

jazzmozaiek

2015 3

een brede kijk op jazz in Vlaanderen en de wereld

BAS BULTEEL

*"Ik wil meer mijn
eigen keuzes maken"*

MARK GUILIANA
MANOLO CABRAS
RÊVE D'ÉLÉPHANT ORCHESTRA

En verder: CLARON MCFADDEN, JAN DE HAAS, WINTER&WINTER,
ORNETTE COLEMAN, WOUT GOORIS, GHENT YOUTH JAZZ ORCHESTRA,
BRAVO BIG BAND

foto: © Jos L. Knaepen

CULT UUR PLAT FORM

MOTIVES FOR JAZZ

SINDS 1997

PRESENTEERT EEN SELECTIE UIT SEIZOEN 2015-2016

WO 23/09

URI CAINE solo
CC MAASMECHELEN

..

DO 24/09

**BRUNO VANSINA
ORCHESTRA**

Jazzcase Dommelhof NEERPELT

..

VR 09/10

**TUUR FLORIZOONE TRIO
+ CLARON MC FADDEN**

C-mine cultuurcentrum GENK

..

VR 16/10

**IVAN PADUART TRIO
+ JAN DE HAAS VIBES
QUARTET**

CC Muze HEUSDEN-ZOLDER

..

VR 23/10

DAVE DOUGLAS QUINTET

CC Muze HEUSDEN-ZOLDER

..

DO 29/10

**HENRI TEXIER HOPE
QUARTET**

Academiezaal SINT-TRUIDEN

..

ZO 15/11

ALBERT VILA QUARTET

CC Muze HEUSDEN-ZOLDER

..

DO 19/11

**HENRIKSEN, WESTERHUS,
DUMOULIN, VERBRUGGEN**

Jazzcase Dommelhof NEERPELT

..

VR 20/11

BILZEN JAZZ NIGHT

CC De Kimpel BILZEN

..

MA 23/11

**FATOUMATA DIAWARA &
ROBERTO FONSECA**

cultuurcentrum HASSELT

..

DO 03/12

KATHRIN PECHLOF TRIO

Academiezaal SINT-TRUIDEN

..

DI 08/12

**YARON HERMAN
feat. ZIV RAVITZ**

cultuurcentrum HASSELT

..

ZA 19/12

**PHILIP CATHERINE &
STRINGS**

C-mine cultuurcentrum GENK

..

ZO 20/12

**ZAPPA FEST feat.
NAPOLEON MURPHY
BROCK a.m.**

CC Muze HEUSDEN-ZOLDER

..

Cultuurplatform Motives for Jazz bundelt 8 jazzpodia in Limburg.
Het Limburgs jazzplatform stelt elk seizoen een exclusieve affiche samen
met ruim 60 concerten en jams.

Alle info + concerten >

WWW.CULTUURPLATFORM.BE

Word gratis lid van Motives for Jazz en geniet zo van fikse korting op concerttickets!

Redactie

Jazzmozaïek
Wijngaardstraat 5, B-1755 Gooik
tel. 02 532 38 90
redactie@jazzmozaïek.be
www.jazzmozaïek.be

- Stichter: Luc De Baets (+ 13/09/2009)
- Hoofredacteur: Filip Verneert
- Kernredactie: Evelien De Jaeger, Pieter Koten, Bernard Lefèvre, Jos L. Knaepen, Dirk Roels, Georges Tonla Briquet, Filip Verneert
- Redactiemedewerkers: Mischa Andriessen, Patrick Auwelaert, Peter De Backer, Pauwel De Wilde, Chris Joris, Leon Lhoëst, Guy Peters, Pablo Smet, Arne Van Coillie, Marc Van den Hoof, Marc Van de Walle, Bert Vuijsje
- Fotografie: Jos L. Knaepen
- Redactiecoördinatie: Evelien De Jaeger
- Media Support (advertenties):
adverteren@jazzmozaïek.be
- Grafisch ontwerp: Brigid Sullivan

Inzending cd's, artikels en reservatie advertenties
uitgave 4/2015

27 okt 2015

Aanleveren advertentiemateriaal

09 nov 2015

Voor verschijning op

04 dec 2015

Abonnement

België: € 15 / Buitenland: € 25

Overmaken op bankrekening van vzw Muziekmozaïek
Folk & Jazz:

IBAN BE 82 7380 4183 1068

BIC KREDBEBB

Muziekmozaïek, Wijngaardstraat 5, B 1755 Gooik

Met vermelding: 'Abo JM 2015'

Info via info@muzmoz.be – www.muziekmozaïek.be

ISSN 1376-6619

© Copyright (teksten en foto's): Zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van vzw Muziekmozaïek mag niets uit deze uitgave worden veeleenvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of welke andere wijze dan ook. Iedere redacteur is verantwoordelijk voor de inhoud van zijn tekst. Publiciteitsteksten en bijhorende illustraties vallen onder de verantwoordelijkheid van de betrokken adverteerder. Teksten en fotomateriaal kunnen door de redactie van Jazzmozaïek geweigerd worden zonder dat deze beslissing dient te worden gerechtvaardigd.

Verantwoordelijke uitgever en afzendadres
Filip Verneert – Wijngaardstraat 5 – B-1755 Gooik

Jazz elitair?

Een veelgehoorde opmerking of startpunt van een discussie, ook weer deze zomer.

"Is luisteren naar jazz enkel weggelegd voor jazzmuzikanten en een kunstminnend publiek, voor de melomaan?", zoals in sommige media op zijn minst toch wel gesuggereerd wordt?

We geloven sterk in 'ontdekking'. Niet alleen de ontdekking van de veelheid aan muziek die onze cultuur en andere culturen bieden maar ook in de ontdekking en ontwikkeling van de eigen talenten. Ontdekking is niet het prerogatief van 'kenners' of 'ervaren cultuurparticipanten', het is het recht van iedereen. Jazzfestivals, jazzbeleid en (jazz)organisaties moeten er ook zijn voor mensen die nog niet de stap naar het luisteren naar Miles Davis of John Zorn gezet hebben. We willen dat ze de keuze hebben, de mogelijkheid om toegang tot jazz in brede zin te hebben. En als ze meer willen weten, spelen en leren moeten we ze omarmen vanuit de overtuiging dat de kracht van kunst een sterk tegengif is tegen alle kwalen van de hedendaagse en toekomstige maatschappij. Vanuit de overtuiging hoe meer je weet over de taal die kunst spreekt, hoe meer toegang je krijgt. Ook tot 'moeilijke' jazz of hedendaagse beeldende kunst.

Moet men dan elke soort jazz mooi vinden (als men al van 'soort' mag spreken)? Neen! Stefan Hertmans

zegt het zo: *"Als er één spreekwoord is dat de vijand moet zijn van een discussie over kunst en cultuur dan is het wel het beruchte: 'geuren en smaken. Want over geuren en smaken blijven twisten vormt de dynamiek van elk kritisch denken over jazz."*

Het is zoals met wijn. Reeds een aantal jaren proberen we met een paar vrienden zeer bedreven te zijn in onze wijnkennis. We volgden cursussen, legden zelfs examens af. We gingen op wijnreis, organiseerden een proeverij, kwamen gelijkgestemden tegen. Onze kennis werd groter. Weten we nu beter wat goede wijn is? Nee, integendeel, we weten het minder goed dan voorheen. Maar we kunnen beter dan voorheen een persoonlijke keuze maken, beter discussiëren, bewuster ervan genieten en het is het perfecte excuus om veel en goede wijn te drinken. Vervang 'wijn' door 'jazz' en u weet wat mijn pointe is. Dus, ja, jazz is voor iedereen. Niet alleen, maar samen zijn we katalysatoren van jazz. Kunst en cultuur en dus ook jazz zijn veel te belangrijk om enkel over te laten aan professionals!

Filip Verneert

Hoofredacteur Jazzmozaïek

Wil je reageren?

Mail dan naar redactie@jazzmozaïek.be

Inhoud

Interview

4 Bas Bulteel

"Ik wil meer mijn eigen keuzes maken"

8 30 jaar Winter&Winter

"Je oren openen helpt al heel wat"

12 Mark Guiliana

New Yorkse energie, weg van automatismen

Focus

10 Michel Debrulle

Rêve d'Éléphant Orchestra

Reportage

14 Ghent Youth Jazz Orchestra

28 Festivalfoto's en illustraties

Muziekmozaïek Nieuws

22 De Jazzacademie

Debuut

Winnars wedstrijd Podium van Muziekmozaïek:

16 Bogus

17 Bravo Big Band

21 Winnaar Jong Jazz Talent Gent

Roots

18 Manolo Cabras

"Een plaat met mijn eigen quartet"

Agenda

23 JazzLab Series

Portret

24 Jazzkriebels: Claron McFadden

36 Blindfold Test: Jan de Haas

Jazz en Poëzie:

34 'Round Midnight (Dexter's Tune)

38 Laatste Noot

Ornette Coleman & John Taylor

40 Nieuw op cd

Columns

33 Album Souvenir: Le Système

51 De Jazzlezer: Van Mephisto tot Thelonius

54 Holland Muziekland: Enzofoort

52 Muziektheorie: Digital Patterns

Cover: Bas Bulteel - copyright Jos L. Knaepen

Jazzmozaïek wordt gedrukt met bio-inkt op papier afkomstig uit duurzaam bosbeheer (FSC) in een CO₂ neutrale drukkerij. De verzending is onder biofolie.

Bas Bulteel

“Ik wil meer mijn eigen keuzes maken”

Bas Bulteel:

“Je moet je eerst documenteren, je moet eerst proeven van die traditie en pas dan kan je je eigen weg zoeken”

Coming Home. Veel symbolischer dan dit kan een albumtitel niet zijn in het geval van Bas Bulteel. Deze pianist doorspartelde al heel wat verschillende muzikale watertjes en bracht vorig jaar, na omzwervingen in genres als pop en rock, een ijzersterk debuutalbum uit met zijn nieuw jazztrio. Meer dan een comeback is het voor deze jazzmuzikant pur sang een gevoel van thuiskomen.

De benedenverdieping van de woning van Bas Bulteel in de Oostendse binnenstad is een waar muzikaal walhalla. Centraal in zijn studio annex werkruimte pronkt een vleugelpiano. Verder ook een drumstel, keyboards en nogal wat versterkers. In een grote wandkast enkele zorgvuldig uitgestalde cd's, waaronder releases waar hij zelf aan meegewerkt heeft. Aan de muren prijken concertfoto's, affiches van jazzfestivals en een fantastisch werk van de Oostendse kunstenaar Yves Velter, die ook het mooie artwork van het album *Coming Home* verzorgde. Verder ook veel persoonlijke herinneringen aan het muzikaal parcours dat Bas reeds atgelegd heeft. Hij wijst op een persoonlijke boodschap van trompettist Clark Terry, gericht aan die 'jonge talentvolle pianist': "*Keep on, keepin' on.*" "*Dit dateert*

van jaren geleden toen ik met hem het podium mocht delen. Groot was mijn verwondering toen ik onlangs een prachtige documentaire over hem zag met die titel." Bas koestert zijn herinneringen, zo mijmert hij verder over die keer in Roemenië toen hij op een festival toevallig mocht meespelen in de band van Archie Shepp. "*Zijn eigen muzikanten waren niet komen opdagen, want ze vreesden dat ze in het toenmalige Oostblok hun gage niet zouden zien. We hadden vlak voor hem opgetreden en hij kwam ons vragen of we hem wilden begeleiden. Ja, dat kan je toch niet weigeren?*" Het typeert Bas: bescheiden en nuchter in alle opzichten. Bas Bulteel legde ondertussen een mooi muzikaal parcours af. Hij studeerde in 2000 met grote onderscheiding af aan het Koninklijk Conser-

vatorium in Den Haag en ging daarna naar het Conservatorium in Utrecht. Hij speelde al gauw samen met verschillende nationale en internationale jazzmuzikanten. Gepokt en gemazeld in de jazz, heeft hij ook veel zijwegen verkend, onder meer in theater en popmuziek. Hij zette een Marvin Gaye-tribute op poten en tourde intensief door Frankrijk en Scandinavië. Ondertussen was hij ook actief in bands als ToutCourt (electrojazz) en Quartier Latin (latin jazz). Het duurde echter tot 2012 vooraleer hij zijn eigen trio opstartte met de muzikale kleppers Bruno Castellucci op drums en Bart De Nolf op contrabas. Vorig jaar volgde op het W.E.R.F.-label het debuutalbum *Coming Home*, een boeiende en kleurrijke plaat die verrast door zijn eenvoud. Tijd voor een gesprek. >

» **Dit album is een ode aan de traditie. Vanwaar die keuze?**

Vroeger in het conservatorium speelde ik ontzettend veel jazzstandards, vaak zelfs niets anders. Op een gegeven moment heb ik dan gekozen voor andere genres en stijlen, maar de voorliefde voor die standards is gebleven. Ik merk dat de huidige jonge generatie die standards vaak minder kent of er toch minder mee bezig is. Hier in België kijkt men soms neer op die traditie, maar in de Verenigde Staten is dat helemaal anders. Ik vind het belangrijk dat je die traditie kent als artiest. Je moet je eerst documenteren, je moet eerst proeven van die traditie en pas dan kan je je eigen weg zoeken. Dit geef ik ook mee aan mijn leerlingen aan het Conservatorium.

Eén van de meest swingende composities is Song for Ahmad. Jamal, I presume?

Ja, het is een ode aan één van de grootste pianisten uit de jazzgeschiedenis die nog steeds actief is. Hij werd al in de jaren vijftig door Miles Davis naar waarde geschat. Het is één van de pianisten die ik enorm bewonder. Zijn fluwelen touché, mooie harmonische kleuren, swingfeel, de afwisseling tussen de stiltes, de grote verscheidenheid in dynamiek in zijn spel. Virtuoes en toch gedoseerd.

Vanwaar je keuze voor Bruno Castellucci op drums en Bart De Nolf op contrabas in je trio?

Een jaar of vijf geleden speelden Bart en ik samen en ik vertelde hem over mijn droom om een trio te starten. Hij zag dat meteen zitten en hij introduceerde me bij Bruno. We hebben toen eens samen gespeeld en het was heel snel duidelijk dat het plaatje klopte. Bruno en Bart zijn 'schone' mensen met een geweldige kennis van het métier én gevoel voor zelfrelativering en humor. Uiteindelijk was het Bruno die later met het idee af kwam om een album op te nemen met het trio. Laat ons eerlijk zijn, wanneer Bruno Castellucci zelf die voorzet geeft, zou je stom zijn om niet mee te gaan in het verhaal.

Je album is ook zeer uniek door het mooie artwork van Yves Velter. Hoe belangrijk is dit voor jou?

Yves en ik zijn al jarenlang artistieke collega's en goeie vrienden. We zijn ook allebei opgegroeid aan de Oostendse kust. Hoe dit ons oeuvre rechtstreeks of onrechtstreeks heeft beïnvloed is moeilijk rationeel te duiden, maar af en toe komen er sporen tot aan de oppervlakte en worden die hoorbaar of zichtbaar. De keuze voor het schilderij *Gaze of hesitation* als cover van mijn debuutalbum lag dan ook voor de hand. Het beeld verwijst naar de invloed die we op elkaar hebben, naar identiteit, naar het verlangen om dezelfde golflengte te vinden op de plaats waar we zijn.

Het album Coming Home was goed voor de Klara Muziekprijs als beste jazzalbum van 2014. Een verrassing?

Het is een cliché, maar: ik had die prijs helemaal niet verwacht. Het is natuurlijk wel een zeer mooie bekroning en heeft zeker een paar deuren geopend voor me. Ik krijg nu heel wat unieke kansen, zoals een concert in De Singel met Klara, een tournee met JazzLab Series en zoveel meer. Ik ben dit voorjaar zelfs uitgenodigd voor een soloconcert op het

Citadelic Festival in Gent met alleen maar improvisatie. Dat is eigenlijk niet meteen mijn biotoop, maar ik vind het fantastisch. Ik moet tijdens zo'n solo wel echt uit mijn comfortzone treden, maar dat bevalt me wel.

Met die bekroning lijkt het alsof de scene een verloren zoon opnieuw in de armen gesloten heeft. Ervaar je dit ook zo?

Ergens wel. Anderzijds ben ik nooit echt weg geweest en zie ik het dus niet als een comeback, maar eerder als een nieuwe thuiskomst. Ik heb in het verleden genoeg gediend, nu is het mijn beurt. Ik wil nu meer mijn eigen keuzes maken. Belangrijk daarbij is dat ik mezelf kan blijven; pas als je jezelf bent, heb je een connectie met je publiek. Er is een periode geweest dat ik het wilde forceren, nu laat ik meer los en valt het allemaal in zijn plooi. Ik ga me dus niet meer proberen te bewijzen, ik heb mijn eigen sound gevonden en heb me daarmee verzoend. Je kan maar vrij spelen als je je vrij voelt. Weet je, in muziek kan je niet bedriegen, het publiek hoort dat meteen. Oprechtheid is belangrijk, zeker in jazz en improvisatie.

Bas Bulteel:

"Mijn roots liggen in de jazz, dat is mijn grote liefde"

Mijn roots liggen in de jazz, dat is mijn grote liefde. Maar ik ben een muzikale veelvraat en verdiep me ook in andere genres en disciplines. Als je nauwdenkend bent, kun je geen artiest zijn. Je moet breed denken, precies dan krijg je vrijheid. En voor mij sluit het één het ander niet uit. Je mag je roots niet verloochenen, maar ik wil er ook niet in blijven steken. Ik kan en wil eenvoudigweg niet in hokjes denken.

Welke evolutie merk je op in de jazz sedert je zelf begonnen bent?

De crossover van diverse muziekgenres binnen het jazzidroom heeft zich steeds meer en meer voortgezet. De invloed van Europese jazz is pertinent aanwezig en treedt meer op het voorplan. Ook het interdisciplinaire aspect is belangrijker: artiesten uit andere genres betrekken jazzmuzikanten bij hun creaties. Dat is een belangrijke evolutie, je kan een breder publiek bereiken of een artistieke meerwaarde leveren aan een project. Specifiek in België is het aantal jazzfestivals sterk toege-

nomen de laatste vijftien jaar. Gent Jazz, Parkjazz Kortrijk, Jazz Brugge, STORM!,... om er maar enkele te noemen. Jazzcafés hebben wel ingeboet, die heb je nog in enkele grotere steden. Toen ik begon, werden er veel meer concerten op kleinere schaal georganiseerd. Verder is het ook momenteel bijna 'not done' om een set met enkel en alleen standards te spelen. Eigen muziek en projecten worden meer au sérieux genomen en zijn de belangrijkste parameter geworden om een podiumplek te verdienen. En er komen ook steeds meer jonge goeie muzikanten bij door de uitbreiding van opleidingsmogelijkheden. Een positieve evolutie, maar anderzijds is het niet evident om voor iedereen een speelgelegenheid te creëren in die niet zo heel grote jazzvijver.

Ondertussen ben je ook alweer volop in de weer met een nieuw project.

Ja, het Oostendse Kunstencentrum Vrijstaat O. zet me eind september een hele avond in de kijker met een triple bill tijdens een zogenaamde Soulmates Session. Ik nodig de band Altertape uit, speel een concert met mijn eigen trio en breng er de première van mijn nieuwe creatie 'Storm in a cup of D', een suite. Ik ben begonnen met deze compositie tijdens het festival STORM!, eerder dit jaar in Oostende, dat ik zeer inspirerend vond. Ik stel speciaal voor de gelegenheid een nieuw kwintet samen met Jonathan Callens op drums, Joshua Dellaert op elektrische bas, Frank Debruyne op saxofoon en Bart Vervaec op elektrische gitaar. Zelf ruil ik de piano voor de keys. Deze muziek staat mijlener van wat ik met mijn trio doe. De muziek hier is energiek, ritmisch, met repetitieve motieven en veel grooves. Helemaal niet akoestisch of mainstream dus. Ook de werkwijze is helemaal anders. Bij mijn trio is het simpel: ik componeer alles, Bruno en Bart komen even repeteren en we zijn klaar voor de opnames. Hier zie ik het echt als het werk van een band. Ik maak wel de compositie, maar er is voldoende ruimte voor de andere muzikanten om dit zelf persoonlijk in te vullen. Precies daarom gaan we ook een vijftal dagen in residentie in Vrijstaat O. Ik ben benieuwd naar het eindresultaat, want ik heb ook nog nooit op dergelijke manier gewerkt.

Om af te ronden. Je hebt al een mooi en divers parcours afgelegd. Waar droom je nog van als muzikant?

Ik ben een West-Vlaming, het voordeel en nadeel is dat wij zeer nuchter zijn. Ik zie wel wat er verder op mij af komt. Persoonlijk vind ik het heel belangrijk om een klik te hebben met wie of wat je zowel op menselijk als artistiek vlak beleeft. Vooral dat aspect is steeds van groter belang geworden en je wordt ook enigszins wel wat selectiever in je keuzes die je maakt. Momenteel geniet ik van elk muzikaal moment, ik kan nog steeds verwonderd zijn door mooie muziek en sta open voor nieuwe invloeden.

Pieter Koten

BAS BULTEEL op tour

» Bas Bulteel toert in september en oktober met zijn trio door Vlaanderen met JazzLab Series.

Danilo Pérez, John Patitucci & Brian Blade
James Farm
Melanie De Biasio
Bruno Vansina Orchestra

Tutu Puoane Sextet
Brad Mehldau & Brussels Philharmonic
Joey Baron, Jakob Bro & Thomas Morgan
Linus + Økland & Van Heertum

SEIZOEN 2015 / 2016

de
Bijloke
puur muziek

Criss Cross Europe Band
Reijseger Fraanje Ljunkvist Renfrow
Jozef Dumoulin
Matthew Herbert's 20 Pianos

David Virelles 'Mbókò' Quartet
Craig Taborn
Nordmann
BASSSSS

Reserveer nu debijloke.be | 09 269 92 92

Volg ons op [f facebook.com/debijloke](https://www.facebook.com/debijloke) [t twitter.com/debijloke](https://twitter.com/debijloke) [i instagram.com/debijloke](https://www.instagram.com/debijloke)

30 jaar **Winter&Winter**

“Je oren openen helpt al heel wat”

Na een aantal jaren ervaring bij andere labels (o.a. Enja) begon Stefan Winter voor eigen rekening. Met succes want drie decennia later kan hij een catalogus voorleggen die de noodzakelijke nieuwe geloofsbrieven bevat voor jazz.

Uri Caine, Cassandra Wilson en Steve Coleman & M-Base, om er slechts drie te noemen, zijn artiesten die bij Winter&Winter (aanvankelijk nog JMT-Jazz Music Today) carte blanche kregen en jazz meteen nieuwe impulsen gaven die het genre (voorlopig?) van verstarring reddden. Totale vrijheid en wederzijds vertrouwen zijn de begrippen die het label zijn huidige status geven. En af en toe een extreme visie. “Jazz zal niet blijven bestaan”.

In tegenstelling tot het voortdurend economisch doemdenken blijft een kwaliteitslabel als Winter&Winter het goed doen. Heb je daar een verklaring voor?

Door deze crisis komen we eindelijk terug tot de kern van de zaak: wat betekent het muziek op te nemen en te produceren? Het businessaspect is tegenwoordig problematisch maar dat was ook net het element dat heel wat kapot maakte. Begin jaren vijftig werd het plots mogelijk miljoenen exemplaren van een plaat te verkopen. Een ware tsunami van zakencijfers en winstmarges rolde over de muzikwereld met als gevolg dat deze de bovenhand kregen. Nu zijn we op het punt aanbeland dat dergelijke verkopen niet meer aan de orde van de dag zijn, op een paar uitzonderingen na misschien. Die gouden tijden zijn voorbij. En dus moeten we terug naar de essentie. We hebben daarbij het geluk dat er momenteel op muzikaal gebied heel interessante dingen gebeuren, zeker in het domein van improvisatie. Het potentieel om iets interessants te creëren is zeker aanwezig. Kortom, er is toekomst. De crisis is op die manier een goede zaak. Zoals we in Duitsland zeggen: “Spreu vom Weizen trennen”, je oogst wat je zaait.

Toen *Blue Skies* van Cassandra Wilson uitkwam, was dit meteen de best verkopende jazzplaat in Amerika. Maar ik was bang voor het vervolg en probeerde mij door dat plotse succes niet te laten beïnvloeden bij mijn volgende artistieke keuzes. Ik ben altijd platen blijven maken voor de inhoud en heb ze nooit beschouwd als een product. Voor mij is een plaat als een canvas. Net zoals een schilder kleuren transposeert naar een doek, doe ik dat met klanken en opnamen. En aansluitend bij wat ik daarmee zei, stel ik mij telkens ook eerst de vraag of er een noodzaak is om een nieuwe opname uit te brengen.

Had je van meet af aan een welbepaalde visie en een afgetekend plan?

Ik wilde vooral documenteren wat er op dat ogenblik in New York gebeurde rond artiesten als Greg Osby, Steve Coleman en M-Base, Cassandra Wilson, ... Maar ook de alternatieve downtown scene in kaart brengen met muzikanten als Tim Berne, Hank Roberts en Bill Frisell. Daarnaast werkte ik tevens met oudere artiesten waaronder Paul Motian. Tot ik rond 1995 mijn aanpak veranderde. Ik begon meer als een filmregisseur te werk te gaan. De restrictie van documentarist die ik mezelf opgelegd had, voelde te beperkend aan. Ik bleef dat wel doen maar op een andere manier.

Verbleef je toen in New York?

Ik had zowel in New York als in München een uitvalsbasis.

Stefan Winter:

“Ik ben altijd platen blijven maken voor de inhoud en heb ze nooit beschouwd als een product”

Gebeurde er dan niets interessants in Duitsland?

Ik luister onbevooroordeeld. Daarmee bedoel ik dat ik meestal op voorhand geen namen ken. Mijn vrouw zet de muziek op zonder mij enige informatie te geven. Een van de eerste demo's die ik zo beoordeelde, was deze van Steve Coleman. Het was meteen bingo. Dat hij in New York woonde, wist ik toen niet. Idem met Django Bates, Marc Ducret en Noël Akchoté. Ik had nooit een idee waar zij actief waren. Er zit dus geen geografische strategie achter.

Stefan Winter

Hoe belangrijk is voor jou de geluidskwaliteit van de toegestuurde demo's?

Dat aspect negeer ik totaal. Je hoort meteen of iemand iets te vertellen heeft. Ik ben niet geïnteresseerd in copycats. Een pianist die perfect Wynton Kelly kan imiteren, iemand die ik enorm apprecieer, laat ik links liggen. Zoiets heeft totaal geen zin. Het belangrijkste is dat een muzikant een eigen taal heeft. Voor ik met iemand in zee ga, laat ik deze meestal op proef als sideman spelen. Dan kan ik al meteen de waarde van zijn of haar inbreng inschatten. Pas nadien begint het echte werk.

Winter&Winter is duidelijk een label op het snijpunt van verschillende genres.

Dat heeft te maken met mijn verleden. Tijdens mijn middelbare studies verbleef ik op internaat in een klooster waar heel veel barok weerklonk. Daar maakte ik tevens kennis met het werk van Nikolaus Harnoncourt en Concentus Musicus. Voordien, toen ik een jaar of acht was, woonde ik al repetities bij van von Karajan. Dankzij mijn moeder ontmoette ik Carl Orff. Pas toen ik twintig was, ontdekte ik jazz. Ik heb nooit willen kiezen tussen verschillende stijlen, voor mij voelde het altijd natuurlijk aan om naar alles te luisteren. Zo ben ik ook van meet af aan tewerk gegaan met mijn label.

Foto: © Jean-Baptiste Milot

Ik weet dat er velen mij de volgende uitspraak kwalijk zullen nemen maar jazz is over en vertoef nu ergens anders. Jazz zal niet blijven bestaan, net zoals er een tijd was voor barok, romantiek en renaissance. Iets kan enkel blijven als het evolueert en zichzelf telkens opnieuw uitvindt. Ik ben er van overtuigd dat heel wat jazzmuzikanten en improvisators zich daar bewust van zijn en daarom ook nieuwe richtingen uitgaan. Waarom de zoveelste kloon van Parker op cd uitbrengen als er zoveel nieuwe interessante dingen gebeuren?

De opname die misschien wel het best Winter&Winter weerspiegelt, is The Goldberg Variations van Uri Caine.

Het toeval wil dat we beiden op dat moment klaar waren voor dat project. Ik kon hem de totale vrijheid geven en hij was op het punt om met die vrijheid iets te creëren. Ik had net contact gehad met een belangrijke kunstmecenas, Stiftung Kunst Und Kultur Des Landes NRW, die een aanzienlijk budget ter beschikking wilde stellen voor een nieuw initiatief waarbij ik volledig carte blanche kreeg. Ik contacteerde Uri en hij kwam meteen aan met zijn idee voor *The Goldberg Variations*. Ook de WDR was bereid mee in dit verhaal te stappen. Kunst heeft soms grote sommen geld nodig.

Wagner zou niets geweest zijn zonder Ludwig II. Hetzelfde geldt voor deze opname. Zonder die financiële steun had het totaal anders uitgedraaid.

Je onderhoudt duidelijke goede banden met je artiesten want de meesten blijven met jou samenwerken.

Toch geloof ik niet dat je een artiest mag binden aan een label zoals Keith Jarrett en ECM. Ik ben er vast van overtuigd dat hij met een andere producer een andere zijde van zichzelf zou laten horen. Nu draait hij wat in het rond. De dag dat Uri of ik aanvoelen dat we elkaar niets meer bij te brengen hebben, moeten we de beslissing durven nemen om elk andere oorden op te zoeken. De creativiteit moet aanwezig blijven, anders ga je best uiteen.

Neem het voorbeeld van Paul Motian. Nadat we een lange tijd samengewerkt hadden, kreeg hij plots hartproblemen. Vervolgens vroeg ECM hem maar hij kwam ook terug naar Winter&Winter. Hij is zowat de enige die voor beide labels opnamen bleef maken. Ik had daar nooit een probleem mee. Als je luistert naar zijn werk bij ECM en bij Winter&Winter

hoor je trouwens een duidelijk verschil en zo moet het ook.

Bij mij steunt alles op vertrouwen. Ik stel bovendien nooit verwachtingen over het eindresultaat. Bij elk nieuw project praat ik wel over een idee of een thema maar nadien is het aan de artiest.

Naar aanleiding van de dertigste verjaardag verschijnt er een reeks Jubilee Edition.

Dat is een geschenk aan mezelf (*lacht*). Het gaat om tien cd's met tien verschillende thema's die mij nauw aan het hart liggen. De volledige selectie van alle nummers heb ik zelf gedaan. Je kan het vergelijken met een soort dagboek. Het zijn zeker niet de meest virtuoze stukken die voorrang kregen. Voor velen zal het alleszins een zeer verrassende keuze zijn. Tijdens de première in Duitsland kreeg ik al meteen een groot compliment. Daar kwamen ze mij zeggen dat deze muziek zeer beluisterbaar was (*lacht*). In Duitsland hebben we namelijk de reputatie van een label dat vooral 'highbrow' muziek uitbrengt. Ik vind dat niet. Je moet gewoon je oren openen, dat helpt al heel wat.

(De bespreking van de volledige Jubilee Edition verschijnt in het decembernummer van Jazzmozaïek)

Georges Tonla Briquet

Michel Debrulle

Rêve d'Eléphant Orchestra

Een nieuwe cd van Rêve d'Eléphant en een boek over de geschiedenis van het Luikse Collectif du Lion waar de groep deel van uitmaakt. *Folie!Folie!Folie!* zoals één van de nieuwe titels luidt of welkom in de wondere wereld van Michel Debrulle en Co.

Michel Debrulle, muzikant, componist en meesterbrein achter beide, geeft meer uitleg aan de hand van de titels en zinsneden uit *Odyssee 14*. Opvallende nieuwigheid is dat er voor het eerst twee extra gasten uitgenodigd werden: tekstschrijver-performer Thierry Devillers en David Hernandez, twee bekenden uit de entourage van het collectief. Live zorgt Hernandez trouwens voor nog een meerwaarde door zijn dans.

Creëren zonder beperkingen

Sur La Route luidt de openingstrack. Nog steeds onderweg maar zitten jullie ook nog steeds in de goede richting om Sun Ra te citeren?

Toch wel, al gebruiken we een aantal andere parameters. Zo werkten we deze keer rond een thema. Het is de eerste maal dat we zo weinig eigen composities brengen. De reden voor dit alles is terug te vinden op onze vorige cd, *Pourquoi Pas Un Scampi?*, waarop onze versies stonden van nummers geschreven door Dave Burrell en Jacopo da Bologna. De toenmalige directeur van Flagey, Tarquin Billet, vond dat zeer sterk. Toen hij nadien bij Ars Musica terecht kwam, vroeg hij om een volledig programma uit te werken rond muziek uit de veertiende eeuw. Die muziek is echter meer polyfonisch met heel wat minder polyritmiek. Dat leverde een probleem op met ons instrumentarium want we hebben drie percussionisten. Daarom kozen we voor een nieuwe invalshoek: een reis door de tijd heen, opgebouwd rond diverse muzikale en literaire referenties. We wilden niet rechtstreeks citeren maar ons laten inspireren door bepaalde stromingen en zo onderlinge verbanden leggen. Daarbij vermeden we expliciete connotaties van instrumenten met een welbepaald tijdperk.

Sur La route was meteen de ideale titel om deze reis te starten. Het is natuurlijk een knipoog naar Kerouac's *On The Road*. Tegelijkertijd sluit dit nummer muzikaal ook haast naadloos aan bij de laatste track van de vorige cd. We nemen de luisteraar als het ware opnieuw bij de hand daar waar we hem vorige keer achterlieten. En in de juiste richting.

Is Agitprop een verwijzing naar dat rebelse trekje dat altijd al kenmerkend was voor Rêve d'Eléphant?
Slechts gedeeltelijk. Een belangrijke inspiratiebron voor het nieuwe repertoire was 'La Folia', een eeuwenoud thema uit de Europese muziek dat je bijna kan omschrijven als de blues uit die tijd. Zowel Pierre Bernard als Thierry Devillers werkten een aantal composities uit in die stijl. *Agitprop* had eerst *Foliapop* als titel maar omdat Thierry dan aankwam met een tekst die refereert naar de geest van de jaren zestig, leek ons dit meer gepast. De geëngageerde kant van Rêve d'Eléphant staat in verband met de visie en opvattingen van Le Collectif Du Lion. Ook daar werkten of werken we nooit met formats. Voorop staat steeds de wil om iets te creëren zonder beperkingen.

Michel Debrulle:

"Voorop staat steeds de wil om iets te creëren zonder beperkingen"

Verwijst La Folle Impatience naar een nog steeds aanwezige vernieuwingsdrang of is jullie drijfkracht ondertussen wat getemperd en gemoduleerd?

Dat is eveneens een nummer geïnspireerd op *La Folia*. We blijven inderdaad nog uiterst gemotiveerd. Dat we steeds een groep waren met muzikanten van verschillende generaties heeft daar een en ander mee te maken. Maar zelfs dat komt op natuurlijke wijze en gebeurt nooit volgens een vooropgezette strategie. Het zijn vooral afiniteiten die tellen. Het is evenmin zo dat de oudere

Michel Debrulle

groepsleden zich opwerpen als een soort goeroes. We hechten wel een belangrijke rol aan transmissie.

The Man Who Taught His Asshole To Talk komt van William Burroughs maar lijkt ook een ode aan Frank Zappa gekoppeld aan een eigenwijze versie van rap.

Bedankt voor de Zappa-referentie want hij is de laatste tijd wat uit het zicht verdwenen. Wat die link naar rap betreft, die is er maar à la Rêve d'Eléphant. We surfen nooit mee op een mode. Aan de basis hiervan ligt een stukje trashy percussie met loops en van daaruit werkten we verder. Het mocht de kant van rap en hiphop uitgaan maar zonder in clichés te vervallen. Vandaar een wat bizarre vermenging van allerlei elementen.

Christine Verschorren, jullie geluidstechniker, staat hier vermeld als medecomponist.

Zij is er bij sinds de eerste plaat en verzorgt ook live steeds het geluid. We beschouwen haar echt als het achtste lid van de groep. Ze kent onze muziek door en door. In de studio beperkt haar taak zich niet tot het zuiver registreren maar doet ze ook continu voorstellen, zoals bij dit nummer. Zij is als het ware onze muzikale directeur. Als muzikant zit je dikwijls te dicht bij de muziek die

je speelt en dan is het nuttig iemand te hebben die alles vanop afstand kan inschatten. Door de jaren heen bouwden we zo een zeer sterk wederzijds vertrouwen op.

Met Le Sacre De L'Eléphant halen jullie er ook Stravinsky bij met een tekst van Arthur Rimbaud terwijl een vlijmscherpe gitaar dit alles doorklieft. Crossover in de breedste zin van het woord.

Het is bij ons niet zozeer een kwestie van crossover maar eerder een politiek van niets uitsluiten. Als we plots een of andere combinatie in ons hoofd halen, doen we het gewoon. Zo zijn Michel (*Massat, red*), Pierre (*Bernard, red*) en ik grootgebracht. Die werkwijze pasten we indertijd al toe met Trio Bravo en La Grande Formation en die vrijbuitersmentaliteit behielden we. Maar het is nooit een wild om ons heen schoppen als statement op zich. Dergelijke werkwijze vergt een voortdurende bijscholing en een brede kennis. De enige beperking is ons instrumentarium. In dit geval heeft Pierre *Le Sacre Du Printemps* echt intens bestudeerd. Aan de luisteraar om eventuele links te ontdekken.

En wat die gitaar betreft, wil ik hier toch iets zeggen over een van onze nieuwe aanwinsten die daarvoor verantwoordelijk is, Nicolas Dechêne. Hij genoot een opleiding klassieke gitaar en behaalde een eerste prijs

aan het conservatorium. Technisch is hij dus zeer sterk. Daarnaast heeft hij zich tevens gespecialiseerd in elektrische gitaar en het gebruik van pedalen en effecten om zo tot verrassende klankcombinaties te komen. Hij is ook bassist in een groep die hedendaagse muziek speelt. Iemand met een brede kijk op muziek dus, net als Jean-Paul Estiévenart onze andere nieuwkomer.

Het boek *Sur la piste du Collectif Du Lion*

De ondertitel luidt Une aventure plus que musicale. Hadden jullie van meet af aan een duidelijke visie van waar het allemaal naar toe moest?

Het hele avontuur begon in wat ik zou durven omschrijven als een gezegende periode met als grote figuur natuurlijk Henri Pousseur. Hij kwam uit de wereld van de dodecafonie en was in contact met baanbrekende figuren waaronder Berlioz. Pousseur zijn zoon zat ook in de muziek maar dan meer in de wereld van de improvisatie. Toen hij aan het conservatorium in Luik die nieuwe richting opstartte, was totale openheid de rode draad. Iedereen was welkom. Ik had bijvoorbeeld slechts een jaar muziekacademie gedaan maar dat vormde geen probleem. Steve Houben was net terug van het Berklee

College of Music in Boston en bracht het idee mee van een jazzopleiding. Daarnaast was er ruimte voor elektronische muziek, improvisatie... Kortom alles kon. Dat leidde tot een bloeiende muzieksceen in Luik. Van overal zakten muzikanten af naar hier om kennis op te doen, ook uit Vlaanderen. Kris Defoort was er vanaf het begin bij. Ze wilden les krijgen over heel specifieke onderwerpen gebracht door professionelen. Dat creëerde een rijke biotoop. Iedereen was hongerig naar kennis en wilde die omzetten in de praktijk. Dat is toch wel een essentieel verschil met wat er nu aan de hand is. Er was een drang vanuit de jazzwereld zelf. Nu schrijven de jongeren zich in aan het conservatorium en luisteren braafjes naar wat er gezegd wordt want dat is de grote waarheid. Wij gingen zelf op onderzoek, provoceeden, vochten ervoor, organiseerden workshops... Dat was niet zo vanzelfsprekend als het nu lijkt. We waren echte avonturiers. In die geest ontstond Le Collectif Du Lion. We kenden ondertussen tops en flops maar stelden ons nooit op voorhand de vraag waar een initiatief of project zou uitmonden. We werken nog steeds met die opvatting maar moeten toegeven dat de veranderde maatschappelijke structuren het wel moeilijker en moeilijker maken.

Georges Tonla Briquet

Mark Guiliana

New Yorkse energie, weg van automatismen

In september 2014 werd drummer Mark Guiliana's label Beat Music Productions geboren en hij hield meteen op één dag twee platen boven het doopvont met zijn elektronische band Beat Music. Over zijn studio-ervaring met David Bowie kon hij niets anders kwijt dan dat het sekssymbool van de eighties zo ongelooflijk normaal was. In juni van dit jaar haalde hij met *Family First*, het eerste album van het Mark Guiliana Jazz Quartet, de banden met de jazz weer aan.

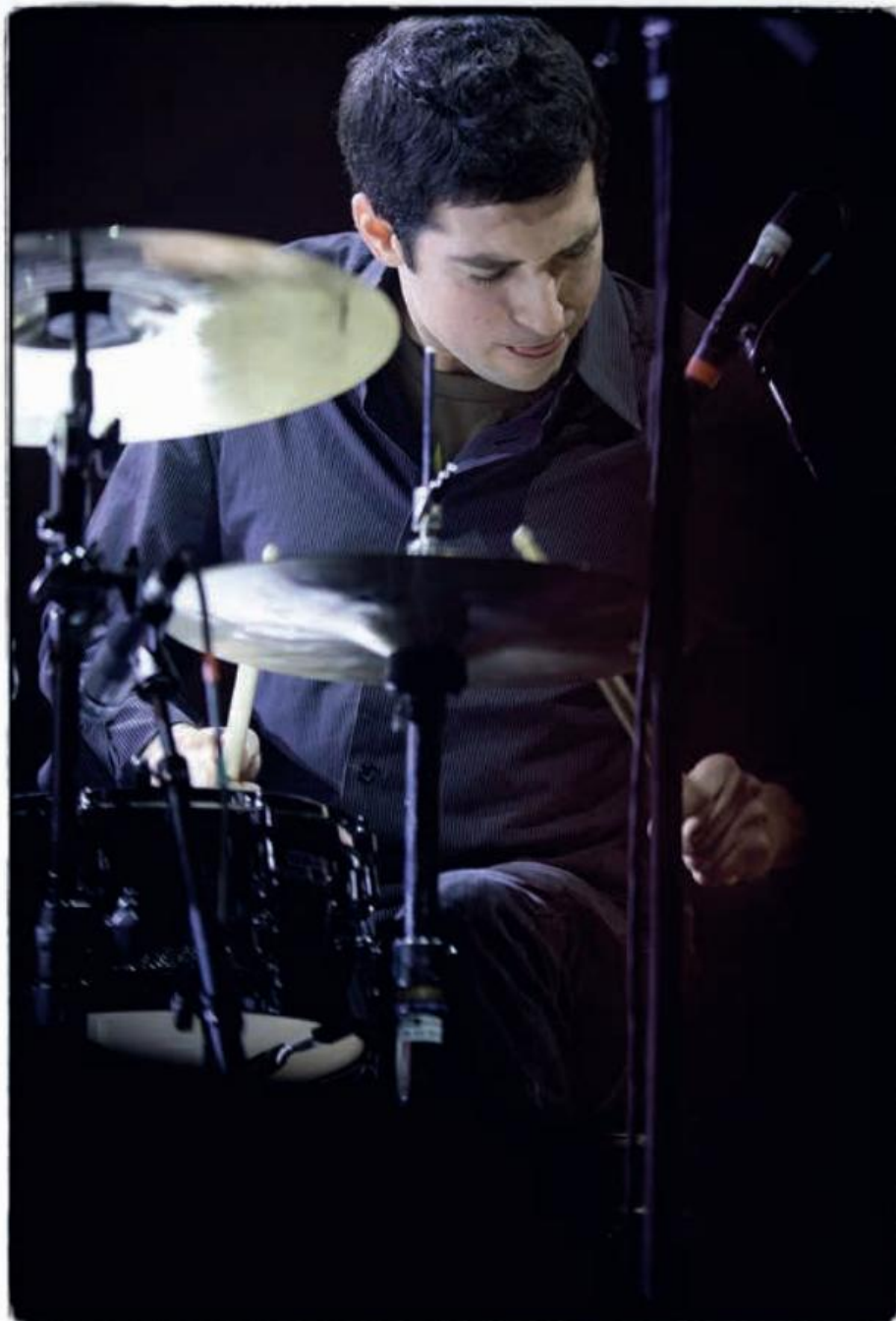
Je bent betrokken bij een groot aantal projecten als sideman, had al een eigen project lopen met Beat Music en nu breng je plots een eigen jazzkwartet aan. Kan jij je eigen muziek nog omschrijven?

Daar probeer ik allemaal niet aan te denken. Jij schrijft, je zal het wel herkennen, het is moeilijk om dat allemaal in de juiste woorden te gieten. Ik wil de muziek laten spreken. Ik probeer er steeds voor te zorgen dat al mijn invloeden steeds in al mijn muziek aanwezig

zijn. Voor sommige projecten zal dat hoofdzakelijk jazz zijn, bij Beat Music is dat eerder elektronica. Ik zoek altijd de juiste invloed voor de juiste muzikale situatie.

Je eigen stijl dan. Kan je daar iets op plakken?

Voor het jazzkwartet is dat een stuk gemakkelijker. Ik laat me zwaar inspireren door mijn helden zoals Tony Williams, Elvin Jones, Roy Haynes, Art Blakey, ... Roy Haynes zag ik gisteren trouwens toevallig bezig in de Blue Note hier in New York. Die knar is negen-

Mark Guiliana

tig jaar en speelt nog altijd geweldig. Los daarvan: met het kwartet spelen we in een traditionele bezetting en volledig akoestisch. Dat is voor mij de eerste keer. De drums staan in een traditionele bebop-sound gestemd enzovoort. Maar dat wil niet zeggen dat we de muziek ook traditioneel aanpakken: de composities zijn het niet en de performance hopelijk ook niet.

Laat ons even terugkeren naar je beginjaren. Zijn die te vergelijken met wat de film *Whiplash* ons wil laten geloven?

Ik heb de film gezien en tja... het is een film. Mijn ervaringen waren *total* anders. Voor mij bestaat muziek uit gevoel, inleving en mensen tezamen brengen. En hen plezier brengen. De film toonde iets helemaal anders. Een vergelijking: sport en muziek hebben heel veel parallellen. Ik denk aan improvisatie, samenwerken, het momentum vinden. In al die gezonde dingen komen ze overeen. Waar ik dan weer geen overeenkomst in zie is de competitiviteit. Dat heeft geen gezonde plaats in muziek, maar was wel waar de film om draaide. Het was misschien eerder een scenario voor een film over zwaardgevechten dan over muziek (*lacht*).

En de urenlange, zware repetities, herken je die?

Je moet hard werken en veel oefenen. Ik probeer het nog steeds zoveel mogelijk te doen. Maar ik let erop dat ik me niet teveel aan specifieke ideeën ga hechten: ik oefen me in de bredere, meer 'big picture'-ideeën. Mijn doel is steeds de vrijheid. Ik wil vrij zijn van alle automatismen en daardoor de juiste ideeën bij het juiste muzikale gevoel plaatsen.

Je moet het zo zien: de kans dat een idee waar ik twee weken geleden in mijn repetitieruimte mee bezig was ook daadwerkelijk bruikbaar is op het volgende concert is minimaal. Ik wil dat idee dan ook niet in de muziek binnen sleuren als het daar niet past. Als ik oefen, dan onderzoek ik een enorme veelheid aan dingen, kijk waar ze toe leiden en wat ze doen, zonder dat ik er een favoriet geluid uitkies. Doordat elk idee een gelijke waarde krijgt, hoop ik er vrijer mee te kunnen omspringen.

Je bent zelf beginnen te spelen op je vijftiende. Is dat niet laat?

Dat zou je kunnen zeggen, ja. Maar dat heeft het voordeel dat het een zeer weloverwogen keuze was. Niemand heeft me gedwongen, het was niet voor een verplichte klas, mijn ouders hebben me niet gepusht, ... Het was een redelijk onschuldige keuze. Drums leken me leuk, dus ik ben lessen gaan volgen. Quasi onmiddellijk voelde ik dat het iets was waar ik van hield. Door mijn oudere leeftijd had ik ook de rijpheid om mijn verantwoordelijkheid te nemen en mezelf te motiveren. Ik oefende en werd beter. Goed genoeg om er een carrière mee uit te bouwen.

En voelde je snel aan dat er een carrière inzat?
Dat voelde ik heel snel. Ik denk dat mijn eerste leraar, Joe Bergamini, daar voor een groot stuk tussen zit. Ik had evengoed een minder motiverende leraar kunnen hebben en dan was ik nu misschien iets anders aan het doen.

Later kwam dan Avishai Cohen op de proppen ...

Ik zat aan het conservatorium en volgde zijn *gigs* op de voet. Jeff Ballard was toen zijn drummer, nog zo'n held van mij. Mijn kamergenoot volgde een aantal lessen

bij Cohen en het klikte al snel. Zonder enig opportunisme zijn we vrienden geworden, door een liefde voor dezelfde muziek. Het gebeurde allemaal organisch: ik zat nooit in mijn hoofd met de hoop dat hij me zou vragen voor een concert.

Hij vroeg het uiteindelijk toch en later speelde ik vast in zijn band. Na mijn studies vroeg hij me mee op Europese tournee en we zijn zes jaar *on the road* geweest. Ik speelde mee op zes van zijn albums. Fantastisch, hoewel ik nog steeds niet zeker weet of ik daar toen allemaal wel klaar voor was. Hij geloofde in me en heeft me geholpen om op het niveau te geraken waar ik moest zijn.

Mark Guiliana:

"Mijn doel is steeds de vrijheid. Ik wil vrij zijn van alle automatismen en daardoor de juiste ideeën bij het juiste muzikale gevoel plaatsen"

Je was wel vaker in Europa, hoe goed ken je België?

Ik stond recent nog op Gent Jazz met Brad Mehldau en was met Avishai in België. Maar dat begint stilaan Klassieke Oudheid te worden, ik weet niet meer precies waar en wanneer dat was. We spelen op 4 oktober ook met het Mark Guiliana Jazz Quartet in Vrijstaat O.

Voor je kwartet maak jij de composities. Ik neem aan dat je ook nog een ander instrument beheerst? Of vertrek je vanuit de drums?

Ik zou nooit durven zeggen dat ik een ander instrument 'beheers', maar ik kan een beetje piano, ja (*lacht*). Aan het conservatorium was het verplicht om alle achtergrond en theorie te kennen, dus ik leerde er net genoeg pianospelen om mijn ideeën te kunnen uitwerken. Maar ik zou het nooit in het openbaar durven te doen (*lacht*). Langs de andere kant gebeurt het wel bij Beat Music dat we vertrekken vanuit een drumperspectief. Het kwartet is eerder melodisch gebaseerd. Het zijn mijn composities – met één cover van Bob Marley – maar ik laat altijd veel ruimte voor improvisatie.

Over improvisatie gesproken: ik hoorde je in een interview zeggen dat je rijkdom in je muziek probeert te scheppen door onderdelen van je drumstel weg te zetten. Leg dat eens uit?

Ik denk dat het gewoon een truc is om mezelf 'in het moment' te houden en niet te vertrouwen op dingen die het lichaam automatisch wil doen. Het is simpel: ik sla op alles wat er wordt neergezet. Maar aangezien het een zeer fysiek instrument is, is er veel 'spiergeheugen' in het spel. Je loopt een hoog risico dat je voor een fractie van een seconde in automatische

piloot gaat en dan betrap je jezelf erop dat je de comfortabele sequenties speelt. Diegene die je goed kent. Ik ontdekte dat als ik dingen verplaats of toms wegneem, ik beter bij de pinken ben. Tegelijkertijd vind ik het een leuke uitdaging voor mezelf om mijn ideeën in verschillende setups te leren beheersen.

Doe je dat dan ook vlak voor opvoeringen?

Neen, ik werk eerder projectmatig. Voor Beat Music heb ik enkel een bas, snare, floor en een minimum aan cimbalen. Dat zorgt voor een beperkter palet, maar dat past perfect bij het eerder minimalistische karakter.

Maar je bent wel een gadgetman ...

Ja, ik zoek wel steeds naar dingen die ik kan toevoegen: kettingen, bellen, extra of speciale cimbalen, ... Ik hou enorm van dat concept. Terwijl ik op een kleine kit speel minimaliseer ik de mogelijkheden, maar langs de andere kant haal ik er nieuwe dingen bij die het allemaal weer meer open trekken.

Je woont al je hele leven in New Jersey. Is het zo dat dit doorklinkt in je muziek?

Ja, dat is zeker zo. Het is altijd plezierig als je aan een band kan horen waar ze vandaan zijn. Je weet dat New York, waar ik het meeste uithang, een ongelooflijke energie uitstraalt. Het dagdagelijkse gevecht, 'in a good way'. Die energie vindt duidelijk haar weg in de muziek. In California heb je alle dagen zon, je zit in je wagen, je ziet het strand, bent nooit gehaast, dat geeft een heel ander geluid. Dat wil niet zeggen dat het slecht is, maar voor mij heeft het toch minder *edge*. Uiteraard is de muziekleur vooral afhankelijk van de persoon die de muziek maakt, maar iets van de plaats waar ze zich bevinden sippelt er toch altijd in door.

Je projecten als sideman dan, hoe ervaar je die tegenover je eigen werk?

Er lopen een heel aantal zijprojecten waar ik enorm trots op ben, zoals bijvoorbeeld met Brad Mehldau. Mijn samenwerking met David Bowie was bijvoorbeeld een unieke ervaring. Die man is zo ongelooflijk normaal. Hij geeft je het gevoel dat je al jaren bevriend bent en is enorm genereus met zijn tijd. Echt aangenaam.

Maar momenteel is het wel de bedoeling dat ik de klemtoon leg op mijn eigen werk, waar ik mijn eigen ideeën in kwijt kan. Beat Music en mijn jazzkwartet dus. Daarnaast wil ik echter blijven inzetten op alle andere projecten, hard werken en overal de maximale creatieve output uit halen.

Tot slot dan: wat is het meest memorabele waaraan je hebt meegewerkt?

Dat is een moeilijke vraag. Aangezien ik altijd met heel verschillende dingen bezig ben, hoop ik dat mijn antwoord steeds hetzelfde zal zijn als datgene wat ik nu moet geven: het laatste project waaraan ik heb gewerkt. In dit geval dus *Family First* met mijn kwartet. Het is een hommage aan al mijn invloeden, zowel uit de klassieke jazz als uit de improvisatie. En dat is een ervaring die me echt voldoening geeft.

Pauwel De Wilde

Speeldata

Zondag 4 oktober om 17u00: Mark Guiliana Quartet in Vrijstaat O. in Oostende

Ghent Youth Jazz Orchestra swingt in Japan

De concertreis naar Japan met vijf succesvolle concerten, workshops, jamsessies en culturele uitwisselingen was het hoogtepunt van het vierjarig project Ghent Youth Jazz Orchestra. Wij spraken met Filip Verneert en enkele deelnemers.

Hoe is de concertreis naar Japan tot stand gekomen?

Gent maakt deel uit van het Creative Cities Network in de categorie 'Muziek'. Gent is hiermee na Bologna, Sevilla en Glasgow, de vierde stad die in deze categorie wordt opgenomen. In het voorjaar van 2013 werd contact gelegd met het Junior Jazz Orchestra Jazz-21 uit Kanazawa, Japan o.l.v Mr. Yoshinori Maeda. Een Japanse delegatie van het Kanazawa Citizen's Art Center bezocht Gent in het kader van de Unesco Creative City. GYJO werd uitgenodigd door Mr. Mikio Shintani, voorzitter van de Kanazawa Jazz Association het GYJO. Hij nodigde ons uit om deel te nemen aan internationale muziek evenementen, workshops en concerten.

Wat hebben jullie in Japan gedaan?

Filip Verneert: GYJO speelde 5 mooie concerten in Kanazawa. Een aantal dubbelconcerten met de lokale jeugdbigband Jazz-21 en met het universiteitsorkest van de stad. Twee concerten en de repetities vonden plaats in het prachtige 'City Art Centre'.

Ik heb zelden zo een mooie zaal, goede akoestiek en uitstekend materiaal verenigd gezien in één centrum. De concerten waren steeds professioneel zeer goed omkaderd en dat werd geapprecieerd door iedereen. In Japan werd het GYJO ook het zusterorkest van Jazz-21 en werd de basis gelegd voor een verdere internationale samenwerking.

Jonathan Ackaert: Er is een paar keer gejamd met de Japanse muzikanten. Hoewel zij jonger zijn dan de meeste muzikanten van GYJO kon je horen dat ze al ver stonden door talent en een discipline die uit respect voortvloeide (alle deelnemende muzikanten waren jonger dan 17). Waar wij uitblonden als karakteristieke solisten, stonden zij heel sterk als ensemble in dyna-

miek, samenspel en frasering. Op dat vlak konden we heel veel van elkaar leren! De Kanazawa Jazz Association heeft ook een rondleiding georganiseerd door de stad. Op die manier kregen we een kijk in het dagelijkse leven van de Japanner. Het is steeds een verrijking om ondergedompeld te worden in een andere cultuur. Maar hoe traditie, geschiedenis en het moderne leven gecombineerd werd deed me toch aan Gent denken! Hopelijk kunnen wij nog eens samenwerken in de toekomst. Misschien samen één bigband samenstellen met het beste van beide werelden? Wie weet?!

Marie-Anne Standaert: Voor mij was het een hele eer om mee te gaan als dirigente met GYJO naar Kanazawa. Een heel eind van huis weg zijn zet alles in een ander perspectief. De band is inderdaad zowel muzikaal als op menselijk vlak veel meer naar elkaar gegroeid. Het zijn stuk voor stuk fantastische en talentvolle jongeren. Het was heel tof om te beleven hoe iedereen zich in de toch wel totaal andere cultuur kon inleven. Er werd spontaan gejamd en geconverseerd met de Japanse muzikanten. Het engels van de Japanse tieners was meestal zeer beperkt, maar dat speelde geen rol. De crew van Jazz-21 en de stad Kanazawa hebben deze 10 daagse enorm goed voor ons voorbereid en ter plaatse was alles piekfijn geregeld. Zowel de concerten als de andere activiteiten. We voelden ons echt als God in Frankrijk, of beter ... als de keizer in Japan (*lacht*). Kortom, een belevenis die we allen niet vlug zullen vergeten denk ik en een fantastische kans voor deze jonge bende!

Ghent Youth Jazz Orchestra was een project van vier jaar. Wat hebben jullie zoal gedaan?

Filip: In 2012 werd het bigband-project voor jongeren opgericht door vzw Muziekmozaïek Folk & Jazz en Jeugd en Muziek Gent. Per jaar werkten we met deze

21美で金沢の学生バンド
ジェントの団体とジャズ共演
金沢市にある「シティアートセンター」で、ジェントの学生バンドと共演した。本誌の取材は、ジェントの学生バンドと共演した。本誌の取材は、ジェントの学生バンドと共演した。本誌の取材は、ジェントの学生バンドと共演した。

beloeftevolle muzikanten 2 projectweken af. Voor elke projectperiode nodigen we een andere dirigent uit. Zo waren er projecten met o.a. Bert Joris, Peter Vermeer-sch en Ilya Reijngoud. Het was interessant voor de muzikanten dat de dirigenten steeds een andere aanpak hadden. Je leert telkens een andere manier van werken kennen van professionele muzikanten die al eens iets te vertellen hebben. Zowel muzikaal als persoonlijk en dat maakt het project zo waardevol. Je leert die mensen ook persoonlijk kennen en je krijgt een idee van wat hen drijft. Daar kunnen ze dan ook echt een voorbeeld aan nemen. Dit jaar heeft een deel ook de kans gehad om mee te spelen met ZAZ op Gent Jazz, wat ook een mooie ervaring was.

Mathias Vercammen: Deel kunnen uitmaken van GYJO was fantastisch! De verschillende projecten zorgden ervoor dat de band kon groeien tot een uitstekende big-band. De dirigenten gaven ons veel advies waardoor we individueel ook beter gingen spelen. Door de jaren heen speelden we heel wat concerten die ons veel podiumervaring gaven. De band bezat ook enkele topsolisten die het geheel avontuurlijk maakten. Het hoogtepunt voor mij was de reis naar Japan, waar het GYJO nog een hechtere groep vrienden zijn geworden!

Wat na Japan?

Filip: Het Japan project was het laatste wapenfeit van het GYJO in zijn huidige vorm. Gezien de moeilijke budgettaire periode kunnen we niet direct met een nieuw orkest van start gaan. Toch zijn we er vast van overtuigd dat er nood is aan en plaats voor een jongerenbigband in Vlaanderen. Nu reeds zijn er gesprekken bezig met het Brussels Jazz Orchestra om vanaf 2017 één gemeenschappelijke jongerenbigband op te richten en artistiek te leiden; hopelijk kunnen we dit realiseren!

Ghent Youth Jazz Orchestra (niet in deze volgorde): TROMPETTEN: Ruben Raveel, Robbe Latré, Cedric De Lat, Jany Van Lul | TROMBONES: Bram Meese, Jonathan Ackaert, Nabou Claerhout, Tobias Storme | SAXEN: Bram Leenaert, Stijn De Raes, Warre Van de Putte, Jaron Wittevrongel, Egor Doubay, Jasper De Greve | ZANG: Evelien De Jaeger | GITAAR: Artan Buleshkaï | BAS: Emile Van Helleputte | PIANO: Harrison Steingueldoir | DRUMS: Mathias Vercammen | DIRIGENT (Japan): Marie-Anne Standaert | ARTISTIEK LEIDING: Filip Verneert | ORGANISATIE: Wim De Bruycker

2015 16

Jazz

AMBROSE AKINMUSIRE
BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA
& TUTU PUOANE
DAVE DOUGLAS & URI CAINE
RABIH ABOU-KHALIL
ENRICO RAVA NEW QUARTET E.A.

Handelsbeurs
Concertzaal
Kouter 29, 9000 Gent
TICKETS Uitbureau Gent
Veldstraat 82b
09 265 91 65
www.handelsbeurs.be

Winnaars wedstrijd Podium van Muziekmozaïek

Bogus

Winnaar jazzwedstrijd 2015

Hoe is de groep ontstaan?

De groep Bogus is ontstaan als trio in 2006 naar aanleiding van de jongerenwedstrijd *Kunstbende*. Al gauw merkten we dat er potentieel zat in de muziek die we wilden brengen. Ambroos en Florian De Schepper groeiden als broers op in de folkmuziek en schreven op jonge leeftijd eigen melodieën. Na enkele jaren hadden ze verschillende prijzen in de wacht gesleept. Onder meer in Noord-Frankrijk waarbij ze een eerste album gesponsord kregen. Wat later wonnen ze ook het nationale concours Music Live (Jeugd en Muziek) en gingen ze op tournee in Tanzania. Vanaf 2011 besloot de groep als kwartet verder te gaan. Hun eerste album in deze formatie werd gereleased begin 2015. De groep bestaat uit Ambroos De Schepper (sax); Florian De Schepper (gitaar), Jonas Scheys (bas), Ludo Stichelmeyer (drums en percussie). De meeste composities zijn aan de hand van Florian, maar ook Ambroos schreef enkele stukken voor de groep.

Wat was de motivatie om aan deze wedstrijd deel te nemen?

Lange tijd werden we aan de folk gelinkt. Onze muziek was dan ook folk. De thema's werden aan dansen gelinkt die we op folkbals speelden. Door onze groeiende interesse voor jazz en andere wereldmuziek, begon onze stijl te evolueren naar iets tussenin. Dat maakte het voor ons niet gemakkelijk om de juiste podia te bereiken of een duidelijk naam te krijgen binnen een genre. Voor ons was het een uitdaging om ons te kunnen presenteren voor een jazz jury. Onze inschrijving hadden we dus niet meteen gelinkt aan een mogelijke overwinning maar aan een mogelijke kans om op de Gentse Feesten te spelen op een mooi podium en dat voor een leuk aandachtig publiek.

Welke stijl willen jullie vooral verwerken in jullie muziek, wat vormt de essentie van jullie muziek?

Het is lang een moeilijke opdracht geweest om een stijl te kleven op onze muziek. Onze stijl is altijd

beïnvloed geweest door de muziek waar we naar luisteren en dat is van alles. Sommige nummers kun je nog steeds linken aan folk door zijn lyrische melodie, iets wat we nog steeds belangrijk vinden: een duidelijk, interessant thema. Anderen klinken meer funky met invloeden van jazz. Soms is de sound iets meer pop, soms Afrikaans. In elk geval proberen we invloeden van wereldmuziek te verwerken en dat in een jazzy jasje te steken. De muziek is ook erg gearrangeerd, buiten alle improvisatie dan. De mensen aan het dansen krijgen, is misschien ook nog altijd aanwezig. We proberen de muziek voor ons een muzikantenpubliek interessant genoeg te maken,

maar toegankelijk genoeg voor leken en luisteraars die niet vertrouwd zijn met het genre.

Welke invloeden zie je zelf in jullie muziek?

Groepen waar we gemeenschappelijk inspiratie uit haalden zijn onder andere Ibrahim Maalouf, Snarky Puppy, Renaud Garcia-Fons, Jan Garbarek, Aka Moon, Pierre van Dormael, Pantha Rhei. Maar Florian en Ambroos hebben als componist ook nog andere invloeden uit andere stijlen. Zo linken we bijvoorbeeld groepen als Tinariwen, Karim Baggili. Florian houdt ook erg van Braziliaanse jazz, bossa nova en choro. Ik denk dat we trouwens ook veel kunnen leren van de groep Nordmann. Zij hebben een ongelooflijke sound en daar kunnen we zeker naar proberen streven. Ik ben blij dat ze met dezelfde soort bezetting erg in trek zijn en op heel veel verschillende soorten podia en evenementen kunnen spelen.

Hoe positioneren jullie zich in de jazzwereld?

Onze positie binnen de jazz staat nog in zijn kinderschoenen. Vorig jaar konden wij dankzij het conservatorium spelen op Gent Jazz en dat moment, samen met het ontstaan van ons album heeft de lont misschien aangestoken. Ook het winnen van de jazzwedstrijd is hopelijk voor ons een manier om ons in de jazz wereld binnen te wurmen en geeft ons enkel maar een positief gevoel om te blijven werken en evolueren, zowel individueel als collectief.

Hebben jullie verdere opnameplannen?

Momenteel zijn er nog geen concrete opnameplannen. We zijn wel bezig met het werken aan nieuwe nummers die misschien nog beter zullen blenden als geheel. Een jaar na het opnemen van ons album, is er alweer heel wat veranderd qua sound, ideeën enzovoort. We groeien als band steeds dichter naar elkaar toe, vriendschappelijk en muzikaal, dus willen we dit echt zo lang mogelijk verder zetten. Wie weet wagen we ons wel eens aan een pop concours of rapen we onze moed samen om ons in te schrijven voor een internationalere wedstrijd. We hopen volgend jaar goed door te kunnen werken en verschillende concerten binnen te krijgen op zowel jazz en world podium, clubs en festivals. We kijken uit naar wat de toekomst ons te bieden heeft!

Bogus: Ludo Stichelmeyer (d), Florian De Schepper (g) en Ambroos De Schepper (s)

Zoals elk jaar organiseerde Muziekmozaïek in samenwerking met Uitbureau Gent tijdens de Gentse Feesten de wedstrijden Jazz en Bigband. Na een spannende wedstrijd en veel ambiance op het Luisterplein te Gent feliciteerden we Bogus als winnaar van de jazzwedstrijd en Bravo Big Band voor de bigbandwedstrijd. Wij hadden een gesprek met deze jonge beloftevolle groepen.

Bravo Big Band

Winnaar bigbandwedstrijd 2015

Hoe is de groep ontstaan?

De band startte in najaar 2011, toen nog onder een andere naam: het Brussels Youth Jazz Orchestra. Het BYJO was een driejarig project gesteund door Jeugd en Muziek Brussel en onder artistieke leiding van het Brussels Jazz Orchestra. Gedurende deze drie jaren hebben we de kans gehad met éénzelfde groep jonge muzikanten te spelen o.l.v. verschillende internationale componisten/arrangeurs. De band zelf is een typische bigband bezetting die bestaat uit 17 leden: 5 saxen, 4 trombones, 4 trompetten, gitaar, piano, bas en drums. Nagenoeg alle leden van het orkest hebben een professionele opleiding gevolgd aan één van de conservatoria van Vlaanderen of Wallonië. Bij de afronding van het BYJO besloten we met enkele enthousiastelingen zelf onze schouders onder het project te steken. Dit was mid 2014. Op zoek naar verschillende plekken om te spelen, kregen we in die periode een residentie aangeboden in jazzcafé Bravo te Brussel. Vandaar ook de nieuwe naam: Bravo Big Band. Hier krijgen we nog steeds de gelegenheid om te repeteren en om iedere laatste zondag van de maand een concert te organiseren. Het hoogtepunt van dit eerste seizoen was ons concert tijdens de Brussels Jazz Marathon waar enkele componisten uit de band een uniek repertoire schreven voor het orkest en twee solisten: Steven Delannoye en Jean Paul Estiévenart. Deze maandelijkse concerten zullen ook vanaf september dit jaar weer plaatsvinden iedere laatste zondag van de maand in de Bravo, Brussel.

Wat was de motivatie om aan deze wedstrijd deel te nemen?

De wedstrijd trok vanaf het begin de aandacht omdat deze een van de weinige is in België die zich specifiek richt op big bands. Daarbij kwam nog eens dat er een mooie prijs aan vast hing, dus de keuze om ons in te schrijven was snel gemaakt.

Welke stijl willen jullie vooral verwerken in jullie muziek, wat vormt de essentie van jullie muziek?

Met de Bravo Big Band proberen we een gezonde balans te vinden tussen eigen muziek en bestaande big band muziek. We hebben het geluk om enkele 'huiscomponisten' te hebben die specifiek voor deze band schrijven. Hierin proberen we eerder naar de moderne klank van een big band te zoeken, à la Jim McNeely, Michel Herr, Maria Schneider, Bob Brookmeyer, ... Maar evenzeer genieten we er ook van om muziek van Thad Jones, Sammy Nestico, ... te spelen.

De essentie van onze muziek ligt volgens mij niet zo zeer in welke muziek we spelen, maar voornamelijk in de eigenheid en unieke sound die we met het orkest zoeken en ieder optreden proberen over te brengen naar het publiek.

Welke invloeden zie je zelf in jullie muziek?

Veel van onze muzikanten volgden les bij leden van het BJO aan het conservatorium. Dat heeft dus zeker zijn invloed op ons en daar zijn we ook dankbaar

om. Niks is zo leuk om te leren van de beste uit het vak. Andere grote invloeden die onmogelijk zijn weg te denken voor ons als het over big band gaat zijn orkesten zoals die van Duke Ellington, Count Basie, Bob Brookmeyer, Thad Jones - Mel Lewis, ... Deze zullen altijd een grote rol blijven spelen in de ontwikkeling van ons orkest.

Hoe positioneren jullie zich in de jazzwereld en wat betekent jazz nu?

Jazz is vandaag de dag zo'n breed begrip en heeft zo veel combinaties met andere stijlen dat het me moeilijk lijkt om het onder één noemer te plaatsen. Voor ons orkest zijn we alvast vooral op zoek naar een heel solide basis en een sterke artistieke visie. Als we voor een volgend project dan eerder naar een traditioneel concept grijpen of eerder naar een moderne uitloper, zal de toekomst ons dat wel uitwijzen.

Hebben jullie opnameplannen of andere ambities?

Over toekomstige projecten en een eventuele cd-opname wordt al druk gediscussieerd en er is alvast een project in de maak naar het najaar toe met een nieuwe solist. We zijn aan het onderhandelen voor een flamenco project met een internationale artiest. Naar het volgende seizoen toe gaat onze residentie in de Bravo alvast verder, naar goede gewoonte op iedere laatste zondag van de maand. Verder zoeken we zelf nog voort naar geschikte plaatsen om te spelen en hopen we stiekem voor de toekomst op een tournee doorheen België met een van onze projecten.

Evelien De Jaeger

Bravo Big Band: SAXEN: Ruben Verbruggen, Dieter Vaganée, Rob Banken, Bruno Van Der Haegen, Matthias Van den Brande | TROMBONES: Bart van Gorp, Quinten De Craecker, Robbe Defraye, Vincent Heirman | TROMPETTEN: Antoine Dawans, Loïc Dumoulin, Daniel Vanderhoydoncks, Carlo Nardoza | RITME SECTIE: Karel Cuelenaere, Guillaume Vierset, Ruben Lamon, Matthias De Waele

“Een plaat met mijn eigen quartet”

Ons land loopt vol met getalenteerde jazzmuzikanten. Ze studeerden hier aan de conservatoria, schoolden zich elders in Europa nog bij, of trokken naar New York. Daarnaast zijn er ook een aantal die we intussen wel als Belgen gaan beschouwen zijn, maar wiens roots eigenlijk elders liggen. In de reeks ‘Roots’ stellen we er vanaf nu enkele voor. We beginnen met bassist Manolo Cabras.

Manolo Cabras is een 44-jarige Italiaan, afkomstig uit Sardinië. Nadat hij een paar jaar Europa doorkruiste, arriveerde hij in 1998 in Nederland. Daar behaalde hij na zes jaar studie zijn diploma ‘jazz bas’ aan het Koninklijk Conservatorium van Den Haag. Nu woont Cabras al ruim tien jaar in Brussel en duikt hij regelmatig op in jazzclubs en op concerten in binnen- en buitenland. Het lijstje van muzikanten met wie hij al samenspeelde is op zijn zachtst gezegd indrukwekkend: onder meer Enrico Rava, Toots Thielemans, Gianluca Petrella, Eric Vloeimans, Paolo Fresu, Ben Sluijs, Erik Vermeulen, Giovanni Guidi, Bert Joris, Free Desmyter, Jasper Blom, Pierre Vaiana, Manuel Hermia, Marek Patman, Augusto Pirodda, Jeroen Van Herzele... Binnenkort brengt Manolo Cabras een eerste plaat uit met zijn eigen quartet.

Wanneer kwam je voor het eerst in contact met jazz?

Dat was toen ik tien jaar oud was. Mijn broer nam me mee naar een concert van The Art Ensemble Of Chicago. Zij kwamen spelen in mijn thuisstad Cagliari in Sardinië. Maar ik had toen nog nooit gehoord van jazz en eerlijk gezegd, ik vond die muziek heel verwarrend. Ik weet nog dat The Art Ensemble Of Chicago toen een soort ‘free reggae jazz’ speelde. Dat was behoorlijk extreem maar tegelijkertijd fantastisch. Zeker omdat ze het publiek echt op hun hand kregen met die muziek. Toch dacht ik er toen nog niet aan om zelf jazzmuzikant te worden. Maar in die tijd waren er vaak jazzconcerten in Italië en kwamen er veel Amerikaanse

se jazzmuzikanten spelen. Ik zag Ornette Coleman aan het werk toen ik vijftien was. En in diezelfde periode ook Miles Davis en zelfs Dizzy Gillespie. Man, dat was me wat! Wij vonden die jazzmuzikanten heel erg cool. Het leek alsof zij zich echt alles konden permitteren. En dat sprak me enorm aan. Toch ging het allemaal heel geleidelijk aan voor mij.

Manolo Cabras:

*“Ik speel om te voelen.
En de mensen met wie
ik speel hebben dat ook.
We vliegen! We zijn dan
ergens elders!”*

Eerst heb je een klassieke opleiding gevolgd in Italië?

Ik ben muziek beginnen studeren toen ik elf jaar oud was in het conservatorium van mijn thuisstad Cagliari. Eerst studeerde ik er klassieke viool, daarna compositie, experimentele compositie en vervolgens klassieke bas. Ik heb dus een klassieke opleiding gevolgd. In het

begin speelde ik verschillende soorten muziek. Want van jazz alleen kon je toen uiteraard niet leven. En bovendien dacht ik toen dat jazz mijn muzikale ontwikkeling alleen maar zou afremmen. Dus speelde ik ook salsa met echte Cubaanse muzikanten, of reggae en zelfs extreme rock en funk. Ik vond dit zeer verrijkend want het gaf me meer mogelijkheden, meer richtingen die ik later kon gebruiken in de jazz. Vooral dan in het ‘openen en controleren’ van alle parameters die nodig zijn om ‘echt 360° open te staan voor jazz’.

En toen was het tijd om je geluk elders te gaan zoeken?

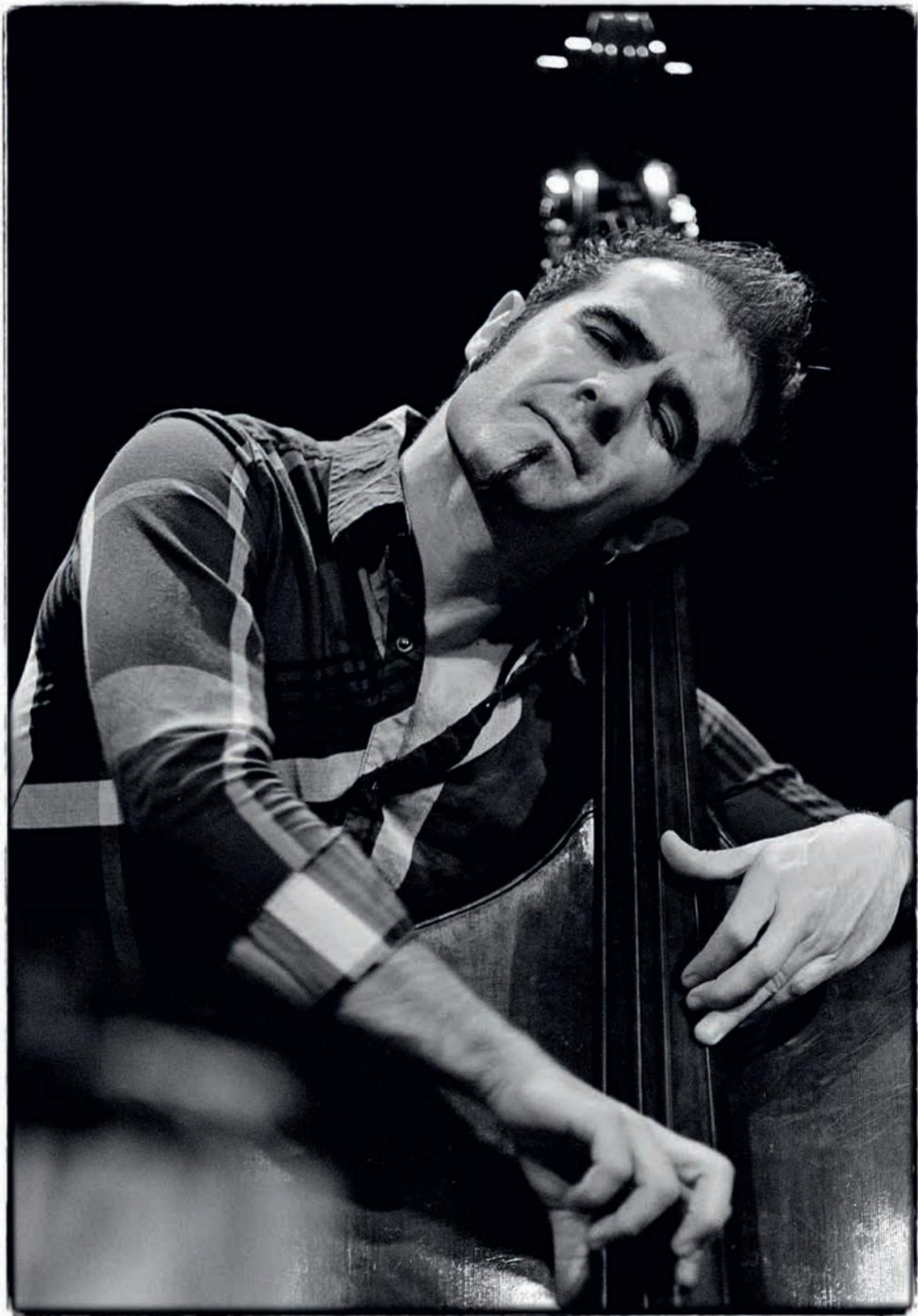
In Italië vond ik niet echt waar ik naar op zoek was. Dus ben ik beginnen rondtrekken door Europa. Ik ging voornamelijk naar de echte jazzhoofdsteden zoals Parijs, Londen, Barcelona, Berlijn, Keulen en Amsterdam. Ik trof er verschillende culturen, verschillende benaderingen van jazz en fantastische muzikanten aan. Dus ben ik in 1998 aan het Koninklijk Conservatorium van Den Haag gaan studeren omdat ik er ook een diploma wilde behalen. Maar ik speelde toen al professioneel. Tijdens de zomer volgde ik privélessen bij mijn favoriete bassisten zoals Dave Holland, Marc Johnson, Miroslav Vitous, Palle Danielsson en vele anderen. Ik speelde heel veel en investeerde mijn geld om die cursussen te kunnen volgen. In Nederland studeerde ik ook nog bij Hein van de Geyn. Dat was de laatste leraar die ik gehad heb. Toen vond ik dat het welletjes was en dat ik genoeg gestudeerd had (*lacht*). In 2003 ben ik in de Belgische jazzscene terecht gekomen via Ben Sluijs. Hij zocht een bassist voor zijn quartet met Jeroen Van Herzele en Marek Patman. Toen werd ik ook gevraagd door Erik Vermeulen om samen met hem en met Marek een trio te vormen. En ik heb zelfs een tournee gedaan met het Toots Thielemans Quartet. Zo ben ik uiteindelijk in Brussel komen wonen.

Welke bassisten hebben je het meest geïnspireerd?

Dat zijn er heel veel. Ik ben begonnen met elektrische bas, dus de eerste was uiteraard Jaco Pastorius. Toen ik contrabas begon te ontdekken was ik eerst vooral onder de indruk van Scott LaFaro en Charlie Haden. En vervolgens van heel veel anderen zoals Charles Mingus, Oscar Pettiford, Jimmy Blanton, Slam Stewart. Ik hield van hen allemaal, maar om verschillende redenen. Maar allemaal hadden ze voor mij de juiste ‘spirit’.

Pianist FREE DESMYTER over Manolo Cabras:

Ik ken Manolo al ruim tien jaar. Hij speelt ook in mijn quartet samen met drummer Marek Patman. Die twee zijn onafscheidelijk. Het is via Marek dat ik Manolo heb leren kennen in de Muze. Manolo kan zeer traditioneel spelen, maar zijn talent ligt eigenlijk in het avontuur opzoeken in nieuwe dingen. Hij houdt er enorm van om grenzen te verleggen in de jazzmuziek. En daar ontwikkelt hij dan ook nieuwe systemen voor. Ik vind hem een zeer dankbare bassist om mee samen te spelen omdat hij soms gedwee volgt, maar andere keren dat ook helemaal niet doet en je echt meesleept in het avontuur. Hij kan op een speciale manier een solist begeleiden en tegelijkertijd ook vrij spelen, zonder dat hij de solist daarbij stoort. Dat is weinig bassisten gegeven, denk ik. Naast bassist is hij zelf ook veel bezig met het opnemen van klanken en muziek en wil hij zeker ook zijn zegje hebben over de mixing en de postproductie van de opnames. Manolo Cabras is een zeer intelligente meneer. Rebels, maar ook warm en zeer lief. Voor buitenstaanders kan zijn spel misschien soms heel chaotisch lijken. Maar hij weet verdomd heel goed waar hij mee bezig is!

› **Intussen heb je je eigen quartet samen gesteld. Waarom kies je voor deze muzikanten?**

Voor dit quartet had ik eigenlijk al een Europees quintet, genaamd Basic Borg. Dat is met een saxofonist van Milaan, Riccardo Luppi, de Belgische zangeres Lynn Cassiers, de Spaanse drummer Oriol Roca en nog een Italiaanse pianist Matteo Carrus. We hebben bij El Negocito Records het album *I Wouldn't Be Sure* uitgebracht in 2012. Dit project bestaat nog steeds, maar het is niet gemakkelijk om iedereen samen te krijgen en om concerten te organiseren. Ik speel veel samen met de Tsjechische drummer Marek Patman. We spelen samen in het Erik Vermeulen Trio, bij het Free Desmyter Quartet, in het Ben Sluijs Trio, met het Augusto Pirroda Quartet. Heel veel verschillende bands. En met dit quartet, met pianist Nicola Andrioli, trompettist Jean-Paul Estiévenart en met Marek zijn we begonnen met vooral veel standards te spelen in clubs. Weet je, ik hou enorm veel van standards en ik zal die heel mijn leven blijven spelen. En we merkten dat we houden van dezelfde benadering van deze stukken. Dat wil zeggen, enorm open en vrij, weliswaar binnen de structuur, maar we houden er van om deze standards tot het uiterste te drijven. En zo elkaar eigenlijk in de problemen te brengen (*lacht*). Zo ontdekken we steeds nieuwe manieren om er mee verder te gaan. Zeer interessant. Dus, in essentie komt het er op neer dat ik zin had om meer jazznummers te gaan schrijven speciaal voor dit quartet. Daar ben ik volop mee bezig en het is voorzien om in het najaar een plaat op te nemen met mijn quartet.

Jullie hebben allemaal een klassieke opleiding gevolgd. Zorgt dat ook voor een speciale band?

Jean-Paul Estiévenart is nu eindelijk bekend in heel België als een extreem lyrische en open trompettist. Voor mij is hij een magische trompettist. En Marek en ik zijn eigenlijk dezelfde soort muzikanten. We spelen nu al zo lang samen, vijftien jaar denk ik. Dus als ik met hem speel hoef ik aan niets te denken en verloopt alles heel natuurlijk en spontaan. We kennen elkaar door en door. Nicola Andrioli is misschien nog wat een nieuweling hier in België. Hij is hier nu zo'n vijf jaar maar speelt intussen wel al met bijvoorbeeld Philip Catherine, om zomaar een naam te noemen. Nicola en ik zijn allebei Italiaan en we luisteren heel vaak naar dezelfde muzikanten. Er was meteen een klik tussen ons. Toen we de eerste keer samenspeelden leek het alsof we dit al jaren deden. Daarom heb ik voor deze muzikanten gekozen. Het is mijn quartet, maar dat is voornamelijk omdat ik de meeste composities maak en ik er voor zorg dat we kunnen spelen in clubs of op concerten. Want als we beginnen spelen zeg ik hen eigenlijk niets. Ik geef ze een paar kleine instructies en zij doen de rest. Ik ben dus geen leider. Ik hou er gewoon enorm van om met hen te spelen. Dat komt inderdaad omdat we allemaal ook een klassieke opleiding genoten hebben. Jean-Paul studeerde klassieke muziek. Marek Patman heeft een klassieke achtergrond en hij speelde percussie bij het filharmonisch orkest van Praag. Ikzelf speelde in verschillende orkesten en Nicola is eigenlijk ook een klassieke pianist. Hij behaalde in Italië zijn diploma klassiek en won een paar klassieke concours. Dus dit quartet kan heel breed gaan. Maar de voorliefde voor energieke swing is wat ons echt verbindt met elkaar.

Jij bent verslaafd aan het zoeken naar 'nieuwe creatieprocessen'. Leg dat eens uit?

Dat is ook de reden waarom ik graag met deze muzikanten speel. Wij improviseren veel. Maar ik ben

Manolo Cabras

ook enorm geïnteresseerd in hoe we dezelfde condities kunnen creëren zoals een gewone componist dat doet, terwijl we toch improviseren. Snap je? We proberen op een slimme manier de parameters als het ware te veranderen. Op school leer je bijvoorbeeld dat de drum en de bas voor ritme zorgen, al dan niet met de piano, terwijl de trompet of saxofoon de melodie speelt. Wel, wij doen net hetzelfde, maar we kunnen die verschillende rollen uitwisselen. Dat doen we vaak. Zo spelen we ook vaak verschillende tempo's en verschillende harmonieën samen. Meestal gebruiken we enkel een paar motieven, een paar kleine aanduidingen en we combineren dat allemaal om zo nieuwe dingen te creëren op het moment zelf. Dat is voor mij de echte uitdaging in jazz.

2014 en 2015 waren drukke en belangrijke jaren voor jou, met heel wat nieuwe opnames?

Ja, dat klopt. Ik heb dit jaar concerten gedaan met de Amerikaanse free jazz muzikant Charles Gayle en met drummer Giovanni Barcella. Er is een album opgenomen dat uitkomt in 2016. Daarnaast speel ik ook mee op Heptatomic, het nieuwe project van pianiste Eve Beuvsens. Een 7-koppige band samen met o.a. drummer Joao Lobo en trompettist Laurent Blondiau. Dit album is net uit. En in 2014 maakten Marek en ik ook een trio-plaat met Erik Vermeulen, *Asterisk*. Dat is voor mij een heel speciale plaat, van een niveau dat ik nog nooit eerder behaalde, denk ik. Erik Vermeulen

is voor mij sowieso één van de grootste pianisten van Europa en één van de grootste genieën die ik ooit heb ontmoet. Na tien jaar samen te spelen in het Erik Vermeulen Trio hebben we nu echt wel een hoog niveau bereikt, denk ik. Erik brengt de volledige muziekgeschiedenis samen, jazz, klassiek, hedendaags. Hij is geweldig. Er was ook de plaat met het Augusto Pirroda Quartet *A Turkey Is Better Eaten*, samen met saxofonist Ben Sluijs. Daar kregen we ook heel lovende reacties op. En nu zijn we met het Manolo Cabras Quartet een nieuw album aan het opnemen. Dat zal iets voor 2016 zijn.

Waar wil je dat je muziek je heen brengt? Wat wil je er mee bereiken?

Ik zou zeggen naar het geluk! Maar dat is misschien te veel gezegd (*lacht*). Dat is in ieder geval waar ik naar op zoek ben. Ik speel om te voelen. Echt om te voelen. En ik voel me goed als ik speel. En de mensen met wie ik speel hebben dat ook. We vliegen! We zijn dan ergens elders. Waar weet ik niet, maar het is zeker dat onze muziek, ons spel, ons ergens elders brengt. En ik hoop dat dit nog lang zo kan blijven duren. Het is mooi om zo te kunnen leven en zo'n carrière te hebben. Ook al is het soms zwaar. Maar de momenten dat we samen spelen en die klik voelen, daarvoor doe ik het!

Dirk Roels

MANOLO CABRAS op tour

› Manolo Cabras toert momenteel met Eve Beuvsens Heptatomic en het Manuel Hermia Trio, meer info op de websites van deze artiesten.

Wout Gooris Trio

Winnaars Jong Jazz Talent 2015

Het Wout Gooris Trio heeft dit jaar de Jong Jazz Talent 2015 wedstrijd gewonnen op het Gent Jazz Festival. Het trio bestaat uit de Antwerpse pianist Wout Gooris, bassist Nathan Wouters en drummer Stijn Cools. Zij krijgen een budget van 10.000 euro om een nieuw project uit te werken. Met dat project mogen ze volgend jaar het Gent Jazz Festival openen.

"Een heel aangename verrassing", zegt Wout Gooris. *"Wij hebben onze cd Current opgestuurd, samen met een voorstel voor een nieuw project. Op de laatste dag van Gent Jazz werd ik dan vlak voor het optreden van Gregory Porter op het podium geroepen om die cheque in ontvangst te nemen. Ik denk dat de jury enorm aangesproken was door ons voorstel en dat ze er zeker van zijn dat we dit ook tot een goed einde zullen brengen."*

Voor het nieuwe project breidt het trio uit met twee blazers: tenor saxofonist en componist Erwin Vann en de uit Nieuw Zeeland afkomstige alt saxofonist Hayden Chisholm. Gooris zelf zal nieuwe stukken componeren voor dit quintet. Het resultaat hier van is te zien op de openingsdag van Gent Jazz 2016.

"De eerste gevoelens die ik had waren rust en vertrouwen. Het is leuk dat je zo'n kans krijgt en de jury zegt, komaan ga er voor. En tegelijkertijd heb ik het gevoel dat dit wel wat deuren opent. Zo ben ik toch al eens op de radio geïnterviewd. En ik kan gaan samenwerken met twee fantastische muzikanten en mijn trio, zonder me zorgen te moeten maken over geldkwesties."

Begin dit jaar bracht het Wout Gooris Trio zijn debuutplaat *Current* uit in eigen beheer. Op dat album hoor je hedendaagse jazz die rust uitstraalt. Bij elk thema dat

zich ontplooit, rijst de vraag welke dialoog zich zal aanbieden. De improvisatie vertrekt vanuit een klankbeeld van de compositie en richt zich op experiment met texturen en vormen. Wout Gooris componeerde zelf alle 9 stukken en haalde zijn inspiratie uit de klassieke muziek van de 20ste eeuw en uit de Scandinavische muziek. De traditie van Amerikaanse blues en jazz is minder aanwezig in de muziek. Wel zijn er meer drieklanken in terug te vinden en klassieke harmonie. *Current* hangt dan ook een beetje tussen pianojazz en minimalistische muziek.

"Er zijn al heel wat pianotrio's, dus was ik op zoek om iets nieuws te doen met het gegeven pianotrio. Ik wou dat bekijken vanuit een hedendaagse, andere hoek en er iets fris mee doen. Minimalisme is iets wat me enorm aanspreekt. Dat voelt voor mij heel natuurlijk aan. Ik speel graag weinig of graag hetzelfde."

De muziek van het Wout Gooris Trio kun je enigszins vergelijken met die van het Vijay Iyer Trio of van het Craig Taborn Trio. Omdat de composities ook verschillende ritmische en harmonische lagen bevatten, die door elkaar zweven en toch contact hebben met elkaar. *Current* bevat heel filmische en rustige muziek zonder echte jazzsolo's. Meer info: www.woutgooris.com

Dirk Roels

Simon Korteweg overhandigt Wout Gooris de Jong Jazz Talent prijs 2015.

3 september
Reggie Washington
'Rainbow Shadow'

19 september
Jakob Bro, Thomas Morgan &
Joey Baron

2 oktober
Rodrigo Amado 'Motion Trio' /
'CO2'

17 oktober
Trio Generations feat.
Oliver Lake

30 oktober
Wout Gooris Trio

7 november
The Bad Plus

17 november
Bart Maris & Lode Vercampt
'Krommekeer'

28 november
Zygomatik

12 december
John Dikeman, Steve Noble &
Dirk Serries

29 december
Rosenberg Trio

de SINGER

Bavelstraat 35, 2310 Rijkevorsel
www.desinger.be

De Jazzacademie gaat opnieuw van start

In het najaar kan elke muzikant die samen met anderen jazz wil (her)ontdekken en spelen opnieuw terecht in de Jazzacademie. In Knesselare (op zondagnamiddag) en in Leuven (op maandagavond) gaan nieuwe lessenreeksen van start. Deze reeks van tien lessen staat open voor jong en oud, voor beginners en gevorderden, voor iedereen die de jazzmicrobe te pakken heeft... De Jazzacademie is er voor elke jazzliefhebber die met zijn of haar instrument de grenzen van de jazz wil aftasten. Jong of oud, beginnend of gevorderd muzikant: iedereen die een muzikale jazzbreak nodig heeft!

Wat leer je?

Het is de bedoeling om je eigen instrument nog beter onder de knie te krijgen. Verwacht technische en muzikale tips van ervaren lesgevers. Je leert individueel én samen musiceren, aangevuld met een interessante jazztheorie. Maar de les is ook de ideale plaats om andere muzikanten te ontmoeten. Wie weet leg je hier wel de basis voor een nieuwe muziekgroep?

Individueel en klassikaal

Elke sessie staat voor één uur samenspel of theorie (klassikaal) en een half uur instrumentles (individueel). Alle instrumenten en zang zijn welkom. Ervaren lesgevers die zelf volop actief zijn als jazzmuzikant geven je gedurende anderhalf uur onder meer meteen bruikbare tips omtrent techniek, compositie en samenspel. Zowel individueel als klassikaal wordt er gemusiceerd, krijg je een portie relevante theorie mee en wie weet ontmoet je wel de muzikanten waar je in de toekomst mee samenspeelt.

Data Jazzacademie Knesselare

(op zondag, tussen 12:00 en 16:00 uur)

27.09.2015 (kennismakingsles/'opendeurles')	
04.10.2015	13.12.2015
18.10.2015	10.01.2016
25.10.2015	24.01.2016
15.11.2015	21.02.2016
29.11.2015	06.03.2016

De laatste lesdag wordt afgesloten met de traditionele jam in de Litanie in Knesselare.

Data Jazzacademie Leuven

(op maandag, tussen 17:00 en 22:00 uur)

12.10.2015 (kennismakingsles/'opendeurles')	
26.10.2015	01.02.2016
09.11.2015	22.02.2016
16.11.2015	14.03.2016
30.11.2015	18.04.2016
14.12.2015	02.05.2016

Het inschrijvingsgeld bedraagt 250 euro (standaardprijs voor alle tien lessen) of 230 euro (korting voor abonnees op Jazzmozaïek). Daarnaast zijn er in Knesselare tevens nog andere formules.

Tot op de Jazzacademie!

Meer info?

Muziekmozaïek Folk & Jazz vzw
Coördinator Pablo Smet: 0475 297 287
pablo.smet@muzmoz.be | www.jazz-academie.be

Jazzacademie Knesselare

B Jazz 2016
international contest

is **op zoek** naar **deelnemers!**

CALL FOR ARTISTS

Het doel van B-Jazz is en blijft **jong jazztalent ontdekken**, promoten en stimuleren, door jonge en ambitieuze muzikanten de mogelijkheid te bieden zich in optimale omstandigheden te tonen aan een jury, het publiek en via de media. Deelnemers aan B-Jazz zijn amateurkunstenaars die meedraaien op **hoog niveau**, die mits een duwtje in de rug **makkelijker doorstoten naar het professionele circuit**.

Deelnemen?

Ga naar www.bjazzcontest.be en stuur het gevraagde door. B-Jazz staat open voor alle vormen en stijlen van jazz en verwelkomt deelnemers van alle nationaliteiten die geboren zijn na 31 december 1985. De finale vindt plaats in maart 2016 in OPEK, in het kader van het stadsfestival Leuven Jazz. De volledige procedure kan je bekijken op de website.

Prijzen?

De winnaar ontvangt de 'Grote Prijs Albert Michiels', ter waarde van 2000 euro en mag onder meer gaan optreden op het Getxo Jazz Festival in Spanje. Verder zijn er prijzen voor alle andere finalisten en enkele speciale prijzen.

Meer info?

Het volledige wedstrijdreglement en alle informatie vind je op www.b-jazz.be

B-Jazz International Contest 2016 is een organisatie van Muziekmozaïek Folk & Jazz vzw i.s.m. 30CC en OPEK.

OPEK
30CC

m
muziekmozaïek
Folk&Jazz

Het najaar van

Succesvolle avonturen in het popcircuit, Europees touren met Brel-imitator Olivier Laurent of een eerbetoen aan Marvin Gaye, een zijsprong naar de electro jazz met zijn eigen groep Tout-Court en zelfs een passage als componist en solist bij de Koninklijke Muziekkapel van de Marine: pianist Bas Bulteel is niet voor één gat te vangen. In 2012 verzamelde hij zijn hoogstpersoonlijke dreamteam met drummer Bruno Castellucci en bassist Bart de Nolf in het **Bas Bulteel Trio**. Voor dit trio schreef hij twaalf ijzersterke composities bij elkaar, verzameld op de eerste plaat *Coming Home* (2013, W.E.R.F.). Tijdens het evenement 'Klara in de Singel' werd dit album gelauwerd als het beste jazzalbum van 2014. Een mooie opener om het nieuwe seizoen van JazzLab Series in september mee in te luiden.

Klankgeworden geheimen op podium, dat hebben we in oktober voor u in petto. Met *Secrets* creëren de veelzijdige sopraan Claron McFadden en het jazztrio Massot-Florizoone-Horbaczewski een intimistische muziekvoorstelling gebaseerd op kleine of grote geheimen, die ze tijdens het creatieproces verzamelden bij het grote publiek. Intieme verhalen en grappige anekdotes, druppelsgewijs kwamen ze binnen. De vlotte pen van acteur, regisseur en auteur Josse De Pauw hielp deze verhalen herschrijven tot breekbare en krachtige muziekteksten. Het resultaat was een unieke inkijk in het leven van 'de andere'. Koperblazer Michel Massot, accordeonist Tuur Florizoone en celliste Marine Horbaczewski verkennen als Belgisch trio graag de

zone tussen kamermuziek, jazz en melancholische miniaturen. De unieke stem van McFadden maakt het geheel af.

Keenroh, het jeugdig duo van Jan Daelman en Thijs Troch, diept sinds enkele jaren de gedurfde combinatie piano-dwarsfluit uit. Dankzij deze ongewone bezetting en de unieke experimentele wijze waarop het duo hun instrumenten benadert, won Keenroh vorig jaar de prijs Jong Jazztalent Gent (in het kader van Gent Jazz Festival). Ze maakten eind 2014 indruk met een titelloze plaat die een waaier aan even compacte als eclectische duo-improvisaties bevatte. Nu breken ze vorm en structuur compleet open met de negenkoppige band 'Keenroh XL'. Toewerkend naar een nieuwe opname, vroeg het duo een aantal vooraanstaande jazzcomponisten waar ze zelf een grote affiniteit voor koesteren, waaronder Kris Defoort, Jozef Dumoulin, Bo Van Der Werf en Ben Sluijs, om in te staan voor de composities. Voor de uitvoering hiervan roepen ze de hulp in van zowel ervaren rotten (waaronder Bart Maris en Teun Verbruggen) en jonge talenten, waarbij het eigen duo als ondeelbare improvisatie-unit steeds als rode draad aanwezig zal zijn.

Naast deze concertreeksen biedt Jazzlab Series ook laagdrempelige jazzcursussen aan. Dit seizoen zijn weer verschillende lessenreeksen 'JazzClass Series' te volgen. Surf naar de website voor concrete data en locaties.

Info: www.jazzlabseries.be

Keenroh XL

Uitzonderlijk lot JAZZ cd's

waarvan velen out of print

€10/cd

tenzij anders vermeld voor meervoudige cd's

Mark Sound

Potaardestraat 4 - 1950 Kraainem
02/731 63 62
kraainem@marksound.be

Wolstraat 6 - 2000 Antwerpen*
03/233 64 03
antwerpen@marksound.be

* Daar we in Antwerpen over de grootste oppervlakte beschikken staat daar ook het grootste aanbod.

Volledige Excel lijst beschikbaar op de site:

www.marksound.be

Claron McFadden

“De link van barokmuziek met de vrijere wereld van jazz ligt me helemaal”

Wie is de schakel tussen Glenn Gould, John Cage, Eric Thielemans, Dirk Brossé, Kris Defoort, Aka Moon, Sven Ratzke, Tuur Florizoone? Inderdaad, sopraanzangeres Claron McFadden. Na haar studies aan Eastman School of Music in Rochester (NY) bracht de liefde voor barokmuziek haar naar Amsterdam. Nieuwsgierig naar vele klankwerelden schittert ze in oude en hedendaagse muziek, opera, cabaret en eclectische jazzprojecten.

Bij onze afspraak in Antwerpen is de stad in de ban van de Tour de France, is de hittegolf gelukkig net voorbij en is het dus aangenaam zonnig om uit te wijken naar de rand op een gezellig terras. Stralend enthousiast vertrouwt Claron McFadden ons haar passie voor oude muziek, jazz en psychologie toe.

Haar ouders verhuisden uit het zuiden van de VS naar Rochester, New York, waar Claron McFadden voor het eerst haar stem liet horen op 29 maart 1961. Ze groeide op in een muzikale familie waar geen klassieke maar wel kerkelijk geïnspireerde stukken werden gezongen. Al op zesjarige leeftijd werd haar prachtige stem ontdekt en werd ze door haar docent uitgenodigd in het kinderkoor, verbonden aan de universiteit van Rochester. Toen ging voor haar de wereld van de klassieke muziek open, het soort close harmony maar op een andere manier dan gospel. Ze hoorde geen jazz thuis, anders was ze misschien die weg opgegaan. Haar hart ging uit naar spontaniteit, het in het moment creëren en dat voelde ze sterk aan toen ze Ella Fitzgerald, Sarah Vaughan en Billie Holiday via de radio ontdekte. *“Van hen leerde ik wat timing betekent. Sarah Vaughan is mijn heldin. Ik heb haar een keer live gezien toen ik 18 was, met een Metropole-achtig orkest in Rochester. Het was geweldig wat ze met haar stem deed...”*

Een klassieke muzikale vorming laat weinig ruimte om uit de bol te gaan...

De vrees is vooral dat brullen en het uit volle borst zingen de stem kapot maakt. Toen ik 20 was heb ik ook staan funken op zaterdagavonden tot 's morgensvroeg en de ochtend daarop zong ik puur klassiek in het koor... maar dat hou je niet vol. Ik koos duidelijk de klassieke richting, daar was mijn stem *happier* mee, vooral oude muziek: renaissance en barok. Dat komt naar mijn gevoel meer overeen met jazz. Dan bedoel ik vooral op vlak van expressie en het gebruik van vibrato.

Dat ik niet voor jazz heb gekozen, heeft vooral met

mijn klassiek geschoolde stem te maken. Die is wat ze is. Overigens speelde ik op mijn 16de nog hobo en op de highschool tot mijn 18de zelfs trombone. Ik zong met jazzmuzikanten, maar ik ben niet met jazz en scatten opgegroeid; dat is de reden waarom ik geen jazzzangeres ben.

Hoe kwam je in Nederland terecht?

Ik wou naar een land waar oude muziek leefde. Mijn eerste keuze was Engeland. Maar dat kon niet, want de studiebeurs hield het leren van een andere taal in. Toen hoorde ik op school de Nederlandse Bach specialist, bas-bariton Max van Egmond, waarop ik besloot Nederland te kiezen. Zo kwam ik op mijn 21ste in Amsterdam terecht. Het voelde echt alsof ik thuis was gekomen. Het werd snel duidelijk dat ik hier wou blijven.

Claron McFadden:

“Mijn grootste ambitie nu is Aubergine, een muzikale culinaire reisdocumentaire rond de Middellandse Zee”

Je zong werk van Glenn Gould, John Cage, Brian Ferneyhough, Jörg Widmann, Michel Van der Aa, opera en jazz... vanwaar die brede interesse?

Ik ben heel nieuwsgierig, ben altijd uit op nieuwe dingen, zowel op het gebied van muziek als culinair en zelfs psychologie. Ik wil leren, iets opsteken wat me verder brengt op mijn levenspad. Het is bijna spiritueel. De natuur, de mensheid en de muziek die het allemaal verbindt. Daar wil ik van leren en delen. Zo ontstond de interesse voor talen en klanken. Als iemand me belt voor een project en ik voel dat ik er wat van kan opsteken, dan hoor ik mezelf al ja zeggen voor ik weet wanneer, waar en hoe.

Al vrij jong kwam ik in contact met vele klankwerelden: klassiek, jazz, ook Arabische klanken en de rijke wereld van microtonaliteit. Ik wil me die klanken eigen maken, het drijft me altijd verder. Het betekent dat ik met veel verschillende dingen bezig ben. Het moet echt organisch mijn fantasie prikkelen. Bij improvisatie en jazz bespeel ik andere frequenties en boventonen, een heel andere wereld.

DE TOP-10 KEUZE VAN CLARON MCFADDEN

1. Sarah Vaughan
NO COUNT SARAH
EmArcy 1958
(“My all time favorite recording... She's both bold and refined”)
2. Chet Baker
ONE NIGHT IN TOKYO
Immortal 2008
3. Anita O'Day / Oscar Peterson
ANITA SINGS FOR OSCAR
Lone Hill Jazz
4. Shirley Horn
HERE'S TO LIFE
Verve 1992
5. Charles Mingus
MINGUS REVISITED
EmArcy 1965

Claron McFadden

Welke jazzmuzikanten hebben een sterke indruk nagelaten?

(snel en spontaan) Eric Thielemans. We ontmoetten elkaar bij de opnames van Kris Defoorts *ConVerSations/ConSerVations*. Eric vroeg me voor zijn project *A Snare Is A Bell*, een opname met onder meer Jozef Dumoulin. Daarbij heb ik geleerd op mijn intuïtie te vertrouwen, het onzekere te overwinnen. Het heeft me verder gebracht in de spontaniteit en de eigen expressie. Ik ben Eric daar heel dankbaar voor.

Kris Defoort betekent natuurlijk enorm veel voor

mij. Hij is heel erg geïnteresseerd in renaissance-muziek en ik denk dat hij mijn stem heeft opgemerkt door mijn eerdere klassiek traject, mijn samenwerking met Jos Van Immerseel, met wie ik zelfs jazz vertolkte, hij op zijn Hammondorgel, geweldig! In Kris Defoorts opera *The Woman Who Walked Into Doors* en ook *ConVerSations/ConSerVations* was er ruimte voor improvisatie. Kris wou een combinatie van oude muziek, hedendaags klassiek en jazz en zocht een vocaliste die al die werelden beheerst en verenigt. Die link van barokmuziek met de

vrijere wereld van jazz ligt me helemaal. Binnen de vaste structuur is er de spontaniteit van de improvisatie. Ik voel me daar meer een vocaliste bij dan een zangeres. We willen graag weer samenwerken. Met Tuur Florizoone klikt het ook geweldig, we traden al in duo op en nu breng ik met het trio Massot/Florizoone/Horbaczweski het project *Secrets*. Mijn stem gaat daarbij op als instrument zodat je kan spreken van een kwartet.

En dan is er natuurlijk mijn sterke band met Aka Moon. De projecten zoals VSPRS met Alain Platel

6. Henry Threadgill
TOO MUCH SUGAR FOR A DIME
Axiom/Island Records 1993

7. Clifford Brown and Max Roach
STUDY IN BROWN
EmArcy 1955

8. Lee Morgan
CORNBREAD
Blue Note Records 1967

9. Miles Davis
KIND OF BLUE
Columbia 1959

10. Paolo Pandolfo
IMPROVISANDO
Glossa Music 2005
("My wildcard, but it brings both musical worlds together for me")

VR 25/09/2015 - 20:30

TRIO IVOIRE (DE/MALI)

VR 02/10/2015 - 20:30

JOZEF DUMOULIN SOLO (B)

POLAR BEAR (UK)

ZA 03/10/2015 - 20:00

@CONCERTGEBOUW

AKA MOON (B)

THE SCARLATTI BOOK

ZA 17/10/2015 - 20:30

MARJAN VAN ROMPAY GROUP

VR 30/10/2015 - 20:30

INSTANT COMPOSERS POOL (NL)

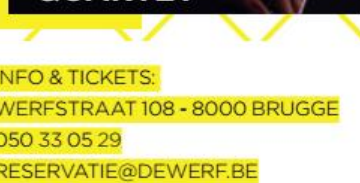
VR 13/11/2015 - 20:30

KEENROH XL (B)

WO 18/11/2015 - 20:30

NEW YORK STANDARDS QUARTET (USA)

>

en Fabrizio Cassol zijn zo inspirerend omdat ik ze muzikaal intuïtief aanvoel. Daar kan ik mijn eigen temperament, mijn eigen energie in kwijt. Drie werelden: barok, jazz en zigeunermuziek gingen op in een soort eenheid. Dat tot een geheel maken, dat interesseert mij het meest.

Wat is het mooiste jazzproject dat je blijft?

Pitié! van Alain Platel. Bach is mijn lievelingscomponist, dus door hem geïnspireerde stukken zingen is een zegen voor mij. De manier waarop Fabrizio Cassol daarmee aan de slag gaat, is meesterlijk. Hij voelt de kern, de essentie van de componist aan en zet het naar zijn hand, maar het blijft overeind, het is niet een heel ander ding. Ik kon improviseren op mijn barokmanier, heel vrij en me fysiek bewegen, acteren, daar was ik helemaal happy mee. Dat was echt heel erg mooi.

Je hebt ook Kurt Weill met Sven Ratzke gezongen, hoe kwam dat?

Ah, je weet alles (*lacht*). We hebben elkaar in het Bimhuis ontmoet. Ik was er samen met Sven, Deborah Carter en Ellen Ten Damme, voor de presentatie van de cd *My Favorites Sing!* van Konrad Kosseleck met zijn Big Band. Ik zong *Königin Der Nacht* in een soort discoversie en ook *Was Hast Du Mit Meinem Herz Getan* van Nicholas Lens in pure jazzstijl, heel swingend. Sven was toen erg onder de indruk van me en ik voelde hem ook erg aan. Hij vroeg me om samen een cabaretshow te creëren met songs van Kurt Weill en daarmee op tournee te gaan. Dat was nieuw voor me. Het is te horen op de cd *Groschenblues*.

Hoe ontstond het jongste project Secrets?

Dat kwam voort uit de vraag van het trio Massot/Florizoone/Horbaczewski om samen met mij een project te realiseren. Ik vind ze geweldige muzikanten en wou heel graag met hen aan de slag. Ik stelde een concept voor waarbij geheimen die ons worden toevertrouwd met eigen composities worden verklankt. Als artist in residence bij Transparant is de rode draad in mijn projecten wat ons als mensen verbindt. Zo kwam ik uit bij geheimen. Ik wou graag onderzoeken wat geheimen zijn, waarom we ze koesteren. De verzamelde geheimen gingen van heel simpel (een meisje dat een ander meisje had gekust, al viel ze niet op meisjes, maar ze vond het stiekem leuk...) tot heel complex (verborgen woede, schuld over zelfmoord...). Zo is *Secrets* ontstaan. Het blijft een concert binnen een theaterkader, met projectie als achtergrond. Ik geef een stem aan de geheimen, die heel subtiel met de muziek versmelt. De werkelijke vertolking en de geprojecteerde beelden vloeien in elkaar over, wat ik ook met mijn eerste muziektheaterconcept *Lilith* deed. In Amsterdam zijn we in juni drie dagen keihard gaan testen hebben we voor publiek laten horen wat we hadden uitgewerkt. Dan voel je meteen hoe het publiek wordt geprikkeld. We hadden daar ook een doos geplaatst. Iemand gaf prijs dat ze geïnspireerd door de voorstelling heerlijk met haar vriend had gevreeën onder de pauze. Wat ze niet doorhad, was dat ze wel opgemerkt waren toen ze samen uit het herentoeilet kwamen (*schaterlacht*).

Ben je nog met andere dingen bezig?

Ik ben altijd al geïnteresseerd in psychologie. Wat me fascineert is waarom muzikanten tijdens het spelen de ogen sluiten. Die emotionele ervaring, de psychologie van een uitvoerend musicus, daar wil ik graag een doctoraat aan wijden. Mijn grootste ambitie nu is *Aubergine*, een muzikale culinaire reisdocumentaire rond de Middellandse Zee. Dit project hoort onder mijn residentie bij Transparant en komt ook neer op wat mensen verbindt: eten en muziek! Rond de aubergine ga ik onbekende recepten en traditionele melodieën opzoeken. Die wil ik in een concert verenigen met de filmvoorstelling, de muzikale vertolking en natuurlijk het samen genieten van de auberginegerechten. Ik ben al begonnen met het samenstellen van mijn muzikale dreamteam. De wereldpremière is gepland in het voorjaar van 2017. Ik denk ook al aan een boek met de recepten en de songs op cd of het concert op dvd. Spannend!

Bernard Lefèvre

SECRETS tournee

» meer info op www.jazzlabseries.be

DE WERF

INFO & TICKETS:
WERFSTRAAT 108 - 8000 BRUGGE
050 33 05 29
RESERVATIE@DEWERF.BE

DEWERF.BE
DEWERFRECORDS.COM

Straight Strung Concert Grand Barenboim-Maene, based on Steinway & Sons, 2015

CHRIS MAENE

workshop

Replica
Playel, 1843

Replica
Steinway N°1, 1836

Replica Beethoven's
Broadwood, 1817

De grillige jazz-zomer

Hier enkele impressies van de zomerfestivals door fotograaf **Jos Knaepen** en tekenaar **Pieter Fannes**. De kwaliteit van de muziek liet zich niet overdonderen door de grillige weergoden. Persoonlijk heb ik zo enkele hoogtepunten op een rijtje: Kris Davis *Infrasound* en Charles Lloyd Quartet op Gent Jazz, BJO o.l.v. Darcy James Argue en Cécile McLorin Salvant op Jazz Middelheim, maar ook het tweede podium gaf muzikale hoogstandjes met o.a. Fulco Ottervanger. En ook de andere festivals hadden zo hun schot in de roos, zoals Antoine Pierre Urbex op Brosella (40ste editie in 2016!) en Lionel Beuvsens' carte blanche op Gaume Jazz, al moeten we het hier zonder beelden stellen.

Dat onze eigen jazzmuzikanten een prominente rol spelen in de programmering van de zomerfestivals is misschien wel het meest relevant en belooft voor de toekomst. Een trend die we graag toejuichen!

—
Bernard Lefèvre

Cécile McLorin Salvant palmde met haar flamboyante verschijning (parapluoortjes!) en met een uitzonderlijk mooie stem het park Den Brandt in. Ze bevestigde zich als jazzdiva op het niveau van haar voorbeelden: Bessie Smith en Sarah Vaughan. (JAZZ MIDDELHEIM)

De Canadese arrangeur/componist/dirigent **Darcy James Argue** dreef het **Brussels Jazz Orchestra** tot het uiterste in een uitgesponnen sterk verhalende set en een prachtige Ellington-apotheose. "Een absoluut hoogtepunt", aldus festivaldirecteur Bertrand Flamang. (JAZZ MIDDELHEIM)

Steve Kuhn (77) speelde ooit enkele weken met John Coltrane wiens geest ook over dit festival waarde. In trio met **Steve Swallow** en **Joey Baron** kiest Kuhn voor eerder lieflijke kamermuziek en dat ging wat verloren in de drukte van de zonnige slotdag waar meer dan anders hele families de weide bevolkten. (JAZZ MIDDELHEIM)

Jason Moran kreeg terecht alle lof voor zijn bijdrage als artist in residence. Heel vermakelijk was zijn Fats Waller Dance Party waarbij hij rondhuppelend met een Waller masker ook de tent tot in de VIP-ruimte toe aan het dansen kreeg. (JAZZ MIDDELHEIM)

Abdullah Ibrahim (80) voert je ingetogen mee op een muzikale Cape Town-trip met vleugjes Ellington en Monk. (GENT JAZZ)

Met *Love For Chet* eert **Stephane Belmondo** zijn voorbeeld met een eigenzinnige schwing, waarvoor hij gitarist **Jesse van Ruller** en bassist **Thomas Bramerie** engageerde. (GENT JAZZ EN GOUVY JAZZ)

Drummer **Jack DeJohnette** verzamelde naast pianist **Muhal Richard Abrams** (85) nog **Roscoe Mitchell** (75) en **Larry Gray** om de legendarische AACM-freejazz van Chicago terug op te roepen. Een potje vrije improvisatie uit die bewogen tijd. (GENT JAZZ)

Myrdinn stond garant voor flamencojazz wat natuurlijk aanstekelijk werkte en enthousiast onthaald werd. (GOUVY JAZZ)

Lee Konitz (87) houdt stand als levende legende. (COMBLAIN JAZZ)

UIT IN MIDWEST PRESENTS

JAZZ

CIRCUIT '15

9/10 THE CROOKTOWN JAZZBAND
17u30 / Station Lichtervelde

24/10 MOKER
20u / Voormalige O.L.V.-Kerk Ingelmunster

29/10 DE BEREN GIEREN
20u30 / De Leest Izegem

7/11 WHOCAT
20u30 / 't Onbeschreven Blad Hooglede-Gits

14/11 NORDMANN
20u30 / Café Cirque Roeselare / i.s.m. De Spil

20/11 VANESSA MATTHYS QUARTET
20u30 / SWOK Staden / i.s.m. Vitamine Q

27/11 VRT BIG BAND & MARIJN DEVALCK
20u / De Bunder Moorslede

UIT IN
MIDWEST

Vlaanderen
verbeelding werkt

Tickets & info:
www.uitinmidwest.be/jazzcircuit

foto: © Jol L. Kruipen

Album Souvenir

Le Système

Marc Van den Hoof

Een vriend van mij is een briljante literaire vertaler. Maar omdat je, hoe briljant ook, van literair vertalen niet echt kunt bestaan, heeft hij zich ook genoodzaakt gezien tot de pensioengerechtigde leeftijd het vak 'literair vertalen' te doceren aan de universiteit. Een van de zinnetje die hij de kandidaat-literair vertalers bij wijze van voorproefje voorlegde, was: "Je connais le système." Hoe zeg je dat in goed Nederlands? Het antwoord is: "Ik weet hoe het werkt." Het Nederlands is een werkwoordelijke taal. Het Frans moet het meer hebben van zelfstandige naamwoorden. Het doet me denken aan wat een al even briljante, onwaarschijnlijk veelzijdige leraar, pater jezuiet me lang geleden meegaf: hoe meer je van iets houdt, hoe meer je erover wil weten en hoe meer je erover weet, hoe meer je ervan kan houden. Laat dit nu even van toepassing zijn op, u weet wel, de jazzmuziek. In een gesprek met Lee Konitz ooit had ik het erover dat ik toen ik, als veertien- of vijftienjarige, Coltrane's *Giant Steps* voor het eerst hoorde, ik er niets van begreep. Konitz, laconiek zoals hij speelt, vroeg: "And do you think you do now?", en ik moest bekennen dat ik *Giant Steps* ook zoveel jaren later nog

steeds niet begreep. Ik wist nog altijd niet hoe het eigenlijk werkte. Misschien wel van buitenuit, de 'Coltrane changes' weet u wel, maar niet echt van binnenuit, wat iemand als Coltrane bezielde om zoiets als *Giant Steps* te bedenken. Ik ben al die jaren, inmiddels toch zo'n halve eeuw, naar John Coltrane blijven luisteren, in de hoop er op den duur toch iets van te begrijpen. Maar ik heb de indruk dat ik er alsmáar minder van begrijp. De ene keer vind ik het overrompend mooi en ontroerend, een andere keer vind ik het van een on-voorstelbare lelijkheid. Ik weet nog altijd niet hoe het werkt. Ik laat me bijstaan door allerlei schriftgeleerden: J.C. Thomas, Brian Priestley, Gary Giddins, Paul Berliner, Ashley Kahn, Chris De Vito, Lewis Porter ... Porter, de auteur van *John Coltrane - His Life And Music* en, vermoed ik, de Coltranespecialist bij uitstek, deed ook de eindredactie van *The John Coltrane Reference*, bijna duizend pagina's 'chronology' en 'discography', in 2008 (2013) verschenen bij Routledge, Taylor & Francis. De ongeveer vierhonderd pagina's 'chronology' een soort doe-het-zelf biografie van Coltrane: waar, wat, met wie, wanneer, de reacties in de pers, de getuigenissen ...

Hier zijn de documenten, ga uw eigen gang. En de 'discography' onthult, zoals het hoort, hoe het werk, zoals wij dat nu kennen, in stukken en brokken tot stand is gekomen, in elkaar is gepuzzeld, een 'oeuvre' is geworden. Een eindeloze verkenning. Midden in het boek, zo ongeveer tussen de twee afdelingen, een twintigtal foto's: van de eerste sessies met Miles Davis in 1956 tot Albert Ayler die speelt en zingt tijdens de uitvaartplechtigheid op 21 juli 1967 in de St. Peter's Lutheran Church in Manhattan. Een foto is genomen in de Half Note op 28 maart 1965, twee dagen na de soms letterlijk adembenevende postuum verschenen *Live At The Half Note - One Down One Up* opnamen. Die foto is mij dierbaar: je ziet dat er een elastiekje zit aan een van de bovenste kleppen van Coltrane z'n tenor. Een veertje dat het begeven heeft en dan red je je uit de nood met zo'n elastiekje. Ik heb het zo vaak zelf gedaan op het instrument dat mij was toevertrouwd door de Koninklijke Harmonie St. Cecilia: de truk met het elastiekje. Ik denk dat ik Coltrane nu toch min of meer begrijp. Want dat met dat elastiekje, ik weet hoe dat werkt. "Je connais ce système."

foto: © Francis Wolff

John Coltrane

'Round Midnight (Dexter's Tune)

'Geloof het of niet, maar dit is mijn verhaal,
Rauw en onverbloemd als Harlem, zwart
Als de inkt van het stempelkussen
Waarmee de *cops* mijn vingerafdrukken
In beslag namen, opsloegen
In een snel raadpleegbaar bestand.

*(Hoe het bestaat, vraag je je af. Ik niet.
Ik weet wel beter, want ik ben zwart.)*

Luister...

...daarbuiten gaat net een slijpschijf tekeer...

Is het de dissonante wind die de straat-
Hoeken snijdt of een ambulance
Met een slachtoffer van messteken
Aan boord? Moeilijk te horen
In de bunker van dit souterrain...

Whatever, hierbinnen is het
Omstreeks middernacht, zwoel
Als de hel
En zwem ik zowat
In het te grote
Pak dat ik leende van de clubeigenaar.

(Nu ja: huurde, vraag het mijn verminderde gage maar...)

In de diepte van de zaal weerklinkt
Geroezemoes als overal
Ter wereld, tinkelt ijs
Als elders tegen glas.

Optrekkende nevels sigarettenrook.

(Wie nam die foto ook weer van mij? Paxton? Jackson? Never mind.)

Achter mij een stel jongens van hier.
Niet bepaald
The Next Big Thing
Maar nog altijd beter dan alleen
In the spotlights
De ziel uit mijn lijf
Te moeten pleuren.

Hoor het zoemen van de bas, het schuren
Van de brushes over de ezelsvellen,
Het ping-ping, plonkeplonk
Van de piano.
Vertrouwde geluiden die met me meereizen
Als de roos op mijn pak.

Concentreren nu:
Met dichtgeknepen ogen blaas ik
In mijn sax en vergeet alles
Wat mijn leven tot een kwelling maakt:
Drank, drugs en dat eeuwige toeren
Totterdood.

(Twistzieke vrouwen niet vergeten.)

Ik blaas mijn frasen langgerekt en laag
En een ballade schuurt zich behaaglijk
Tegen de atmosfeer aan die gedijt
Onder het booggewelf.

Is dit Stockholm of Parijs? Het stoïcijnse
Noorden
Of het passionele
Zuiden?

Ik zou het bij God niet weten. *Damn it!*
Het enige wat nog telt voor mij
Is de maat waarin ik speel en de sleutel
Die past op de deur van de melodie.

En mijn *Selmer*, natuurlijk,
Al minstens vijftigmaal uit de klauwen gehaald
Van de pandjesbaas,
Maar nog steeds in goede staat, zelfs met die deuk erin.

En zeggen dat ik drummer had willen worden...

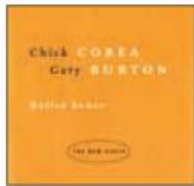
Yeah!

Patrick Auwelaert

Jan de Haas

Jan de Haas raakte eerst als drummer bekend, maar is nu vooral als vibrafonist actief. Met twee mooie opnames op De Werf (*Doing my Thing* en vorig jaar *Dreams Ago*) bracht hij mooie gestileerde jazz die herinneringen oproept aan het Modern Jazz Quartet. We lieten hem enkele frisse jazzstukken horen, benieuwd naar zijn commentaar.

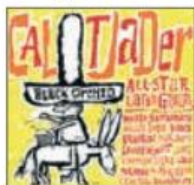
Chick Corea & Gary Burton

ARMANDO'S RHUMBA, uit *NATIVE SENSE, THE NEW DUETS*, Concord, 1997. Corea, p; Burton, vib

Dit zijn Chick Corea en Gary Burton. Corea was zeker een van mijn grootste invloeden zodra ik naar andere muziek dan pop begon te luisteren. Return to forever en zo. Mijn generatie is vooral via de fusion tot de meer traditionele jazz gekomen. Gary Burton is dé virtuoos op het instrument, nu nog altijd. Klassieke muzikanten zullen Milt Jackson niet kennen, maar Gary Burton kennen ze altijd. Technisch gezien was Burton revolutionair. Hij was niet de eerste om met vier stokken te spelen, maar hij heeft die techniek wel enorm ontwikkeld. Wat Charlie Parker en John Coltrane waren voor de sax, is Burton voor de vibrafoon. Maar Parker en Coltrane waren ook revolutionairen voor de jazz zelf, dat ligt bij Burton anders. Toen ik 15 of 16 jaar was, begon ik naar RTF en Weather Report te luisteren. Op de muziekacademie leerde ik dan Gary Burton kennen. Voor mijn eindexamen heb ik een stuk van hem gespeeld. *Crystal Silence* is hun bekendste plaat. Ik heb Corea en Burton voor 't eerst live zien optreden toen ik aan de Berklee School of Music in Boston studeerde, begin jaren 80. Dat was behoorlijk indrukwekkend. Ze zijn nog altijd helden van mij, ook al zijn er intussen zo vele fascinerende nieuwe musici bijgekomen, zoals Brad Mehldau. Ik weet niet of nostalgie meespeelt, maar Chick Corea en Stanley Clarke in duo zien spelen op Gent Jazz was ook al prachtig. Ze kregen een staande ovatie.

Cal Tjader

MAMBO AT THE M, uit *GOES LATIN*, Fantasy 1959. Cal Tjader, vib; Vince Guaraldi, p; Gene Wright, b; Luis Kant, perc; Bayardo Velardi, congas, bongos.

Te oordelen naar de stijl zou ik denken: Cal Tjader. Hij is een van de weinigen die latin jazz op vibrafoon heeft gespeeld, in ieder geval de bekendste. Dit blijft ook gewoon goed. Hij werkt met Cubaanse percussionisten, zeer authentiek. Tof stuk. Midden jaren 90, met mijn eerste band, wilde ik ook zulke dingen doen. Wellicht is dit met drie percussionisten, zonder drums, en dat geeft de vibrafoon meer ruimte in de frequentie. Tjader is van de West Coast en daar had je natuurlijk ook veel Cubaanse musici.

Cal Tjader heb ik iets later ontdekt, maar ik heb er wel

veel naar geluisterd. Hij was ook eerst drummer. Je hebt twee profielen: drummers die vibes gaan spelen of pianisten die vibes gaan spelen. Bij Tjader is de percussie heel precies, heel percussieve muziek.

Karl Berger

ORNETTE, uit *TRANSIT*, Black Saint, 1987. Berger, vib; Dave Holland, b; Ed Blackwell, d

Deze vibrafonist is wellicht minder bekend, niet een van de vier of vijf grote namen op het instrument. Hij speelt met twee stokken, geen akkoorden, met alleen bas en

drums, zoals Joe Locke, die in die bezetting een mooie plaat heeft gemaakt. Dit is meer een benadering zoals een blazer met een trio.

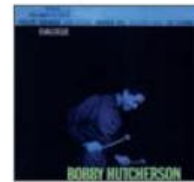
Dit is zo te horen geen recente opname. Heel tof. De drummer zou Paul Motian kunnen zijn.

Een echt jazzthema, improvisatie is postbop. Dit zou ook Dave Pike kunnen zijn, die ook wel in die richting is geëvolueerd. Of Terry Gibbs, al denk ik niet dat het een van hen beiden is.

(achteraf) Karl Berger? Ik ken hem wel, maar niet goed genoeg om hem hier te herkennen. Ed Blackwell? Natuurlijk! Ik zat op zijn naam te broeden.

Berger speelde hier *single line*, hoewel veel pianisten die vibes gaan spelen eerder akkoorden willen spelen. Het valt me op dat pianisten heel snel weg zijn met het instrument, als ze op vibrafoon overschakelen. Die toetsen zijn dezelfde, natuurlijk. Ze hebben de techniek niet, maar ze weten wat ze moeten spelen.

Bobby Hutcherson

CATTA, uit *DIALOGUE*, Blue Note, 1965. Hutcherson, vib; Freddy Hubbard, tp; Sam Rivers, ts; Andrew Hill, p; Richard Davis, b; Joe Chambers, d

Ik denk dat dit Mike Mainieri is. Ik weet dat hij dit stuk gespeeld heeft met Don Grolnick, vandaar. Dit zijn jazzmuzikanten die een latin stuk spelen. Dit heeft meer die 'sloppy' speelstijl, niet die precisie van die Cubaanse mu-

JAN DE HAAS VIBES QUARTET tourdata

» September/oktober 2015: Meer info op www.leslundisdhortense.be

zikanen bij Cal Tjader. Dit is veel minder strikt, veel vrijer. Dit zou Horace Silver kunnen zijn met Bobby Hutcherson. Ja, het is Hutcherson, nu hij soleert herken ik hem. Bobby heeft met zoveel mensen gespeeld, een waanzinnige carrière. Ook veel vrije dingen.

Hij is wél een van die vier, vijf grote vibrafonisten, net als Mike Mainieri, die de vibrafoon met Steps Ahead toch in de fusion heeft geïntroduceerd. Mainieri heb ik ook heel veel beluisterd. Dave Pike vertelde me dat Hutcherson eeuwen geleden naar zijn concerten kwam kijken en zijn licks stal. Die invloed is zeker hoorbaar.

Jason Adasiewicz

GET IN THERE, uit **SUN ROOMS**, Delmark 2010. Adasiewicz, vib; Nate Mc Bride, b; Mike Reed, d

Dit is ook alleen maar vibrafoon, bas en drums, maar het klinkt veel voller dan daarnet. De vibrafonist speelt in ieder geval akkoorden, met vier stokken. Moeilijk. Dit kan zeer recent zijn, maar net zo goed uit de jaren 70 of 60. De vibrafonist is er wel heel goed in geslaagd om zijn instrument hier in trio tot zijn recht te laten komen. (achteraf) Neen, die ken ik niet. Maar het is blijkbaar zeker de moeite om hem te ontdekken. In die improvisatie speelden de drie muzikanten wat vrijer, maar er is wel een duidelijke link met de geschiedenis. Er zit een

vorm in. Ik zou dit geen freejazz noemen, er is een tempo en een groove. Interessant is dat ze bij deze opname de 'vuile' klank bewaren, dit is zeker doelbewust, een goede keuze, want het geeft de muziek karakter.

Pascal Schumacher

DECOY, uit **LEFT TOKYO RIGHT**, BJazz/Laborie, 2015. Schumacher, vib. Franz von Chossy, p; Pol Belardi, b; Jens Düppe, d

Dit is recent opgenomen, dat hoor ik meteen. Iemand van de jongere generatie, wellicht? Dit zou Pascal Schumacher kunnen zijn. Die galm of *distortion*, dat effect: het is uiteraard een hint. Zijn eerste cd ken ik goed, met veel ruimte in de muziek. Dit is een heel mooie productie. De pianist is niet meer Jef Neve, weet ik. Dezelfde generatie als Jason Adasiewicz, maar dit klinkt helemaal anders. Zeer smaakvol uitgevoerd. Soms gebruiken muzikanten een effect om het effect, maar hier is dat zeer smaakvol gedaan.

Ik ken Pascal ook wel persoonlijk. Een heel goede vibrafonist, die een goeie opleiding heeft gehad, zowel klassiek als jazz. Dat merk je vaak aan de virtuositeit van muzikanten, dat ze die twee kanten hebben kunnen combineren. Hij speelt hier echt zijn ding. Ik hoor helemaal geen link met blues of bebop.

Compro Oro

LIQUID LOVE, uit **TRANSATLANTIC**, De Werf 2015. Wim Segers, vib; Bart Vervaeck, g; Mattias Geernaert, b; Robbe Kieckens, conga, perc; Frederik Van den Berghe, d

Nu moeten we even teruggaan in de tijd, denk ik. Neen, dit ken ik niet. Een mengeling van van alles. Het ritme is Afrikaans. Die elektrische gitaar met *distortion* geeft er een rockgevoel aan. Dit is voor mij dus echt wel fusion: Afrikaanse ritmes, rocksound en dan de vibrafoon die hier akoestisch is. Zo slaan ze wel een link naar de jazz van Cal Tjader.

Tof stuk. Ik zie deze band zo op Couleur Café staan. Misschien is dit toch wel een groep van nu. Maar dit soort muziek is wel al eerder gedaan. Ik zag laatst nog een filmpje met Dave Pike op Middelheim, met elektrische vibes, daar doet het me wat aan denken.

(achteraf) Wim Segers? Ja, die ken ik. Ik wist dat hij een latin jazzgroepje had. Leuk dit te horen, fijn dat er nog jonge mensen zijn wie je Cal Tjader op een of andere manier hoort doorklinken.

Door die elektrische gitaar wist ik dat dit recenter moest zijn. Segers speelt hier met redelijk harde stokken, hij kiest voor die wat luidere klank. Tof dat deze mensen de kans krijgen op een label als De Werf.

Muziekkeuze en reacties opgetekend door
Peter De Backer

GENT JAZZ

NAJAAR 2015

12

okt

SHAI MAESTRO TRIO

Veelbesproken Israëliësch pianotalent en jarenlang de vaste pianist van bassist Avishai Cohen. In Gent Jazz Club betreedt hij het podium met Jorge Roeder (contrabas) en Ziv Ravitz (drums).

26

okt

TONY MALABY's Tubacello

Een van de meest gesolliciteerde saxofonisten uit de bloeiende New Yorkse improvisatiescene brengt met Christopher Hoffman (cello), Bob Stewart (tuba) en John Hollenbeck (drums) vier toppers samen in Gent.

16

nov

RUDRESH MAHANTHAPPA 'Bird Calls'

Bracht met Bird Calls - een eclectische ode aan Charlie Parker - een van de jazzalbums van het jaar uit. In Gent Jazz Club treedt hij aan met Adam O'Farrill (trompet), Joshua White (piano), François Moutin (bas) en Dan Weiss (drums).

30

nov

STIAN WESTERHUS & PALE HORSES

Experimentele avant garde-jazz gemengd met elektronische rock, het kan allemaal bij de Noorse gitarist Stian Westerhus, zeker als hij met zijn kompanen Øystein Moen (synths) en Erlend Dahlen (drums) naar België komt.

20.30u BELFORT Stadscfé - Emile Braunplein - 9000 Gent

VVK
€ 10 + € 2,5 reservatiekost (ADD: € 15)

ABONNEMENT
4 concerten: € 30 + € 2,5 reservatiekost

STUDENTEN
€ 5 (ADD op vertoon van studentenkaart)

TICKETS & INFO:
GENTJAZZ.COM +

BELFORT
ESTABLISHED 1830

KICK

Ornette Coleman

Eeuwig op zoek naar de sound...

Ornette Coleman

[Fort Worth, 9 maart 1930 –
New York, 11 juni 2015]

Jazz Middelheim, 13 augustus 2007. Een nokvolle tent. Luc De Baets (toen hoofdredacteur *Jazzmozaïek*) en ikzelf volgen Ornette Colemans 3 Bass band, van op de zijlijn. Ik ben Luc altijd vergeten te vragen of hij zich ook het optreden van Ornette Coleman in 1974 op Jazz Middelheim herinnerde. Helaas, Luc ontviel ons veel te vroeg op 13 september 2009. Er zijn zo van die magische momenten die in het geheugen gegrift blijven. Ornette Coleman daar in 2007 werd alvast een heel bijzondere herinnering. Ornette Coleman had net een Lifetime Achievement Award ontvangen en een jaar voordien de wereld verrast met toch nog een nieuw album *Sound Grammar*. Dat repertoire plus Coleman klassiekers en een ultieme mix van *Turnaround* en Bach à l'arco bracht de Middelheim-tent in vervoering. Ornette stelde het duidelijk van in het begin: *Follow The Sound*, je hoort wel wat er gebeurt. In 2010 stond Ornette nog op Gent Jazz en hij werd terug verwacht op Jazz Middelheim 2012 maar dat ging wegens ziekte niet door. Op 11 juni 2015 is hij nu in New York overleden, 85 jaar oud. Het mooiste nummer ooit van Ornette stond op de debuutplaat *The Shape Of Jazz To Come* voor Atlantic: *Lonely Woman*. (Jazzfans koesteren de prachtige Atlantic-box *Beauty Is A Rare Thing* – overigens recent heruitgebracht!). Coleman interpreteer-

de als eeuwige muzikale zoeker zijn freejazz ruimer en zag die los van stijl en techniek, sprak van *Harmolodics: "harmony, melody, speed, rhythm, time and phrases all have equal position in the results that come from the placing and spacing of ideas"*. Een boek om dat te verduidelijken hield hem wel bezig, maar is nooit verschenen.

Ornette trok zich terug van 1962 tot 1965 en leerde zichzelf trompet en viool spelen. Na zijn heroptreden in de Village Vanguard, NY trok hij met bassist David Izenzon en drummer Charles Moffet de studio in (*Chappaqua Suite*). Met hetzelfde trio toerde hij doorheen Europa met opnames in de Golden Circle (Stockholm). Midden de jaren 70 vormde hij zijn elektrische band Prime Time, maar koos later terug voor akoestische muziek. Hij nam op met o.a. Pat Metheny (*Song X-1985*), Geri Allen (*Sound Museum – Hidden Man & Three Women* – 1996) en Joachim Kühn (*Colors – Live From Leipzig* – 1997). Een laatste plaat verscheen eind 2014 als *New Vocabulary* (System Dialing), opnames van 2009 bij Coleman thuis.

Ornette Coleman inspireerde enorm veel artiesten in alle genres en vormt door zijn unieke sound en composities een van de jazzgroten van de twintigste eeuw.

Bernard Lefèvre

Britse toppianist John Taylor bezweken aan hartaanval

De Britse pianist John Taylor overleed 17 juli 2015 aan een hartaanval tijdens een concert in Segré (Frankrijk). Hij was 72. Hij werd geboren in Manchester op 25 september 1942. Eind jaren 60 kwam hij op het voorplan met John Surman en werd begin jaren 70 huispianist van Ronnie Scott's Jazzclub in Londen. In 1977 vormde hij Azimuth, eerst in duo met Norma Winstone, daarna in trio met Kenny Wheeler. Taylor speelde in de late jaren 70 met Jan Garbarek, later met Arild Andersen en Miroslav Vitous en vormde in de jaren 90 een trio met voormalige Weather Report drum-

mer Peter Erskine en bassist Palle Danielsson. In 1993 werd Taylor jazzpianoleraar in Keulen. Bij zijn zestigste verjaardag in 2002 stelde hij zijn nieuw trio voor met Joey Baron en Marc Johnson. Datzelfde jaar ontving hij de BBC Jazz Award. Vanaf 2005 doceerde Taylor ook jazz aan de universiteit van York. In 2011 verscheen nog een bijzonder eerbetoon aan Kurt Vonnegut met bassist Danielsson en drummer Martin France en als gast saxofonist Julian Arguelles: *Requiem For A Dreamer*.

Bernard Lefèvre

SINATRA TRIBUTE BAND: A MAN AND HIS MUSIC

ZATERDAG 10.10

FATOUMATA DIAWARA & ROBERTO FONSECA

ZATERDAG 21.11

REBIRTH::COLLECTIVE FT. JESSE VAN RULLER: A TRIBUTE TO BILLY STRAYHORN

DONDERDAG 26.11

AVISHAI COHEN TRIO

(in het kader van onze focus op Israël-Palestina)

WOENSDAG 09.12

MYRDDIN QUARTET

VRIJDAG 29.01

MAJID BEKKAS AFRO ORIENTAL JAZZ TRIO

DONDERDAG 24.03

GERALD CLAYTON TRIO

ZATERDAG 30.04

Avishai Cohen / © Youri Lenquette

Nieuw op cd/lp/dvd

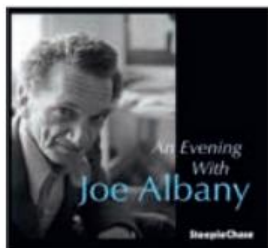
Jazzmozaïek klasseert in deze rubriek de cd's (nieuwe releases en heruitgaven) in alfabetische volgorde.

REDACTIE

Mischa Andriessen, Peter De Backer, Chris Joris, Bernard Lefèvre, Guy Peters, Georges Tonla Briquet, Dirk Roels, Arne Van Coillie, Marc Van de Walle

DEADLINE VOLGENDE NUMMER

Te bespreken cd's, dvd's en ander audiovisueel materiaal graag **ten laatste op 27 oktober 2015** op het redactieadres: Jazzmozaïek, De Jaeger Evelien, Wijngaardstraat 5, 1755 Gooik (Belgium)

Joe Albany AN EVENING WITH JOE ALBANY

Steeplechase/Music and Words
58:21

Joe Albany is één van die bebop-pianisten die in de jaren 70 plots weer opdoken. Albany speelde ooit samen met Warne Marsh, Charlie Parker, en later met Niels Henning Pederson. Door muzikale (?) onenigheid met Bird hoor je hem niet op zijn officiële platen. De plaat bevat een medley van werk van de hand van Vernon Duke, Jerome Kern, Tadd Dameron, Gershwin, Duke Ellington en vele anderen. Het is bekend dat Albany zo'n beetje een wandelende encyclopedie was, en enorm veel nummers kende. Herb Geller merkte ooit op: "He had an amazing repertoire of tunes". De tracks zijn live opgenomen in de Montmartre jazzclub in Kopenhagen op 1 mei 1973 voor een heel beperkt publiek, en ze getuigen stuk voor stuk van een erg sterk technisch meesterschap. Toch hoor je dat de pianist maar heel weinig gevoel en dynamiek in zijn spel legt. Een gevolg van het levenslang gebruik van narcotica en van de destructieve levensstijl die de man leed? Als document kan deze plaat tellen, ze laat ons een technisch knappe pianist horen. Maar eerlijk gezegd: puur muzikaal kon dit ons weinig bekoren.

Marc Van de Walle

Joe Albany (p)

Eve Beuvs HEPTATOMIC

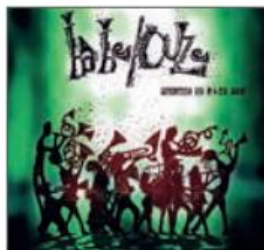
Igloo – 51:33

Het bijgeleverde persbericht spreekt over een 'evenwichtsoefening tussen lyrisme en vrijheid.' Een intrigerende tekst want waarom zouden het poëtische en het vrije met elkaar op gespannen voet moeten staan? Toch is het niet onbegrijpelijk. Pianiste Eve Beuvs deed zich eerder gelden als een pianiste en evengoed als een componiste die fijnzinnig te werk ging. Niet iemand die eindeloos noten clustert of met snelheid dan wel kracht probeert te imponeren. Die kwaliteit heeft haar werk nog altijd, maar met dit septet lijkt ze nu en dan uit haar beproefde idioom te willen losbreken, de controle enigszins uit handen geven en toeval als achtste speler inzetten. Dat het resultaat er beslist mag zijn, heeft in de eerste plaats te maken met de sterke stukken die Beuvs schrijft. Een schat aan klankkleuren en melodisch – of harmonisch materiaal waarmee de musici tijdens hun solo's hun voordeel kunnen doen. In de tweede plaats dankt *Heptatomic* zijn succes juist aan de keuze van die muzikanten, die gezinszins allemaal door de wol geleverde usual suspects zijn, maar ieder hun waarde voor het groepsgeluid hebben. Zo zijn ensembles ontstaan die door Beuvs prachtig zijn uitgedacht en vormgegeven; sfeervolle, enigszins impressionistische fragmenten. Ze worden afgewisseld met episodes waarin Beuvs als componist een stap terug doet en de musici vanuit de opgeworpen

structuur hun eigen weg moeten zoeken. Zo opgeschreven klinkt het wellicht nogal conceptueel, maar *Heptatomic* is behalve een intelligente plaat, vooral ook een levende.

Mischa Andriessen

Eve Beuvs (p), Laurent Blondiau (t, bugel); Grégoire Tirtiaux (as, bar), Sylvain Debaisieux (ts), Benjamin Sauzereau (g), Manolo Cabras (cb), Lionel Beuvs (d)

Babelouze PAVANE DE L'ÂNE FOU

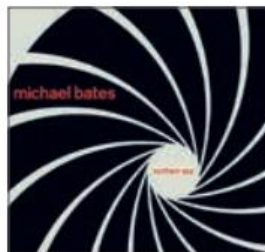
Eigen beheer – 49:19

Babelouze is een xl blazersensemble (een dertigtal leden) dat nauwe banden heeft met Le Collectif du Lion (zie interview Michel Debrulle). Duivel-doet-al achter dit ensemble is Michel Massot (Määk, Rêve d'Eléphant). *Pavane de l'âne fou* is hun de tweede cd. Er is duidelijk meer homogeniteit, de focus werd scherper gesteld en de contrasten zijn kleurrijker. In de openingstrack alleen al leidt de bende je van New Orleans naar de filmwereld van Henry Mancini. Onweerstaanbare Treme-funk wordt verrassend vervlochten met een vrolijke melodielijn. In *Les Folies De Cécile* wordt sacrale dramatiek uiteengereten door een flitsende gitaar. Daarnaast komen zowel de tradities van de Balkan als deze van de New Orleans-indianen aan bod. Op die manier blijft het geheel boeiend van de eerste tot de laatste noot en is dit zeker niet exclusief luistermateriaal voor fans van fanfares, harmonies en big bands. Respect. Vooral als je weet dat Massot dit hoge

kwaliteitsniveau bereikte met enkel amateurmuzikanten om zich heen.

Georges Tonla Briquet

Michel Massot (euph, tb, compo, arrangement) + zie hoes

Michael Bates NORTHERN SPY

Stereoscopic – 52:11

Northern Spy is een eerbetoon van de New Yorkse bassist Michael Bates aan een aantal van zijn helden waaronder Curtis Mayfield, Donny Hathaway, Otis Redding en Blind Willie Johnson. Kortom helden van elke rechtgeaarde jazzliefhebber want jazz zonder soul en blues is een ander verhaal. De aanpak: eigen composities (aangepakt met Johnny Mandels *Wine And Roses*) opgenomen in één dag zonder editing of overdubs nadien. Over heel de lijn respect voor de jazztraditie quoi. De haast sacrale inleiding (enkel een baslijn met wat geneurie) vormt de perfecte introductie tot een lezing over jazz. De kruispunten tussen swing, blues, soul en het werk van Coltrane (nog zo een held van Bates) worden subtiel maar duidelijk in kaart gebracht. Een treffend bewijs dat je geen copycat hoeft te zijn om de dag van vandaag nog eens door te stoten naar de essentie van jazz. Dat Bates zijn sporen reeds verdiende aan de zijde van o.a. Tom Rainey, Chris Speed en Joel Harrison liet positieve eigenschappen na, evenals het feit dat hij samen met Dave Douglas een onderscheiden podcast programma heeft (*A Noise From The Deep*).

Georges Tonla Briquet

Michael Bates (cb), Michael Blake (s), Jeremy Clemons (d)

Stéphane Belmondo LOVE FOR CHET

Naïve – 63:12

Stéphane Belmondo was 16 toen hij Chet leerde kennen en die betekende nog meer toen hij er zelf mee speelde. Andere invloeden waren Freddie Hubbard en Tom Harrell, maar Belmondo ontwikkelde mettertijd zijn eigen stijl. Toch bleef daarin Chets stempel wat smeulen, wat hem er nu toe aanzet een album aan hem te wijden. Voor *Love for Chet* baseert Belmondo zich op de Steeplechase opnames (1979, 1985, 1986), het trio met gitarist Doug Raney en bassist NHOP. De Nederlandse gitarist Jesse van Ruller was Belmondo al opgevallen in de jaren 90 en zag hij perfect passen in dit project. In *Blame It On My Youth* nodigde Belmondo als gast de zanger Amin Bouker uit, die met een kenmerkende frasering Chets stem oproept. Belmondo's dochter Rita tekent mee voor een compositie (*Daddy and I*) en Stéphane voegt er zijn eigen *Say It So* aan toe. Enkele songs (*La Chanson d'Hélène*, *Tarde*) werden nooit door Chet vertolkt, maar vormen een link naar de Franse cinema (soundtracks van Chet) en de liefde van Chet voor Braziliaanse muziek. Chet hommages zijn nogal legio tegenwoordig, maar Belmondo's *Love for Chet* vormt een meer oprechte en vooral authentieke bijdrage.

Bernard Lefèvre

Stéphane Belmondo (t, bug), Jesse Van Ruller (g), Thomas Bramerie (cb), Amin Bouker (voc)

Michel Bisceglia Trio
BLUE BIRD

Prova Records – 48:47

Hoewel Bisceglia erg begaan is met filmmuziek - hij won vorig jaar nog de World Soundtrack Award voor *Marina* (2013) - is hij erg gehecht aan zijn 'speeltuin': het improviseren met zijn nu meer dan 20-jarige trio in originele bezetting. De jongste trio-opname *Singularity* met bonus-cd *My Ideal* (nieuwe versies van vroegere opnames) was een soort bekroning van die samenwerking. Als filmcomponist werkte hij nog mee aan de originele soundtrack van de film *Blue Bird* (film van Gust Van den Berghe naar *L'Oiseau Blue* van Maeterlinck) en die muziek heeft hij nu herwerkt tot een nieuwe eigenzinnige versie in functie van zijn eigen trio. Wie met de sound vertrouwd is, weet dat Bisceglia heel verfijnde melodielijnen uitzet en zich niet laat begrenzen door enig genre. Met *Blue Bird* ontvouwt zich een lyrisch meditatief klankbeeld dat versterkt door de filmbeelden een emotioneel intense belevenis

beloofd. De filmconcerttournee (zie www.michelbisceglia.org) volgt dit najaar, waarbij het trio de muziek live speelt bij de film.

Bernard Lefèvre

Michel Bisceglia (p), Werner Lauscher (b), Marc Léhan (d)

Terence Blanchard
BREATHLESS

Blue Note – 78:05

Het begint allemaal heel funky, alsof je belandt op een retrofeestje met als rode draad *Compared To What* van Les McCann/Eddie Harris. Stilaan geraken pillen en drankjes duidelijk uitgewerkt. Na een spacy intermezzo à la Chuck Mangione komt een al even zweverige passage van bijna een kwartier. Het lijkt allemaal even terug open te breken maar uiteindelijk belanden we in een (weliswaar goed verzorgde) chill out room. Zo gaat het meer dan een uur verder. Lome soulfunk afgewisseld met een paar

hevige uitbarstingen maar een te onevenwichtige samenstelling. Wel met opvallende interventies van gitarist Charles Altura en sociaal-politiek getinte tekstflarden. Een vinylversie met aan de A-kant uptempo stukken en een B-kant met de meer contemplatieve nummers zou bijvoorbeeld veel interessanter zijn. Of je kan de cd natuurlijk zelf programmeren maar dat mag uiteindelijk niet de bedoeling zijn.

Georges Tonla Briquet

Terence Blanchard (t), Charles Altura (g), Fabian Almazan (p, syn), Donald Ramsey (b), Oscar Seaton (d), PJ Morton (voc)

Dee Dee Bridgewater, Irvin Mayfield & the New Orleans Jazz Orchestra
DEE DEE'S FEATHERS

Okeh Records – 67:23

Dee Dee Bridgewater, geboren in Memphis, brengt in dit album een eerbetoon aan de gevolgen

van orkaan Katrina, nu tien jaar geleden. Om de muzikale traditie en sfeer van New Orleans kracht bij te zetten werkt ze samen met trompettist Irvin Mayfield (die zijn vader verloor bij de orkaan) en zijn 18-koppig N.O. Jazz Orchestra (NOJO). De opnames gebeurden in de New Orleans Esplanade Studio's, een studio in een verbouwde kerk (beschadigd door de orkaan) in het hart van de stad. Traditionele songs zoals *What A Wonderful World*, *Saint James Infirmary*, *New Orleans* en *Big Chief* met gastoptreden van Dr. John zijn bepalend voor de cultuur van de Big Easy en krijgen een passend arrangement van NOJO-leden. Het thema van de prachtige tv-serie *Treme* wordt in een medley vertolkt. Maar ook enkele nieuwe songs (*Dee Dee's Feathers*, *Congo Square*, *C'est Ici Que Je T'Aime*) en opener *One Fine Thing* van Harry Connick Jr. sluiten perfect aan bij die typische N.O.-sound. Overigens introduceert Irvin Mayfield voor dit project de banjo in zijn band. De muziek is aanstekelijk op zich en met de flamboyante uitstraling en altijd overweldigende performance van Dee Dee Bridgewater is het live een belevenis. De wereldtournee brengt ze in oktober naar de AB.

Bernard Lefèvre

Dee Dee Bridgewater (voc), Irvin Mayfield (t, voc) + N.O. Jazz Orchestra en gast: Dr. John (voc)

Deux Maisons
FOR SALE

Clean Feed – 40:43

Aanstormend geweld uit Frankrijk en Portugal. De broers Ceccaldi zijn bezig aan een steile opmars, die leidt via het Orchestre National De Jazz en hun bereidheid om met elke gewillige improvisator te experimenteren. Zo viel cellist Valentin intussen ook te horen bij Walabix & Bart Maris en recent nog bij Manuel Hermia. Trompettist Vicente en drummer Franco kennen elkaar van o.m. Clocks & Clouds en zijn exponenten van de bloeiende Portugese scene. Samen zorgen de vier voor een geheel eigen sound en aanpak. Die is grotendeels verankerd in de Europese vrije traditie, en herinnert hier en daar aan muziek van figuren als Carlos Zingaro, Tristan Honsinger en Paul Lovens, maar *For Sale* is als visitekaartje een indrukwekkend statement. Door de aanwezigheid

Jazz & Beyond

Op haar nieuwste album *Ek Is Eik* (Big Round Records) slaagt harpiste Anne Vanschothorst er grandioos in om mijnenver weg te blijven van stijletiketten als minimalisme en avant-garde. Samen met gastmuzikanten als trompettiste Saskia Laroo ('Where's Mo?!'), Ernst Stolz (viola da gamba), Arthur Bont (perc), Thijs de Melker (b) en Bob van Luijt (b, samples, effects) leidt ze de luisteraar rond in een etherisch labyrint van feeëriek klanken. Muziek waarbij elke noot de omringende stilte accentueert en ook omgekeerd. Diep melancholisch als de zeetaferelen van Léon Spilliaert. Tussen Linus, Eleni Karandrou, Anouar Brahem en Badalamenti in.

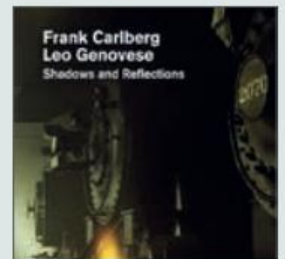
Al even intrigerend is *Shadows And Reflections* (Red Piano Records) van Frank Carlberg (p, frh, Farfisa) en Leo Genovese (frh, Farfisa, org). Met het grote verschil dat zij eerder een voorkeur hebben voor nog meer duistere bestemmingen. De openingstrack (Monks *Hornin In*) laat geen

twijfel hierover. Ze genereren een continue flow van ontwrichtende schetsen met gotische trekjes. Het spectrum van hun aparte instrumentencombinatie mondt echter eveneens uit in pure poëtische schoonheid. Zeker voor wie Satie, Erik Vermeulen, Jozef Dumoulin en Ran Blake apprecieert en al eens luisterde naar Duyster en Laika.

Fans van improvisatie op de Indische bansurifluit dienen zich onvervuld de dubbel-cd *Ajanma* van Pandit Hariprasad Chaurasia aan te schaffen. De man speelde nog bij Shakti en is te horen op *Making Music* (ECM) van Zakir Hussain. Drie uiterst lange stukken die je willens nillens transponeren naar een in nevelen gehuld gebied waar de tijd stilstaat. Uitgepuurd van de eerste tot de laatste noot en volledig geïmproviseerd buiten het kader van de traditionele raga's. Eenlijng en toch een enorme rijkdom aan impressies teweegbrengend. Met de hulp van Rohini Sahajpal op tanpura. Uitgegeven op het

Antwerpse Granvat-label (Pudding oO, Hoera., Book of Air).

Gitarist Victor da Costa is al jaren een vaste waarde als het gaat om mengvormen van Braziliaanse muziek en jazz. Met *Batendo Cancelas* (Home Records) breidt hij zijn discografie op dat gebied verder uit in gezelschap van Boris Gaquere (g), Claudio Rocha (ts, ss, f) en multi-instrumentalist Osvaldo Hernandez-Napoles. Samen brengen de vier onder de naam *Caçamba* hier elf aangenaam in het oor klinkende nummers met authentieke patina en een aantal vinnige momenten. Op *Latebloomer* (Challenge), de mini-cd van Aphranova (de groep rond de Nederlandse zangeres Angelique van Os), vinden we vooral aanknopingspunten met een loungy souljazz getekend door een zweem van Californische cool. Sade is nooit ver af. Zes persoonlijke kortverhalen ingekleed door een groep sterke muzikanten en met toetsenist Alexander van Popta (Ntjam Rosie) in de rol van producer. Opvallend is

de uiterst goede (stereo)klank. Als het vervolg nog wat meer grenzen openbreekt, horen we Aphranova graag terug.

Met haar nieuwste cd, *Currency Of Man* (Decca), zal Melody Gardot vooral de fans plezieren van Emmylou Harris haar *Wrecking Ball* (geproduceerd door Daniel Lanois). Over de hele plaat hangt eenzelfde donker atmosferische schaduw zij het met nog meer

gospel- en soulaccenten. De link naar Cassandra Wilson en het singer-songwritersgenre uit de jaren zeventig is al even snel gelegd. Maar ook *Masterpiece* van The Temptations lijkt wel een dankbare inspiratiebron geweest. Met als een van de hoogtepunten het gitzwarte *Bad News* waar jazz en blues naadloos samenvloeden in een New Orleans-decor.

Georges Tonla Briquet

van de strijkers wordt meteen nauwer aangesloten bij de sfeer van kamermuziek, maar de vier houden het spannend door virtuos en elastisch om te springen met de mogelijkheden van instinctieve improvisatie. Op z'n best kan geïmproviseerde muziek een illusie wekken van totale vrijheid en toch een mysterieuze cohesie tentoonspreiden waar je je vinger niet op kan leggen. Daar zijn technische bagage, durf en (vooral) zeer gevoelige oren voor nodig, en dat is iets waar de vier uitzonderlijk goed in slagen. Pik in op een willekeurige moment op *For Sale*, en je kan de indruk krijgen dat het allemaal nogal richtingloos verloopt, maar luister aandachtig, en je zal merken dat het kwartet speelt met een immens verfijnde dynamiek, waarin elk detail van belang is en verhoudingen voortdurend verschuiven. Een enkele keer met een traag opduikende, ontroerende lyriek, maar vaak ook met abstractie die een grilliger portret schildert. Niettemin: een pracht van een debuut dat hopelijk nog vervolgd krijgt.

Fatoumata Diawara & Roberto Fonseca

AT HOME
Jazz Village – 48:11

De Malinese zangeres Fatoumata Diawara en de Cubaanse pianist Roberto Fonseca vormen de podiumsensatie van het jaar. Wie luistert naar deze live opname snapt waarom. Op de meest natuurlijke wijze vloeien Afrikaanse ritmen en Wassoulou-zanglijnen over in (latin)jazz. De openingstrack is meteen vuurwerk. Het begint met een knipoog naar Stevie Wonder's *Superstition*, waarna het feestje losbreekt en er continu gependeld wordt tussen drie continenten. Elke solo past perfect in het geheel en dient niet om de virtuositeit van de verschillende muzikanten te onderlijnen. Het kwartier lange *Connection* is daar een sterk voorbeeld van. Er wordt hier tevens duidelijk gesteld dat jazz en dans nog steeds een onweerstaanbare combinatie kunnen vormen. En net als in de jazz van de jaren

zestig is er tevens de politieke content, om het eens met een hip woord te zeggen. Maar dit duo blijft ver van alle hypes en modes verwijderd, ze doen gewoon wat ze al jaren doen: hun eigen muziek brengen met hart en ziel. Aka Moon is zeer sterk in de symbiose van stijlen, zoals nog te horen is op de recente dubbel-cd, Diawara en Fonseca kunnen het echter ook op hun manier. In het najaar terug in onze contreien!

Georges Tonla Briquet
Fatoumata Diawara (voc, g), Roberto Fonseca (p, voc), Joel Hierrezuelo (perc), Ramses Rodriguez (d), Bah Sekou (g), Yandy Martinez (b), Sidibé Drissa (ngoni)

Matthieu Donarier Trio

PAPIER JUNGLE
Yolk – 45:25

Een vloeiende interactie tussen de drie protagonisten en met op regelmatige basis een van hen die de rol van stoorzender op zich neemt. Donarier, Codjia en Quitzke kennen de knepen van het vak om een boeiend luisterspel op te bouwen. Ze weigeren daarbij pertinent extreme wendingen in te lassen om het geheel een kunstzinnige toon mee te geven. *Papier Jungle* is vooral een les in beheersing en soberheid. Enkel in *The Hunt* laten ze zich even gaan, drijven ze het tempo op en strooien ze gretig rond met hoekige en wat barokke accenten. Met op de setlist naast het eigen werk, een stukje Franz Liszt (*La Lugubre Gondole*), een nummertje van Erik Satie (*Pièce Froide*) evenals een compositie van collega Alban Darche. Een zeer atmosferisch plaatje zoals dat heet en vooral

uiterst interessant om te horen hoe Codjia hier meer en meer in het spoor treedt van Jean-Louis Evrard en Marc Ducret.
Georges Tonla Briquet
Matthieu Donarier (s), Manu Codjia (g), Joe Quitzke (d)

Kaja Drakslers & Matiss Cudars

MINIATURES FROM OUR LIVING ROOM
Eigen beheer – 40:45

De titel van deze cd mag u letterlijk nemen, want de muziek is inderdaad opgenomen in het Amsterdamse appartement van de Sloveense pianiste en haar partner, de Letse gitarist Matiss Cudars. Voor fans van avontuurlijke avant-gardejazz is Drakslers al lang geen onbekende meer. Cudars is dat nog wel, maar dan is deze duo-cd een aangename kennismaking. Niet alleen piano en gitaar vallen hier te horen, het duo vult aan met fluit en allerlei percussie, ook binnenin de piano, een techniek die we van Drakslers al gewoon waren. In Pluto creëert ze zelfs geluiden die bepaald angstaanjagend klinken. Maar lang blijft die donkere sfeer niet hangen. Deze cd bevat vooral pittige, korte muzikale schetsen, zeer Europees klinkend, met overduidelijke modern-klassieke invloeden. Dat Drakslers zelf Olivier Messiaen op de hoef vernoemt als een inspiratiebron, is veel betekend. Merkwaardig hoe Cudars erin slaagt zijn gitaarklank te verweven met die van de piano. Zo creëert het duo boeiende muzikale stillevens.
Peter De Backer
Matiss Cudars (g, perc), Kaja Drakslers (p, perc)

Kaja Drakslers en Onno Govaert

FEETCHO BUMS
El Negocito Records – 50:13

Vlak voor het Gentse café La Resistenza de deuren sloot, waren er nog twee razend interessante concerten te beleven. Het allerlaatste, van saxofonist Jon Dikemand met William Parker en Hamid Drake, was voor uw dienaar het concert van het jaar en wordt binnenkort ook op cd uitgebracht door El Negocito. Het andere, van Feecho, moest daar nauwelijks voor onderdoen. Het concert werd opgenomen door de gereputeerde geluidsingenieur Michael W. Huon en is nu op het onvolprezen Gentse label El Negocito uitgebracht. Feecho, een duo van Kaja Drakslers en Onno Govaert, speelt hier drie lang uitgesponnen improvisaties. De Sloveense pianiste Kaja Drakslers, die zoveel indruk maakte met haar solo cd *The Lives of Many Other* op CleanFeed, vindt in de Nederlandse drummer Onno Govaert een uitstekende sparring partner. Drakslers promoveerde tijdens haar studies op een eindwerk over Cecil Taylor, en die invloed is hier duidelijker hoorbaar dan op haar solo-cd. Ze is een avontuurlijke pianiste, die graag ook met allerlei klankkleuren experimenteert, inclusief het gebruik van allerlei hulpmiddeltjes binnenin de piano. Drummer Govaert is een revelatie. Hij stimuleert Drakslers tot boeiende conversaties en neemt vaak zelfs de leiding van het gebeuren over. Gemakkelijk is deze muziek niet, maar elke luisterbeurt biedt nieuwe ontdekkingen.
Peter De Backer
Kaja Drakslers (p), Onno Govaert (d)

verschillende luistersessies. Na een eerste draaibeurt besef je dat alle elementen op zijn plaats zitten maar je blijft wat wachten op de grote openbaring. Tot je herneemt en besef dat dit kwartet opteerde voor de onderhuidse aanpak. De verpakking is uiterst verzorgd maar eens je die begint te ontrafelen komt de ware aard naar boven. Detailisten die continu onderlinge verbanden leggen, steeds dieper en steeds onopvallender. Onder de verzorgde oppervlakte beweegt een hele wereld, net als in *Blue Velvet* van David Lynch. Idyllisch en nergens schrikwekkend tot je laagje bij laagje tot de ware kern komt. En dat is een wereld opgebouwd rond melodisch gestroomlijnde wendingen, associatieve harmonieën, getemperde ritme-impulsen en enkele hypnotiserende vocalen. Kortom, hier zijn meesters van subtiele gevoelsnuances aan het werk.

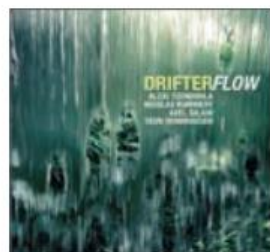
Georges Tonla Briquet
Alexi Tuomari (p), Nicolas Kummert (s, voc), Axel Gilain (cb, voc), Teun Verbruggen (d)

Double-Basse

THIS IS NOT ART
Clean Feed – 42:55

Double-Basse is geen clevere naam voor een basduo, maar voor een duo van een bassist (Benjamin Duboc) en een contrabasklarinetist. Een zeer ongebruikelijke combinatie, al is het maar omdat deze XL-klarinet erg zeldzaam is (zoals zo vaak is Anthony Braxton een van de uitzonderingen). Met het album wil het duo geen afbreuk doen aan zichzelf, maar in de liner notes wordt benadrukt dat de muzikanten willen terugkeren naar een periode, een attitude, waarin muziek maken een ambacht was, een confrontatie met het materiaal en een manier om verhalen te vertellen. Onbezoedeld door termen als 'kunst' en 'cultuur'. Met Duboc ben je dan natuurlijk aan het juiste adres. Als een van de boeiendste exponenten van de jongere Franse garde – je kon hem o.m. al horen in het fabuleuze trio En Corps van Eve Risser, aan de zijde van Daunik Lazro en het trio The Fish – is het onvermijdelijk om nu en dan niet aan Joëlle Léandre te denken. Ook hier balanceert de

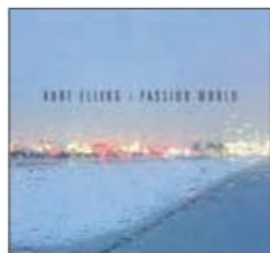
Drifter
FLOW
Edition – 57:38

Het voorbeeld van de supergroep die alle hoge verwachtingen ook inlost, al vraagt het wel

muziek voortdurend op de grens tussen abstracte schets, theatrale poëzie en hedendaagse klassiek. In combinatie met de weinig bekende rietblazer Jean-Luc Petit leidt het tot een tweedelige improvisatie langs laag grommende frequenties, onheilspellende strijkpartijen en hier en daar onthutste gier- en blaasmomenten. Geen plaat om vaak uit de kast te halen, wel eentje om rustig voor te gaan zitten.

Guy Peters

Benjamin Duboc (b), Jean-Luc Petit (cbkl)

Kurt Elling

PASSION WORLD

Concord Jazz – 64:59

Elling zocht naar songs uit vele landen die hij dan als *encores* zou houden. In 2010 bracht hij ze samen in een volledig concert voor Jazz At Lincoln Center met Richard Galliano. Zijn vaste pianist (van 1995 tot 2013) Laurence Hobgood was er toen ook bij en hielp hem op weg om dit album zelf af te werken. *Passion World* omhelst Braziliaanse roots (*Você Já Foi à Bahia*), Cubaanse ritmes (*Si Te Contara*), een Schotse traditional (*Loch Tay Boat Song*) in een arrangement van Florian

Ross), Piafs *La Vie en Rose* (in Kurts beste Frans!), popsongs van Björk en U2, Galliano's *The Tangled Road* en Pat Metheny's *After The Door*, telkens waar nodig met teksten van Elling. Een breed spectrum van muzikale werelden, waarin Kurt Elling zich met zijn authentieke warme stem en in de originele taal wonderwel handhaaft. Zelfs een Brahms lied met de WDR band en Frank Chastenier op piano is gesneden koek voor Elling. De afsluiter *Where Love Is* laat een wat ingehouden, weemoedige Elling horen. *Passion World* voert je met verlangen naar plaatsen met een verleden.

Bernard Lefèvre

Kurt Elling (voc), John McLean (akg, elg), Gary Versace (p, frh, HamB3, accord), Clark Sommers (b), Kendrick Scott (d) + gasten o.a. Till Brönner (t), Sara Gazarek (voc), Arturo Sandoval (t), Tommy Smith (s)

Joe Fiedler Trio

I'M IN

Multiphonics Music – 55:49

Samen met Samuel Blaser is Fiedler een van de trombonisten die het verschil kunnen maken. Na o.a. *Big Sackbut* en *Sackbut*

Stomp is ook deze *I'm In* weer een voltreffer en een perfecte handleiding over de rijkdom van zijn instrument. Bassist Rob Jost en drummer Michael Sarin benadrukken en omkaderen op meesterlijke wijze het freewheelen van hun groepsleider. Daarbij krijgen ze zelfs heel veel vrijheid om eigen accenten aan te brengen. Het trio zoekt voortdurend verder, tast de grenzen af tussen second line uit New Orleans, hiphop en akoestische grooves en versterkt ondertussen de banden tussen traditionele jazz en improvisatie. Met een Fiedler verbluffend inventief met 'mute' (of 'plunger') en een eigen manier van 'circular breathing'. Hoog tijd dat de man eens uitgebreid toert in onze contreien.

Georges Tonla Briquet

Joe Fiedler (tb), Rob Jost (b), Michael Sarin (d)

Robert Glasper

COVERED

Blue Note – 72:01

Daar waar Terence Blanchard tegenwoordig kiest voor de dansvloer, keert Glasper terug naar de sfeer van de jazzclubs, opnieuw omringd door het trio

van zijn beginjaren bij Blue Note. Opgenomen in een studio maar met publiek, brengt hij hier 'straight jazz' zoals hij het zelf aankondigt. Nummers uit zijn eigen repertoire worden afgewisseld met covers (Joni Mitchells *Barangrill*, Radioheads *Reckoner*) en standards (*Stella By Starlight*). Al bij al komt dit over als een soort rustpunt na zijn beatsgerichte avonturen op *Black Radio*. In het dertien minuten lange *In Case You Forgot* vinden we alle aspecten van de akoestische Robert Glasper terug: intelligente opbouw, solomomenten, breekpunten en humor. Liefst zo snel mogelijk live in een kleine club hier te lande.

Georges Tonla Briquet

Robert Glasper (p), Vicente Archer (b), Damion Reid (d)

Gratitude Trio

ALIVE

El Negocito Records – 54:37

Lang hoeft je niet naar deze tweede cd van het Belgische Gratitude Trio te luisteren om erachter te komen dat de muziek van John Coltrane een essentiële inspiratiebron is. Sporadisch duiken er letterlijke citaten op, maar vooral is de geest van een de grootste tenorsaxofonisten in

de jazz voortdurend aanwezig. Je hoeft evenmin lang naar *Alive* te luisteren om uit te vinden dat Jeroen Van Herzezele, Alfred Vilayleck en Louis Favre niet oppervlakkige en gemakzuchtig op Coltranes erfenis voortbouwen. Er zijn talloze tributen aan de grote tenorman gewijd, maar waar de noten nog wel na te spelen zijn, blijkt het toch telkens uitermate lastig om voor Coltranes energie, spiritualiteit en aan het bezetene grenzende geestdrift een passende vertaling te vinden. Het Gratitude Trio slaagt daar wonderwel in. Blikvanger is natuurlijk saxofonist Jeroen Van Herzezele met zijn gloedvolle, intense en doorleefde spel. Het is knap dat Van Herzezele op deze manier eer durft te betonen; alles waar Coltrane voor staat is in deze muziek aanwezig en toch is het niet louter epigonisme. Er wordt een gezamenlijk verhaal verteld, overtuigingen worden gedeeld, die diep van binnen zitten en met evenveel kracht als liefde naar buiten worden gebracht. Het ritme-duo Alfred Vilayleck op bas en Louis Favre op drums speelt in dat geheel geenszins een ondergeschikte rol. Het donkerwarme geluid van Vilayleck is een perfecte match voor dat van Van Herzezele en zowel hij als Favre weten op te stuwen zonder de ruimtelijkheid van de muziek te verstoren. Omdat hun wereld natuurlijk nog veel groter is dan Coltrane, kiest de groep soms voor een pittige funky groove. De geest begint maar weinig zonder lichaam immers.

Mischa Andriessen

Jeroen Van Herzezele (ts), Alfred Vilayleck (b), Louis Favre (d)

30CC

JAZZ & WORLD

DI 13.10.15 » 20.00 UUR » 30CC/WAGEHUYS

SECRETS TRIO MASSOT-FLORIZOONE-HORBACZEWSKI & CLARON MCFADDEN (US)
I.H.K.V. JAZZLABSERIES

KLEINE EN GROTE GEHEIMEN OVER HET LEVEN, DE LIEFDE EN DE DOOD. EEN INTIMISTISCHE MUZIEKVOORSTELLING DIE DE GRENZEN VAN KLASSIEK EN JAZZ AFTAST.

DO 12.11.15 » 20.00 UUR » 30CC/SCHOUWBURG

SALIF KEITA (ML) THE ACOUSTIC TOUR

DE 'GOUDEN STEM VAN AFRIKA' KEERT TERUG NAAR ZIJN ROOTS. STEMEN EN SNAREN IN EEN PRACHTIGE ACOESTISCHE SHOW.

ZO 22.11.15 » 20.00 UUR » 30CC/SCHOUWBURG

FATOUMATA DIAWARA & ROBERTO FONSECA

CUBAANSE PIANOJAZZ MEETS MALINESE AFROSOUL. PROEF VAN HET MOOISTE WAT AFRIKA EN LATIJNS-AMERIKA TE BIEDEN HEBBEN.

VR 04.12.15 » 20.00 UUR » 30CC/SCHOUWBURG

BLUEBIRD MICHEL BISEGLIA TRIO

TWEE KINDEREN GAAN OP ZOEK NAAR 'DE BLAUWE VOGEL VAN HET GELUK'. PIANIST BISEGLIA ZORGDE VOOR DE BIJZONDERE SOUNDTRACK VAN DIT FILMCONCERT.

INFO & TICKETS

WWW.30CC.BE – 016 300 900 – 30CC/TICKETBALIE, DIESTSESTRAAT 49, LEUVEN

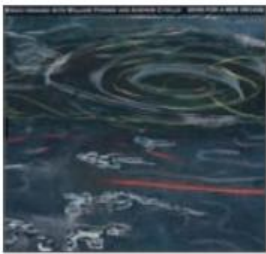
WIN WIN WIN
COMPILATIE CD
BELGIAN JAZZ MEETING

Op 4, 5 en 6 september 2015 vond in Brugge de 3de editie van de Belgian Jazz Meeting plaats, een ontmoetingsmoment dat de Belgische jazz internationaal onder de aandacht brengt. Net zoals bij vorige edities kregen een 15-tal Belgische jazzgroepen of jazzprojecten de kans om zich via een korte showcase voor te stellen aan een gevarieerde groep van organisatoren en journalisten.

Van alle groepen werd een compilatie cd gemaakt die je kan winnen via Jazzmozaïek! We geven 10 exemplaren weg! Op de cd staan onder meer Black Flower, Nordmann, De Beren Gieren, MikMääk, LABtrio, Eve Beuvens Heptatomic, JF Foliez's Playground, Pierre de Surgères Trio en vele andere.

Een echte must-have dus!

Om kans te maken stuur je voor 15 oktober je naam en adres naar redactie@jazzmozaiek.be met in het onderwerp Belgian Jazz.

Innnen / Parker / Cyrille
**SONG FOR A NEW
DECADE**

TUM – 113:45

Dit is 'gefundenes Fressen' voor liefhebbers van extreme improvisatie. Het gaat om twee studioconcerten van het Finse saxfenomeen Mikko Innanen in gezelschap van twee iconen uit het milieu, William Parker (enkel op cd 1) en Andrew Cyrille. De eerste opname dateert van 15 januari 2010 (Systems Two Studio, Brooklyn), de tweede van 2 juni 2012 (Ibeam Music Studio, Brooklyn). Net zoals op de kunstzinnige hoes van Markus Kontinen, worden we geconfronteerd met een uiterst abstracte en donkere wereld. De heren dringen steeds dieper en dieper de duisternis in tot er zo goed als geen licht meer doordringt. Na de Big Bang van de openingstrack op deel 1 volgt de Big Crash en het stilaan uitdeinen van bestaande en vertrouwde referenties. Toch lijkt het nooit of ze verdwaald zijn. Net als Theseus en zijn draad van Ariadne, laten ze een spoor achter en vinden ze elkaar

steeds terug om meteen daarna opnieuw met volle kracht uit elkaar te suizen. De tweede cd (zonder Parker) is meer ingetogen en subtieler. Aficionados zullen met plezier mee deze beide labirinten induiken, anderen opteren best voor een ritje op een verschillende attractie.

Georges Tonla Briquet

Mikko Innanen (as,bs, kl, f, perc),
William Parker (cb), Andrew
Cyrille (d)

Paul Heller

TRIO

Mons Records – 44:44

Een online zoektocht naar dit trio levert – buiten deze éne cd – helemaal niets op. Dat is opmerkelijk, en erg jammer: de Duitse tenorsaxofonist Paul Heller (vast lid van de WDR big band en levensgezel van zangeres Fay Claassen), bassist Ruud Ouwehand en drummer John Engels vormen samen één goed geoliede machine, alsof er jarenlang vaak samengespeeld werd. Op basis van deze cd hoop ik in elk geval dat dat alsnog gaat gebeuren, want de heren

vullen een gat (of toch: gaatje) in 'de markt': complexloos spelen over 'standard-like' materiaal (er staan maar twee standards op de plaat, en een contrafact over Giant Steps), waardoor de klemtoneel komt te liggen op interactie en enthousiaste swing, wars van moeilijkdoenerij. Een beetje zoals op de oerplaat van deze sobere bezetting, Sonny Rollins' Way Out West. Geen gezochte complexiteit, edoch zeker ook geen easy listening: Heller gebruikt schijnbaar achteloos het héle register van zijn instrument, met een vocale, plastische klank. Engels, tachtig ondertussen, gaat tekeer alsof hij nét van het conservatorium komt – of nee, veel avontuurlijker dan dat eigenlijk – en blijft doorheen de hele plaat verrassen. Ouwehand zorgt met een warme, donkere houtklank voor een stevige ondergrond en enkele solo's, waarbij Heller soms in de achtergrond wat kanttekeningen plaatst. Invloeden komen van overal: Ornette Coleman klinkt mee op *Tot Ziens*, Johnny Griffin op *Just Another Lullabye*, *First Proof* is voorzichtig en akoestisch funky, *Akselin Ja Elinan* een Fins volkswalsje, *It Could Happen To You* krijgt een tedere lezing. Voor liefhebbers van de bezetting – want die blijft natuurlijk een beetje Spartaans – is deze plaat een absolute aanrader.

Arne Van Coillie

Paul Heller (ts), Ruud Ouwehand (cb), John Engels (d)

Hermia / Ceccaldi /
Darrifourcq

GOD AT THE CASINO

Babel Label -36:17

Slang & Purbayan
Chatterjee

PACE OF MIND

ZigZagWorld - 47:19

Een heuse hattrick voor Manuel Hermia want na *Austerity* (JM 2015/2) zijn er nu ook deze twee nieuwe releases die meteen nog twee andere aspecten van deze muzikant laten horen. Met *God At The Casino* duiken

wie in de wereld van experiment en improvisatiemontages telkens vertrekend vanuit een basiscompositie. Sjamanistische tranceritmen worden plotseling afgebroken en gevolgd door open ruimten, pure confrontatie wordt in evenwicht gebracht door gezamenlijke pulsaties, introverte spelereien gaan explosieve keerpunten vooraf. Een cd van contrasten en ontladingen zonder dat het uitdraait op chaos. Hardcoretrashjazz van het betere soort.

Georges Tonla Briquet

Manuel Hermia (ts, as, ss),
Valentin Ceccaldi (clo), Sylvain
Darrifourcq (d, elec)

Pace Of Mind is een verder exploreren van kruisbestuivingen tussen jazz en een welbepaalde Indische muziektraditie. Surfend op een continue dynamiek wordt de luisteraar heen en weer geslingerd tussen twee continenten. Net als er een herkenningspunt opduikt veranderen de heren van richting en word je meegezogen in een nieuwe spiraal. Een ingenieuze verstrengeling van jazz, prog en fusion tegen een Indische achtergrond gebracht door vier virtueuze topmuzikanten.

Georges Tonla Briquet

Purbayan Chatterjee (sitar),
Manuel Hermia (s, bansuri, f),
Michel Seba (d, perc), François
Garny (b)

IGLOO RECORDS NEW RELEASES

EVE BEUVENS- Heptatomic

OUT 4.09.2015

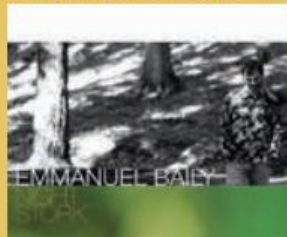

Eve Beuvs piano & compositions
Laurent Blondiau trumpet
Grégoire Tirtiaux alto & baryton sax
Sylvain Debaisieux tenor sax
Benjamin Sauzereau guitar
Manolo Cabras doublebass
Lionel Beuvs drums

Night Stork - EMMANUEL BAILY

OUT 6.11.2015

Emmanuel Baily guitar & compositions
Lambert Colson cornett
Jean-François Foliez clarinet
Khaled Aljaramani oud
Xavier Rogé drums

Jerry Granelli Trio
WHAT I HEAR NOW

Addo Records – 37:54

Na dertig jaar en twintig albums verder tast Granelli nog steeds met evenveel energie en verve zijn muzikale en ritmische

ruimte af. Hij is een erg interessante en boeiende drummer, maar hij weet zich ook in uitstekend gezelschap met een select gezelschap blazers. Geen gitaar of piano op deze plaat. De erg knappe saxpartijen, het zijn bijna duels, onderbouwd door alleen maar de ritmische puls van Granelli komen erg energiek en bevlogen over en zijn meeslepend. De Canadees Mike Murley is hier natuurlijk een erg goede keuze. De plaat is kort, maar krachtig. En toch is er een zeer mooie afwisseling tussen het gedrevene en het rustige. Tune #3 en #4, *Walter White* (toch wel een referentie naar Breaking Bad?) en *Mystery*, scheppen een oase van rust tussen de soms frenetische saxsolo's. Granelli is duidelijk een kind van de Free uit de jaren '60 maar het zou verkeerd zijn hem hierop te blijven vastpinnen: *What I Hear Now* verwijst onmiddellijk naar het nu. De cd moet je dus beschouwen (en dat is erg goed hoorbaar) als een document dat illustreert hoe Granelli de muziek in het nu beleefd. Dan merk je de onvoorstelbaar grote bagage, het mooie saxwerk (de cd drijft er eigenlijk op), de energetische kracht en vooral: de virtueuze manier waarop de Canadese drummer zijn trommels, stokken en cymbalen beroert. Subtiel, krachtig, gedoseerd. Een schitterend album dat ontelbare invloeden zeer evenwichtig incorporeert en waarin de muzikanten elkaar ongelooft goed aanvullen. *The Swamp* is een waardige funky afsluiter van een plaat die barst van de creativiteit en pit. Het luisterresultaat is een relatief korte maar kwalitatief erg hoogstaande muzikale beleving. Topniveau!

Marc Van de Walle

Jerry Granelli (d), Mike Murley (ts), Dani Oore (ts, ss), Andrew
McKelvey (as), Andrew Jackson (tb), Simon Fisk (3 string bassetto)

Igloo Records - Blid Léopold II, 153 -1080 Brussels +32 (0)2 538 90 01
info@igloorecords.be - www.igloorecords.be

Fred Hersch

SOLO

Palmetto – 60:39

Dit is het tiende solo-album van Fred Hersch die op 21 oktober 60 jaar wordt en dan een week lang in de Village Vanguard feestelijk speelt met zijn trio (met bassist John Hébert en drummer Eric McPherson – zie *Floating*). Op 29 oktober geeft hij nog een solorecital in Jordan Hall. Hersch opent *Solo* met een Jobim medley en wie zich het duoconcert met Stefano

Bollani op Jazz Leuven 2013 herinnert, zal nog meer beziel luisteren naar deze *Solo* cd. Met *Caravan*, *In Walked Bud* en *The Song Is You* zet Hersch met geniale trekjes standards naar zijn hand, alsof hij die zo vertrouwde songs heruitvindt. Met een knipoog naar Schumann schudt hij *Pastorale* uit de mouwen en ballerina Suzanne Farrell (nu 70 en ook van Cincinnati) inspireerde hem in *Whirl* (van het gelijknamige album met zijn trio). Met Joni Mitchells *Both Sides Now* eindigt Hersch met een toucher dat recht naar het hart grijpt.

Van de 10 soloalbums waren er 4 live en van die tien waren er drie, deze *Solo* inbegrepen, niet bedoeld om uitgebracht te worden. Hersch voelde zich met *Solo* 'in the zone', mede door de piano en de akoestiek in het kleine kerkgebouw waar de live-opname plaatsvond.

Dit is Fred Hersch in topvorm, zeker als je bedenkt dat hij in 2008 in coma lag en met *Whirl* in 2010 gelukkig als herboren terugkeerde. *Solo* is de (voorlopige) kroon op zijn oeuvre en telt gezien zijn gesteldheid als een meesterlijk statement nu hij zestig wordt. Happy Birthday and Good Health, Mr. Hersch!

Bernard Lefèvre

Fred Hersch (p)

Dre Hocevar Trio

CODING OF EVIDENTIALITY

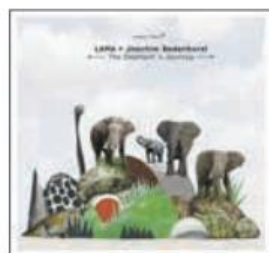
Clean Feed – 52:23

Form Of The Future Thought, Critical Discourse Analysis (Cda), Representational Redescription and Polymorphia. Geen wetenschappelijke artikels, maar songtitels op *Coding Of Evidentiality*, het tweede trio-album van de jonge drummer Hocevar. Het maakt meteen ook duidelijk dat de Sloveen de lat hoog legt. Meer nog dan debuteert *Motion In Time*, is dit dan ook een exploratie van de mogelijkheden qua harmonie, melodie, tijd, compositie en improvisatie. Daarvoor doet hij beroep op twee andere twintigers – pianist Bram De Looze en cellist Lester St. Louis (ook lid van De Looze's Septych) – die er al net zo'n open visie op nahouden. Het leidt tot een gewaagde en best wel taai evenwichtsoefening, die ruimte laat voor individuele momenten, maar ook getuigt van een fijnzinnige groepsdynamiek die zich ophoudt in de zone tussen minimalisme, vrije improvisatie en hedendaagse muziek. Drie stemmen die een brede kijk hebben op de rol van hun instrument, al is het sterkste stuk dat waarvoor het trio wordt aangevuld met een

vierde man. Laptotovenaar Sam Pluta, bekend van bij o.m. Peter Evans, voegt een dimensie toe die deze muziek definitief naar de toekomst katapulteert.

Guy Peters

Bram De Looze (p), Lester St. Louis (clo), Dre Hocevar (d), Sam Pluta (elec)

LAMA + Joachim Badenhorst

THE ELEPHANT'S JOURNEY

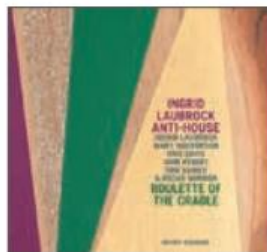
Clean Feed – 45:07

De titel verwijst naar het prachtige boek van de Portugese schrijver José Saramago en ook andere stukken op deze plaat hebben een literaire link. Daardoor was onze interesse al zeker gewekt. Maar het gaat natuurlijk om de muziek, die op één nummer na (*Murakami* van drummer Greg Smith) van de hand is van Gonçalo Almeida. Bij een vorige opname, *Lamaçal* (Clean Feed 2013) nodigde het trio Chris Speed uit, nu neemt Joachim Badenhorst glansrijk de gastenrol over. Zijn internationale klasse bewees hij nog op Gent Jazz 2015 bij Kris Davis Infrasound. In *The Elephant's Journey* stuwt Badenhorst met zijn circular breathing en prachtige toon het trio naar uitzonderlijke momenten van intensiteit. Het weerwerk van

trompet met basklarinet drijft de spanning ten top. Toch blijft in de vrijelijk gestuurde interactie en soms dwarse elektronische effecten een sterk overheersende organische flow overeind.

Bernard Lefèvre

Joachim Badenhorst (kl, bkl), Susana Santos Silva (t, bug), Gonçalo Almeida (cb, eff, loops), Greg Smith (d, electronics)

Ingrid Laubrock

ANTI-HOUSE

Intakt Records - 50:29

Track één exposeert enkel de drums met donkere, krachtige snokken en afzonderlijk de gitaar. Track twee, het titelstuk, groeit via pianoclusters in een duister en massief marcheren, als een leger oorlogsgezinden, naar een nerveuze cartoon-soundtrack. Staccato's krijgen de voorrang bij de dames (sax, gitaar en piano zijn in handen van vrouwelijke kwintetleden, doch daar kunnen seksisten geen vlagje op neerplanten). Toch is het in tracks drie en vier (*Face The Piper, parts 1 & 2*), dat de groep echt in zijn element komt en levert gitariste Mary Halvorson knallend solowerk in een stuwende groove, die geen groove is; die ons eerder meesleurt in een

lekkere golf van stuwkracht, geflankeerd door een herhaald thema-motief: spannend. Hier verdient Ingrid Laubrock een pluim als koppige componiste. De contrabassist heeft kracht en drama en drummer Tom Rainey weet altijd zijn eigen commentaar te plaatsen. Laubrock is een eerder pratende saxofoniste of versmelt liever in het groepsgeluid dan zich er bovenop te werpen. In twee etherische stukken voegt Oscar Noriega's kristalheldere klarinet zich bij het gezelschap. Er zijn wisselende episodes wat spankracht betreft, niet altijd even boeiend, maar de losgeslagen momenten verraden het potentieel.

Chris Joris

Ingrid Laubrock (ts, ss), Mary Halvorson (g), Kris Davis (p), John Hébert (cb), Tom Rainey (d), Oscar Noriega (kl)

Laughing Bastards

OLD MASTERPLANS

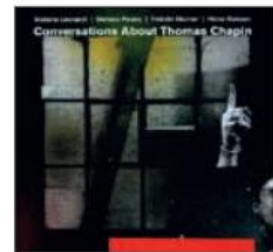
Ham - 54:00

Eerste verrassing: achter de uitdagende groepsnaam gaat niet een opgefokt roedel jonge honden schuil dat de luisteraar alle hoeken van de kamer laat zien. De Belgische band Laughing Bastards toont zich op *Old Masterplans* uitermate beheerst en subtiel. Tweede verrassing: de groep heeft maar liefst vier stukken van de Amerikaanse rietblazer Jimmy Giuffrè opgenomen. Verrassing drie is dat ze daarbij niet voor Giuffrè's bekende en baanbrekende werk met Paul Bley en Steve Swallow hebben gekozen, maar voor oudere composities; prachtig, opgewekt werk dat je te weinig hoort. Met nog een stuk van Randy Weston en een van Radiohead komt het aandeel niet-eigen composities op deze plaat uit op zestig procent, ook dat is voor een jonge groep verrassend hoog. Surprises genoeg dus op *Old Masterplans* maar de belangrijkste vraag is natuurlijk: is het goed? Het antwoord is volmondig ja, al is de muziek nog wel wat keurig. De sfeer is ontspannen, dat is aangenaam, maar zoals het woord al zegt, niet al te spannend. Hoewel de bezetting van Laughing Bastards anders is, doet de muziek bij vlagen denken aan sommig later werk van Bill Frisell. Dat komt enerzijds door de herkenbare

invloed van Americana, maar het heeft ook een vergelijkbare ongedwongenheid. Een hoopvol signaal is in elk geval dat een van de meest bijzondere stukken, namelijk het titelnummer, het enige is waarvoor heel de groep als componist tekent. Daarvan zijn er dus wellicht nog meer op til.

Mischa Andriessen

Michel Mast (ts), Jan-Sebastiaan DeGeyter (g), Niels Vermeulen (b), Lander Gyselincx (d)

Leonardi / Pastor / Blumer / Geisser

CONVERSATIONS ABOUT THOMAS CHAPIN

Leo Records - 60:41

Fijn te merken dat de Amerikaanse rietblazer Thomas Chapin (1957-1998) niet vergeten is. Er is een documentaire over deze inspirerende musicus in de maak en voor wie niet kan wachten is er al een uiterst smaakvol eerbetoon van dit Italiaans/Zwitserse kwartet. Zoals Chapin zelf Rashaan Roland Kirk en Eric Dolphy als herkenbare uitgangspunten voor het vinden van een eigen stem koos, zo maakt dit viertal niet de fout om zich al te letterlijk op Chapin's muziek te storten. Hij is in de geest voortdurend aanwezig, maar slechts een van de composities die worden gespeeld is van Chapin en verder gaan deze zeer empathische musici zoals het hoort hun eigen gang. Met fluit en viool in de frontlinie is de bezetting natuurlijk al zeer opmerkelijk. Het levert een uitermate spannend en rijk klankbeeld op. De muziek wortelt behalve in jazz, ook in volksmuziek en klassiek, al is de manier van samenspelen (tegelijk met en langs elkaar) duidelijk op jazz geïnspireerd. Fijn ook dat de twee Stefano's zich vol geven, maar zonder daarbij uitsluitend de ongemakkelijke registers van hun instrumenten uit te spelen. En dat het ritme-duo heel de groep voortdurend weet op te stuwen, maar zo beheerst dat viool en fluit geen moment worden overstemd. Vakwerk, Chapin meer dan waardig.

Mischa Andriessen

Stefano Leonardi (f), Stefano Pastor (v), Fridolin Blumer (b), Heinz Geisser (perc)

Ligro
DICTIONARY3
MoonJune – 60:53

Een van de meest boeiende releases van de laatste maanden bij het New Yorkse MoonJune label is deze van het trio rond gitarist Agam Hamzah. Het is meteen de derde cd van zijn groep Ligro. Op hun vorige, *Dictionary2*, was het vooral nog een spelletje muzikale scrabble om de meeste notencombinaties bij elkaar te krijgen. Hier heeft het trio de grammaticaregels ontdekt met als gevolg dat ze een diepgaander en rijk geschakeerd verhaal brengen. Alleen al voor de openingstrack (14 minuten) is dit een verantwoorde aankoop, vooral mede door de aanwezigheid van gasttoetsenist Ade Irawan. Het is een helse toboganrit door de geschiedenis van blues, soul, jazz en prog/rock. Maar ook zonder Irawan blijft het nadien intrigerend. Zoals de opbouw en uitwerking van *Pentagonal Crisis* bijvoorbeeld. Expliciete parallellen zijn er met Jimi Hendrix, Cream, Elliott Sharp en John Scofield. *The 20th Century Collase* is zelfs gebaseerd op *Quartet For The End Of Time* van Messiaen en *Opus 28* van Webern. Om maar te zeggen dat deze gasten wel meer in hun mars hebben dan vingervlugheid en decibels. Zeker wie *The Epic* van Kawasi Washington het einde vond, moet hier naar luisteren.

Georges Tonla Briquet
Agam Hamzah (g), Gusti Hendy (d, perc), Adi Darmawan (b), Ade Irawan (p, kb)

Llop
LAMPKE
El Negocito Records-cd-61:24

Llop's muziek kleurt zich met het inplanten van electronics door drummer Jens Boutery. Men kan hier gemakshalve van minimalisme spreken. Het biedt een uitgekozen platform voor Eric Bogaerts' zachte tenorfalsetten en zoete, geduldige melodie-plaatsing. Op twee composities van Bogaerts na, en één Scandinavische traditional, improviseert het trio de overige zes stukken aan elkaar in een droomwereld van elegische nachten en muterende ruimten. In *Hevii* hoort u het trio uit de droom stappen om schitterend van zichzelf af te bijten in een hypnotisch langzame, maar stuwende cadans met prachtig solowerk van de gitaar, spannende onderlijning van de electro-drums en een fladderende sopraansax-solo over een Afrikaans ostinato op gitaar, die overkomt als een Malinese douso-ngoni. Daarna vlieën de musici zich terug neer in meditatieve loutering. Interessant is hoe de drummer, percussionist, zeg maar, ad rem, met weinig gedonder en getrim, toch heel aanwezig omspringt met het geheel, als u goed oplet. De nachten zijn mooi; toch zouden wat meer stukken als *Hevii* voor contrast en balans zorgen.

Chris Joris
Erik Bogaerts (ts, ss), Benjamin Sauzereau (g), Jens Boutery (d, electronics)

Charles Lloyd
WILD MAN DANCE
Blue Note Records – 74:28

Met deze terugkeer op het Blue Note label introduceert Charles Lloyd zijn nieuw kwartet met de knappe pianist Gerald Clayton die fel gesmaakt en opgemerkt werd tijdens het fascinerend concert op Gent Jazz 2015. *Wild Man Dance* kende zijn première in 2013 als zesdelige suite in opdracht van en bij gelegenheid van de 10de editie van Jazztopad Festival (Wroclaw, Polen). Bij deze liveopname versterkte Lloyd zijn kwartet met speciale gasten: Sokratis Sinopoulos (lier) en Miklos Lucaks (cimbalom). Die passen wonderwel in het voortdurend streven van Lloyd naar de spiritueel geïnspireerde, (Co)tranceachtige sound. Lloyds tenorsax klinkt bedwelmend en wordt prachtig bezield door de stuwende, alerte pianist Clayton en de uitstekende ritmetandem. In de prachtig opgebouwde stukken (op één na telkens boven de 10 minuten) creëert Lloyd ruimte voor exploratie en improvisatie, wat de spanning zeer ten goede komt. Als het afsluitende *Wild Man Dance* na een opzweepende set uitdeint naar een climax en *fade out*, weerklinkt een daverend applaus. En dat is terecht heel verdiend. Een plaat waar je best even voor gaat zitten en dan intens van kunt genieten. En live zoals op Gent Jazz fel blijft nazinderen.

Bernard Lefèvre
Charles Lloyd (ts), Gerald Clayton (p), Joe Sanders (b), Gerald Cleaver (d), Sokratis Sinopoulos (lier), Miklos Lucaks (cimbalom)

Joe Locke
LOVE IS A PENDULUM
Motema – 66:07

De cd van deze excellente vibrafonist (samenwerking met Geoffrey Keezer, Mraz, Drummond...) is geïnspireerd op (en gebouwd rond) een gedicht van Barbara Sfraga. Gedichten inspireren Locke wel meer, naar eigen zeggen. Elke strofe ervan begint met een metafoer en die vijf vergelijkingen hebben de muzikant stof gegeven voor dit prachtige album. Op de cd wordt die vijfdelige suite omgeven, omarmd zou je kunnen zeggen, door vier tunes van de hand van Locke. De suite staat dus centraal, en elk deel is muzikaal erg fijn opgebouwd. Zo is *Love Is A Pendulum* gebouwd

op polytriaden, *Love Is Letting Go* wordt dan weer een rubato ballade, *Love Is Perpetual Motion* begint met een ruime opening voor twee saxofoons, enz. Kortom, dit is een erg mooi opgebouwd album. Naast dit structurele en compositorische aspect toont Locke zich een voortreffelijk vibrafonist. Elke compositie is erg genietbaar. Muzikaal en ritmisch valt er erg veel te rapen, en de muziek is erg fijn, subtiel en mooi gebracht. Het vibrafoonspel gecombineerd met de saxen in unisono produceert een unieke sound, zoveel is zeker. Maar ook de ritmesectie (bas en drums) doet uitstekend haar werk, en speelt zowel funky, stuwend en aanstekelijk, zonder overdaad. Daardoor wordt een prachtige balans bereikt tussen musiceren op het hoogste niveau en toegankelijkheid. Chapeau!

Marc Van de Walle
Joe Locke (vib), Robert Rodriguez (p), Terreon Gully (d), Ricky Rodriguez (b & elb) plus special guests Rosario Giuliani, Donny McCaslin (saxes), Victor Provost (steel pan), Theo Bleckmann (voc), Paul Bollenback (g).

Joe Lovano & Dave Douglas
SOUND PRINTS – LIVE AT MONTEREY JAZZ FESTIVAL
Blue Note Records – 51:52

Het Monterey Festival 2013 stond geheel in het teken van Wayne Shorters tachtigste verjaardag. Lovano en Douglas kregen van Shorter twee composities aangeboden: *Destination Unknown* en *To Sail Beyond The Sunset* en voegden eigen composities toe met een duidelijke knipoog naar Shorter (*Sound Prints* verwijst naar *Footprints*). Shorters geweldige bijdrage aan het Miles Davis Quintet mag al een referentie zijn, Douglas en Lovano trekken de registers verder open om de inspiratiebron als herboren te laten

DE
JAZZ
ONT
SPOOR
ING
.be

Harelbeke

24 okt. '15

RITA MARCOTULLI
& LUCIANO BIONDINI

DAVE
DOUGLAS
QUINTET

STEFANO
BOLLANI
DANISH TRIO

21 okt. '15

'SECRETS'

Trio Massot/Florizoone/
Horbaczewski invites
Claron McFadden

i.s.m. JazzLab Series

Meer dan
50 000 titels
op voorraad!

Wereldwijde
import

www.rombaux.be

CD • Vinyl • DVD

Rombaux

Brugge

Speciaalzaak
van
Jazz
tot
Klassiek

 U vindt ons ook op facebook
www.facebook.com/muziekhandel.rombaux

Piano's

Vleugel • Buffet • Digitaal
Nieuw & tweedehands

*4 generaties deskundige
service & ervaring*

Grotian-Steinweg Yamaha
Bösendorfer Schimmel Brodmann

Winkel: Mallebergplaats 11-13 te Brugge
Toonzaal piano's: Kelkstraat 3 (op 50m)

opwollen. Het kwintet geeft er een aardige twist aan en maakt er een aanstekelijke exploratie van, die prachtig uitmondt in het groovy *Power Ranger* waar Baron schitterend in soleert. Sound Prints is een knap op elkaar ingespeelde band met in dit geval een repertoire dat ze tot eer strekt, maar de spanning blijft wat uit. Wie het concert op Gent Jazz 2012 beleefde, zal deze plaat zeker in huis willen halen.

Bernard Lefèvre

Joe Lovano (ts), Dave Douglas (t), Lawrence Fields (p), Linda Oh (b), Joey Baron (d)

Gard Nilssen's Acoustic Unity

FIREHOUSE

Clean Feed – 37:06

Je zou Nilssen kunnen beschouwen als het typevoorbeeld van de huidige generatie improvisatoren uit Noorwegen. Alumnus van het gelauwerde conservatorium van Trondheim, technisch sterk, thuis binnen de werelden van rock, jazz en

experiment, en dat zowel binnen kleine als grote bezettingen, en solo. In de weer met de jazzrock van Bushman's Revenge, bij het heftig kliederende *sPacemoNkey*, het freebopkwartet Cortex, de eclectische melange van Obara International (deze zomer nog op Jazz Middelheim) en het Trondheim Jazz Orchestra, waar ook zijn kompanen van Acoustic Unity banden mee hebben. Wat hier te horen valt sluit aan bij Cortex, maar vooral ook bij vergelijkbare bands als Zanussi Five of All Included. En dat betekent dat er wordt gewerkt met composities met een stijl en thema's die verder bouwen op die van de freejazz van de jaren zestig en zeventig, maar die ook een forse dosis vrijheid toelaten. Saxofonist André Roligheten en bassist Petter Eldh – beide jonge dertigers, net als Nilssen – zijn in deze contreien minder bekend, maar steken behendig het vuur aan de lont in deze bonkende brokken spierballengerol. Het resultaat: krachtig vlamvend, groovend en soulvol samenspel met een soms gierende intensiteit die neigt naar *The Thing*, maar nu en dan ook een versnelling lager schakelt, zoals in het lyrische *Salad Days* of het ingetogen, vrije slot van *Life, Somewhere Before The Exit Sign*. En geen minuut te lang, waardoor de eerste reflex het zoeken naar de repeat-knop is. Altijd een goed teken.

Guy Peters

André Roligheten (ts, ss), Petter Eldh (b), Gard Nilssen (d)

Evan Parker / Peter Jacquemyn

MARSYAS SUITE

El negocito - 50:01

Het liefst hadden we deze opname op DVD gehad. Enerzijds omdat het Brugse Sint Hospitaal waar dit concert plaatshad, een prachtige, sfeervolle locatie is. En ook omdat de destijds daar opgestelde sculpturen van bassist Peter Jacquemyn met hun hoekige, heftige expressie zijn manier van spelen mooi illustreren. Anderzijds omdat niets ontziende improvisaties als deze lichter kunnen worden genoten wanneer je de musici aan het werk ziet. Maar al zijn de beelden dan niet bijgeleverd, ze komen wel bij het luisteren naar de muziek. Parker en Jacquemyn gaan meteen fel van start, vinden elkaar in een robuuste samenspraak, waarbij ze duidelijk dezelfde taal spreken zonder hun eigenheid erin te verliezen. Beide hebben hier een wat schor, droog en zelfs enigszins grof geluid. Het soort onaangepaste schoonheid dat je ook in het hoestontwerp van Jacquemyn terugziet. Achter die bolster komen soms niettemin tedere zielen tevoorschijn. De improvisaties worden weliswaar gekenmerkt door een naar stoer neigende stugheid, maar macho's zijn dit gelukkig niet. De zes stukken zijn geen krachtmeting of uithoudingsproef waarbij de een de ander de loef wil afsteken. Nee, dat de muziek voor de musici fysiek veeleisend is, is een essentieel aspect ervan, maar het gaat om de momenten waarop de beide mannen hun pantsers laten slopen. Van die momenten met overrompelende oprechtheid zijn er meerdere te vinden, mits je je daarvoor openstelt.

Mischa Andriessen

Evan Parker (ts, ss), Peter Jacquemyn (b, voc)

Mario Pavone

BLUE DIALECT

Clean Feed – 46:38

De bijna 75-jarige bassist Mario Pavone stond mee in de frontlijn van de improvisatie met o.a. Paul

Bley, Thomas Chapin, Anthony Braxton, Wadada Leo Smith en Marty Ehrlich. Pavone geeft prachtig ruimte aan de uitstekende pianist Matt Mitchell (Tim Berne, John Hollenbeck, Rudresh Mahanthappa, Tineke Postma & Greg Osby). De soms eigenaardig bruusk eindigende improvisaties (live misschien beter uitgebouwd) vormen een ononderbroken stroom van muzikale ideeën. Pavone bewijst met zijn knappe kompanen in *Blue Dialect* hoe een blijkbaar conventioneel trio heel verfrissend, energiek en doortastend kan klinken. Dit is vrije improvisatie waar je geen punthoofd van krijgt. Mario Pavone respecteert de structuren van de jazz en gaf nog recent aan dat hij compositorisch denkt gedurende het improviseren en improvisatorisch denkt tijdens het componeren; hij probeert die beide scenario's te expanderen. In *Blue Dialect* slaagt hij wonderwel in zijn opzet. *Blue* schittert als mooie apotheose.

Bernard Lefèvre

Mario Pavone (cb), Matt Mitchell (p), Tyshawn Sorey (d)

Rêve D'Eléphant Orchestra

ODYSSEE 14

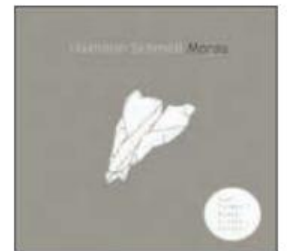
W.E.R.F. – 54:24

Odyssee 14 sluit bijna naadloos aan bij de vorige cd waarop de groep voor het eerst bewerkingen bracht van andere componisten (Dave Burrell, Jacopo da Bologna). Een trend die zich hier verderzet. Grootste verandering (naast een aantal nieuwe jonge leden) is dat er nu ook teksten zijn. Van de twee gastvocalisten Thierry Devillers en David Hernandez maar ook van William Burroughs, Pablo Picasso en zelfs Shakespeare! Muzikaal reikt het geheel van de 14^e eeuw tot de dageraad van de hiphop. Weliswaar nog steeds zuiver akoestisch uitgevoerd. Te hoog gegrepen? Alleen voor wie geen open geest heeft. Dit is natuurlijk geen cd om even tussendoor te beluisteren. Net als bij een boek met raamvertellingen, vereist *Odyssee 14* een bepaalde graad van inlevingsvermogen. Eens zo ver, garanderen we heel wat verrassende momenten. De eigen *Yellow Brick Road* van Rêve D'Eléphant met op weg naar de wizard ontmoetingen met de meest vreemde personages die altijd wel ergens vertrouwd

lijken. Is dat Zappa niet in *The Man Who Taught His Asshole To Talk*? En horen we daar Jack Kerouac niet (*Sur La Route*)? Rêve D'Eléphant heeft zichzelf opnieuw uitgevonden zonder het eigen verleden te verloochenen.

Georges Tonla Briquet

Pierre Bernard (f), Michel Debrulle (d, perc), Nicolas Dechêne (g), Jean-Paul Estiévenart (t, flugelhorn), Michel Massot (tb, euph, sausaphone), Etienne Plumer (d, perc, elec, tablas), Stephan Pougin (d, bodhran, cga, cajon, perc), Thierry Devillers (voc), David Hernandez (voc)

Haxholm Schmidt

MORAS

Gateway – 47:05

Morten Haxholm Quartet

VIRIDIAN

Gateway – 49:37

De Deense contrabassist-componist Morten Haxholm bracht twee nieuwe cd's uit met twee verschillende kwartetten en bewijst hiermee zijn veelzijdigheid. *Moras* is zowat een muzikantendroom die uitkomt van hem en drummer Rasmus Schmidt. Ze trokken naar New York om er in gezelschap van twee collega's die ze bewonderen (saxofonist Seamus Blake en pianist John Escreet) de studio in te duiken en een cd op te nemen. Meer dan vijf uurtes hadden ze niet nodig voor dit eindresultaat. Intensief, hedendaags en toch sterk geworteld in de (bop)traditie met vooral een afgetekende bewondering van Blake voor Coltrane. Op *Viridian* horen we een lichtjes andere Haxholm. Met dit kwartet blijft hij binnen het kader van de nog meer traditionele jazz waarbij melodie, swing en harmonie primeren. Er is een evenwichtige opbouw tussen uptempo nummers met scherpe randjes en ballads. Elkeen neemt

Cécile McLorin Salvant

FOR ONE TO LOVE

Mack Avenue Records – 52:48

Met haar 26 jaar mag Cécile McLorin Salvant als een van de rijzende

divasterren beschouwd worden. Hoewel in Miami geboren, studeerde ze Frans recht en barok- en jazzang in Aix-en-Provence. In 2010 won ze de Thelonious Monk Competition. Nu woont ze in Harlem. Met haar vorig album *WomanChild* won ze een Grammy Award in 2014.

Ze liet zich opmerken tijdens Gent Jazz 2014 en deze zomer bevestigde ze haar klasse op Jazz Middelheim. Daar koos ze hoofdzakelijk voor covers, songs van Ethel Waters tot Cole Porter, een opmerkelijk *Fine and Mellow*, een eigen song *Fog* en *Le Mal de Vivre* (Barbara), beide op dit album opgenomen. In *For One To Love* bewijst Cécile niet alleen dat ze gezegend is met een superbe jazzstem maar bovendien zelf sterke nummers schrijft, liefst 5 zijn van haar hand. Ze getuigt van intelligentie en humor in haar teksten en van een uitzonderlijke zangklasse, en met een vurige présence doet ze de huidige generatie zangeressen verbleken. Mooi ook is dat Cécile McLorin Salvant geen voor de hand liggende covers kiest, maar dieper graaft en hier uitpakt met bv. *Growlin' Dan* van Blanche Calloway, de eerste vrouw die een volledig mannelijk orkest leidde en met *What's The Matter Now* van een van haar heldinnen Bessie Smith. Een pluim nog voor haar uitstekende pianist Aaron Diehl.

Met *For One To Love* mikt Cécile McLorin Salvant recht in de roos!

Bernard Lefèvre

Cécile McLorin Salvant (voc), Aaron Diehl (p), Paul Sikivie (cb), Lawrence Leathers (d)

via de solopassages de rol van hoofdverteller over en zorgt op die manier voor voldoende klankschakeringen. Ze hebben elk genoeg ervaring opgedaan om te weten hoe je de luisteraar blijft boeien in dergelijke context: Morten Lund bij Bill Frisell en Mark Turner, Lage Lund (!) aan de zijde van Ron Carter, Mulgrew Miller en Maria Schneider en William Larsson met zijn eigen Orpheus.

Een mooi bewijs dat classic jazz eveneens nog steeds reden van bestaan heeft.

Georges Tonla Briquet

Morten Haxholm (cb), Rasmus Schmidt (d), John Escreet (p), Seamus Blake (s)

Morten Haxholm (cb), Morten Lund (d), William Larsson (p), Lage Lund (g)

Andy Sheppard Quartet
SURROUNDED BY SEA
ECM – 53:25

Voor zijn derde plaat voor ECM vulde Sheppard zijn trio aan met de Noorse gitarist Eivind Aarset – en u weet wat ECM uit Scandinavië importeert: aanvriezende mist. Met atmosferische soundscapes, zonder noemenswaardige melodieën, vertroebelt de gitaar de transparantie; contouren vervagen, en nummers gaan wat op elkaar lijken. Dat beperkt vooral de coloristische speelstijl van drummer Rochford, die minder akoestische ruimte krijgt. Veel sterke punten van het oorspronkelijke trio blijven overigens wél overeind: meesterlijk subtiel saxofoonspel van Sheppard, en de stevige, akoestische bas van Benita. Erg sterk is de openingstrack *Tipping Point*, waar de éniëge verandering in harmonie, na een gestage opbouw van vijf minuten, als een frisse wind even de mist verdrijft. *Looking For Ornette* gebruikt een geslaagd 'groepsrubato', en Elvis Costello's *I Want To Vanish* krijgt een lyrische lezing: misschien is het net het melodische popkarakter van zo'n 'liedje' dat wat richting aan de zeevaart geeft.

Arne Van Coillie

Andy Sheppard (ts, ss), Eivind Aarset (g), Michel Benita (b), Sebastian Rochford (d)

Maria Schneider
THE THOMPSON FIELDS

ArtistShare – 75:25

Maria Schneider maakte al een sterke indruk bij de samenwerking met Toots Thielemans en het Brussels Jazz Orchestra, en ook met haar eigen jazzorkest op *Brosella* 2008. Toen was net *Sky Blue* (2007) verschenen en nu 8 jaar later komt een vervolg met haar 18-koppig jazzorkest. Vorig jaar won ze nog met *Winter Morning Walks* (kamerorkest

en sopraan) drie Grammy's in de categorie klassiek. Eén nummer daarvan, *Walking by Flashlights*, wordt in een aangepast arrangement hernomen op dit album met een prachtige solo op atklarinete door Scott Robinson. *The Thompson Fields* voert Maria Schneider terug naar de natuur, fauna en flora van Zuidwest Minnesota, wat in haar jeugd een diepe indruk op haar naliet. De liefde voor het landschap, de vogels, de prairie, het thuisgevoel, dat alles verwerkt ze in prachtig uitgesponnen instrumentale meesterwerken, bijna net *tableaux* waar een palet aan kleuren en subtiele stroken de impressies van de weidse velden vol leven reflecteren. Zo verklankt ze de monarchvlinder en de natuurlijke gebondenheid aan de zijdeplant of de complexe interrelationaliteit in *The Monarch And The Milkweed* en ook de vogels en hun natuurlijke habitat in *Arbiters of Evolution*, of nog de rollende wolken in *Nimbus* (verrukkelijke saxsolo van Steve Wilson). *Home* en *The Thompson Fields* bundelen mijmeringen over Schneiders jeugd.

Aangrijpend is *A Potter's Song*, opgedragen aan de in 2013 overleden trompettiste van haar band, Laurie Frink, zelf afkomstig uit de Midwest. Gary Versace overstemt met Braziliaanse klanken op accordeon. De muzikale liefde voor Brazilië sluit het album af: *Lembrança*, een eerbetoon aan Paulo Moura. Overigens past in die sfeer ook de digitale download (dus niet op het album zelf) van *Lembra de Mim*, wat Maria Schneider in de lente als verjaardagsgeschenk bij Toots thuis opnam, Toots op harmonica en gezongen door Ivan Lins. Ten slotte nog vermelden dat de fysieke cd in een luxe verpakking met prachtfoto's en teksten van Maria Schneider rechtstreeks te bestellen is bij ArtistShare.

Bernard Lefèvre

Maria Schneider (dir, arr, comp), Steve Wilson (as, ss, kl, fl), Dave Pietro (as, ss, kl, fl), Rich Perry (ts), Donny McCaslin (ts, kl, fl), Scott Robinson (bar s, bkl, kl), Tony Kadleck (t, bug), Greg Gisbert (t, bug), Augie Haas (t, bug), Mike Rodriguez (t, bug), Keith O'Quinn (tb), Ryan Keberle (tb), Marshall Gilkes (tb), George Flynn (b tb), Gary Versace (acc), Lage Lund (g), Frank Kimbrough (p), Jay Anderson (b), Clarence Penn (d), Rogerio Boccato (perc)

Snarky Puppy & Metropole Orkest
SYLVA

Impulse - 54:31 + DVD

Romige melodieën, stevige grooves, virtuoze muzikanten, ondefinieerbare muziek die alle genres overstijgt? Dat moet Snarky Puppy zijn! De band van bassist Michael League is hipper dan hip, bewees ook hun succesvolle passage op Gent Jazz (al hadden de solo's toen wel wat compacter gekund). *Sylva* is wel lichtjes anders dan wat we van hen gewend zijn. Bassist Michael League pende een suite in zes delen in de wetenschap dat hij zijn band mocht aanvullen met het onvolprezen Nederlandse Metropole Orkest. Het resultaat is een groots opgezet en hyperambitieuws werkstuk, inclusief dvd van de opnames tijdens concerten in Dordrecht. De grooves en de seventies-synthesizers (die meer aan Return to Forever dan aan

Weather Report doen denken) zijn er ook dit keer, maar League slaagt er ook in het prima Metropole Orkest perfect te integreren in die heel bijzondere muziek die Snarky Puppy's handelsmerk is. Heel bijzonder is slotstuk *The Clearing*, een brok

muziek van net geen 20 minuten, dat kan gelden als een prima samenvatting van het funky muzikale universum van Snarky Puppy. De dvd bevat ook nog een leuke reportage over hoe dit project tot stand kwam, inclusief het gezeul

Cecil Taylor
GARDEN 1ST SET

Hat Hut Records – 47:13

Het Zwitserse Hat Hut is al een hele tijd bezig met het opnieuw uitbrengen van moeilijk vindbare albums uit zijn catalogus. Zo was er recent nog het onmisbare *Tales Out of Time* van het Guts-kwartet van Brötzmann en McPhee, en duiken nu ook albums van Anthony Braxton en Cecil Taylor opnieuw op. Het vreemde is wel dat *Garden* in 1982 een dubbelplaat werd, in 1991 een dubbel-cd en dat het eerste deel van het concert nu apart verschijnt (in de veronderstelling dat deel twee snel zal volgen). Het goede nieuws is dat de chronologie van de performance nu wel gevolgd wordt en een beluistering van deze performance in het Volkshaus van Basel voelt dan ook aan als één groot, onwrikbaar blok. Luisteren naar Taylor, of het nu solo is of met kleine of grotere bezetting, is altijd een beproeving, iets waarvoor je op z'n minst even je tijd moet nemen, maar 's mans controle over de lange beweging spat van deze opnames. *Ellell*, bijna goed voor een half uur, start met sjamanistische zang en gehamer op het instrument en vertrekt vervolgens voor een tumultueuze tocht vol abrupte wendingen, stotterende dynamiek en turbulente spurten over het ivoor. Improvisatie met een duizelingwekkende complexiteit, uitgevoerd met een al even overdonderende precisie en snelheid. Taylor speelt krachtig en percussief, maar al die tijd kan je je niet van de indruk ontdoen dat hij, als een alwetende die van op een troon een goed overzicht bewaart, de touwtjes strak in handen houdt. Of werkt met een plan in onzichtbare inkt. Kortere stukken *Garden I* en *Stepping On Stars* blijven dicht(er) bij zijn grote liefde, de blues, maar klinken al net zo gefocust en meeslepend. Majestueus en tumultueus als een loodzwaar, klassiek pianoconcerto, op een manier die goed begrip blijft afhouden. Het heeft er alles van dat Taylor op die 16de november van 1981 in topvorm verkeerde. Een bij momenten fenomenaal intense drie kwartier.

Guy Peters

Cecil Taylor (p)

met bomen om het podium in Dordrecht wat aan een woud te doen denken. *Sylva*, inderdaad.

Peter De Backer

Michael League (elb, moog keybass), Bob Lanzetti, Mark Lettieri, Chris McQueen (elg), Bill Laurance, Corey Henry, Justin Stanton (keys), Jay Jennings, Mike 'Maz' Maher (tp, flh), Chris Bullock (ts, cl, bcl), Nate Werth (perc), Robert 'Sput' Searight (dr), Metropole Orkest.

E.J. Strickland Quintet
THE UNDYING SPIRIT
Strick Muzik – 70:06

Als een drummer zijn cd begint met een solo wordt het gevaarlijk. Techniek en kunstjes boven inhoud? Het antwoord hier is wat dubbelzinnig. Strickland bezondigt zich regelmatig aan het etaleren van zijn soms te eenzijdig vakmanschap waarbij staccato ritme en het gebruik van cymbalen steeds overheersen. Hij levert alle composities op één na (*Cedar Waltons Hindsight*). Daar zit het wel goed, vooral dankzij de inventiviteit van zijn medemuzikanten. We onthouden de inbreng van de twee

saxofonisten waaronder E.J.'s broer Marcus. Ook de pianist zorgt voor heel wat diepte. Het klinkt dus allemaal wel interessant en zal live wellicht nog een meerwaarde hebben maar met zeventig minuten is deze cd sowieso te lang. Een gebalde en verkorte versie zou meer bekoren.

Georges Tonla Briquet

E.J. Strickland (d), Jaleel Shaw (as), Marcus Strickland (ts, ss), Luis Perdomo (p), Linda Oh (b)

David Torn

ONLY SKY

ECM Records – 76:15

Producer, componist en gitarist David Torn werkte met David Bowie, Jeff Beck en David Sylvian, en is vooral in de weer met filmmuziek, maar houdt er sinds begin jaren tachtig ook een boeiende carrière op na als improvisator en geluidsmanipulator. De studio is zijn tweede instrument en de plaats waar hij opgenomen muziek uit elkaar haalt, bewerkt en onderwerpt aan collagetechnieken. Maar hij is ook een sterk improvisator, wat op *Prezens* (2007), zijn vorige album op ECM en een samenwerking met zwaargewichten Tim Berne, Craig Taborn en Tom Rainey, nog leidde tot een prachtcombinatie van vrije improvisatie en zijn bekende studiowerk. Op *Only Sky*, opnieuw een plaat waarvan de opnames achteraf in de studio bewerkt werden, doet hij het solo. Naar eigen zeggen werd het zijn meest persoonlijke plaat totnogtoe. De sound en het spelen met loops zijn herkenbaar Torn en zoeken het ergens in de zone

tussen het filmische werk van Gary Lucas, de rootsy dromerijen van Bill Frisell, de ambient van figuren als Steve Roach en Dirk Serries, en de moderne manipulaties en lagenwerking van een Stian Westerhus. Muziek die het ene moment weids en pastoraal klinkt, en even later onheilspellend, zelfs claustrofobisch. *Only Sky* is een tour de force van gitaarmanipulatie en textuurcontrole. Het is enkel jammer dat een duur van vijf kwartier net iets te veel is om de aandacht blijvend vast te houden en dat de liner notes van David Torn en Tim Berne, waarvan sprake is in de credits, nergens te bespeuren zijn.

Guy Peters

David Torn (g, el oud)

Marco von Orelli 5

ALLURING PROSPECT

Hathur Records – Harmonia Mundi –51:26

Net als het bergpad op de hoes zit de muziek van de Zwitserse trompettist vol verraderlijkheden. Steeds zijn er kleine verschuivingen in het tempo, in de melodische lijnen of de harmonie. Hoewel dat soms naar al te nadrukkelijk compliceren neigt, roepen die oneffenheden veelal ook een prettige spanning op. Von Orelli heeft bovendien een uitgelezen club musici bijeengebracht die kunnen improviseren met behoud van klankkleur en harmonisch raffinement. Dat is alleszins geen toeval, want Von Orelli heeft duidelijke ideeën over de relatie tussen compositie en improvisatie. Opnieuw heeft Hathur een cd het licht doen zien

waarvan alleen al de liner notes de aanschaf rechtvaardigen. Als componist probeert Von Orelli de maximale reikwijdte uit de bezetting te halen. Toetsenist Michael Wintsch wisselt piano en synthesizer af, bassist Kaspar von Grüningen pakt herhaaldelijk de strijkstok erbij en trombonist Lukas Brüggen begeeft zich steeds daar waar Von Orelli op trompet juist niet is, neemt de demper als Von Orelli vol gas geeft, kiest laag wanneer deze omhoog gaat en vice versa. Het is allemaal zo intelligent gedaan dat je als luisteraar soms heimelijk naar wat meer banaliteit en humor verlangt. Er zijn niettemin voldoende momenten waarop *Alluring Prospect* van leven bruist en de ingenieuze vondsten fonkelen.

Mischa Andriessen

Marco von Orelli 5 (t), Lukas Brüggen (tb), Michel Wintsch (p, synth), Kaspar von Grüningen (b), Samuel Dühsler (d)

Michel Wintsch

ROOF FOOL

Hathur – Harmonia Mundi 42:11

Na zo'n anderhalve minuut legt de Zwitserse pianist Michel Wintsch zijn kaarten op tafel; een flard Monk als achteloos geopenbaarde inspiratiebron. In de zeer interessante liner notes wordt gerefereerd aan een oude opname van Thelonious Monk waarin de pianist aan het warm spelen is. Muziek die niet te serieus is en er toch heel erg toe doet. Iets dergelijks lijkt Wintsch hier af te tasten, op zo'n manier dat ook bovenkomt wat Bernlef ooit over Paul Bley schreef: hup en weg.

Eric Vloeimans
Oliver's Cinema

ACT2

V-flow – 57:54

De bezetting van *Oliver's Cinema*, een anagram van Eric Vloeimans, is origineel en wekt

interesse: een combinatie van een accordeon, een cello en een trompet hoor je namelijk niet elke dag. Los daarvan kunnen we alleen maar volmondig beamen wat er op het hoesje te lezen valt. Dit is een 'cross-cultural concept' want je vindt er niet alleen typische jazzelementen in terug, maar net zo goed klassiek en ook folkloristische. Dit is echt wel een multi-genreproject. De langgerekte tonen, typisch voor Vloeimans zijn stijl, stromen heel mooi samen met het hogere register van de accordeon en het ademende van de trompet lijkt dan weer over te vloeien in de (soms) melancholische lijnen van de cello. Met dit trio – de meeste composities zijn van de hand van Vloeimans, maar ook Florizoone en Brinkmann droegen bij – doet de groep op een eigenzinnige manier aan soundscaping zonder gebruik van elektronica. De melodieën zijn meeslepend mooi en gaan van opgewekt, over tang naar melancholisch avondlijk. Opvallend is het gevoel waarmee de muziek a.h.w. "neergelegd" wordt. Daarbij komt dat deze plaat erg mooi opgenomen is; het trio komt zeer evenwichtig uit de luidsprekers, en de kleinste details zijn hoorbaar. En dat is een meerwaarde op deze plaat: elke klik van een toets op de accordeon, elke zucht in de trompet, elke ademstoot, elke korrel in klank van de cello draagt bij tot het ritme en de muzikaliteit. Dat kluistert je in je luisterzetel! Dit is zonder meer ook een schitterende cd die op verschillende vlakken vernieuwing brengt: compositorisch, instrumentalistisch, klankmatig. Dit prachtige trio is een onmisbaar kleinood in de collectie!

Marc Van de Walle

Eric Vloeimans (t), Jörg Brinkmann (clo), Tuur Florizoone (acc)

Het is een intrigerend uitgangspunt, deze combinatie van het laconieke en het ernstige. Het heeft een vergelijkbare charme als de 'extra takes' op cd's die iemands werk in zijn volledigheid willen tonen en daarmee de feilbaarheid van jazz onderstrepen. Wintsch gaat daarin nog een stap verder doordat hij op allerlei ongebruikelijke plekken microfoons heeft laten plaatsen. Daardoor hoor je nu en dan vreemd gekraak en ander bijgeluid. Dat moet wel een poging zijn om jazz minder klinisch te maken. Het zou niet

verbazen wanneer Wintsch zich daarmee ook zelf weerwoord geeft, want er zit wel een zeker academisme in zijn spel dat hij met al dat randgeluid en de fragmentarische opbouw van zijn composities onderuit lijkt te willen halen. *Roof Fool* is een experimentele plaat, hoewel het resultaat beslist genietbaar is, schuilt het belang vooral in het uitgangspunt. Wintsch betoont daarmee een even intelligent als dapper musicus, iemand die nieuwsgierigheid wezenlijker acht dan kennis.

Mischa Andriessen

Michel Wintsch (p)

BOEK

SUR LA PISTE DU COLLECTIF DU LION...

Diverse auteurs - 192 p - € 25 Pac (www.collectifdulion.com)

Met dit boek wordt een deel van de recente Belgische jazzgeschiedenis in beeld gebracht. Er waren weliswaar al de boeken van Jean-Pol Schroeder (*Histoire du Jazz à Liège, Dictionnaire du Jazz à Bruxelles et en Wallonie*). Die dateren ondertussen echter van een tijdje terug maar blijven sowieso uitstekende referentiewerken.

In een eerste deel (*Une école liégeoise?*) wordt het ontstaan van de Luikse school geschetst. Geen saaie opsomming van feiten en namen maar opgebouwd als een spannend verhaal. In *Du microsilicon au laser* verneem je welke groepen er ontstonden met o.a. Baklava Rhythm and

Sounds, Glasnotes en Tout est joli/All is pretty. Deel drie (*Activ'Acteurs de son, jazz et poésie*) gaat dieper in op het belang van een aantal hoofdprotagonisten (Garrett List, Michel Debrulle, Michel Massot, Thierry Devillers, Pierre Bernard, Christine Verschoren). Er wordt afgesloten met een meer beschouwend en filosofisch luik en met een blik op de toekomst (*Circulez! Il y a tout à voir...*).

Een goede kennis van de Franse taal is weliswaar een vereiste maar de archiefbeelden op zich maken van dit boek alleen al een must voor wie geïnteresseerd is in de Belgische jazzgeschiedenis. Een aantal foutieve schrijfwijzen in namen, nemen we er bij. Onder de auteurs vinden we o.a. Jean-Pol Schroeder terug, evenals journalisten Jean-Pierre Goffin en Claude Loxhay die het allemaal van zeer dichtbij meemaakten.

Georges Tonla Briquet

De Jazzlezer

Van Mephisto tot Thelonius

Bert Vuijsje - www.bebopbusiness.com

De 21ste eeuw heeft Nederland de ene uitbundige lokale jazzgeschiedenis na de andere gebracht. Arie van Breda besteedde in 2000 bijna 600 pagina's aan '100 jaar' Jazz in Den Haag. Jack van Elewout volgde in 2005 vanuit Brabant: 230 pagina's over jazz en amusementsmuziek in deel 1 van zijn *Bredase muziekschets van de 20e eeuw*.

Weer drie jaar later sloeg een werkgroep uit Leiden toe met de *Leidse Jazzgeschiedenis (1899-2009)*: 288 pagina's ter grootte van een 30 cm-hoes, rijk geïllustreerd en inclusief twee cd's.

Dat liet Brabant in 2011 niet op zich zitten. *Jazz in Tilburg: Honderd jaar avontuurlijke muziek* schilderde in 352 ruim geïllustreerde pagina's op luxueus formaat (plus een cd) de Tilburgse jazzgeschiedenis.

Toch worden al die wapenfeiten nog overtroffen door de schepping van Hans Zirkzee. *Jazz in Rotterdam: De geschiedenis van een grotestadscultuur* is een zeldzaam fraai uitgegeven, in alle opzichten imposant werkstuk. Het vertrekpunt was de omvangrijke – 34 verhuisdozen! – knipselcollectie die de fanatieke verzamelaar Hans Langeweg (1920-2007) naliet.

Maar Zirkzee heeft zich niet beperkt tot het ordenen en weergeven van dat Rotterdamse jazzarchief. Zijn 498 pagina's tellende boek schetst om te beginnen in negen hoofdstukken de integrale plaatselijke jazzhistorie van 1847 (de Ethiopian Serenaders uit Londen op de Rotterdamse kermis) tot en met de subsidieperikelen van vandaag.

Daarnaast geeft hij een zowel feitelijk als visueel fascinerende inventarisatie van de vele tientallen Rotterdamse etablissementen waar in de loop der decennia jazz of jazz-achtige muziek te horen is geweest. Terecht is er bijzondere aandacht voor Mephisto (waar in de jaren dertig Coleman Hawkins triomfen vierde) en voor de Jazzbunker en Thelonius, de even roemruchte als legendarische clubs die Willem 'Wodka' van Empel in de jaren zeventig en tachtig opende.

Dan zijn er beknopte levensschetsen van het opmerkelijk grote aantal jazzmusici dat uit Rotterdam stamt. Natuurlijk zijn Rita Reys, Toon van Vliet en Piet Noordijk daarbij. Maar ook trompettiste Clara de Vries, saxofoniste Annie van 't Zelfde, pianist/orkestleider Dick Willebrandts en klarinettist Willy Langestraat komen aan bod – om er maar enkelen te noemen.

In zijn nawoord trekt Zirkzee een treffende conclusie: *"Jazzmuziek is vrijheid, individualisme, persoonlijkheid en creativiteit. Jazz hoort bij de grote stad. De rol van de jazzmuziek in Rotterdam is veel groter dan tot nu toe werd aangenomen. Een zwalkend overheidsbeleid ten aanzien van de jazzmuziek en de in sommige kringen populaire minachting van cultuur dragen niet bij tot de erkenning van de grote economische en promotionele betekenis van de muziek. Jazz valt over het algemeen in de smaak bij een hoogopgeleid en kapitaalkrachtig publiek. Het culturele aanbod is vaak doorslaggevend bij de keuze voor de vestiging in een stad."*

Kortom: *"Jazz versterkt de internationale uitstraling van Rotterdam. De stad zal daarom zijn talenten moeten blijven koesteren."*

Rita Reys

Hans Zirkzee:
Jazz in Rotterdam – De geschiedenis van een grotestadscultuur
Uitgeverij Lectoris, Eindhoven
€ 49,50. ISBN 978 94 6226 133 4
www.jazzinrotterdam.nl
www.lecturis.nl/uitgever.html

Digital Patterns

De term 'Digital Patterns' wordt gebruikt als aanduiding voor muzikale motieven van doorgaans vier tot acht achtste noten. Het gebruik ervan in jazzimprovisatie deed zijn ingang eind jaren '50.

Het was saxofonist John Coltrane die het gebruik ervan o.a. introduceerde in zijn baanbrekende werken *Giant Steps* en *Countdown*. De term 'Digital Patterns' zelf is van latere datum en wordt toegedicht aan trombonist/componist/auteur David Baker.

Het nummeren van de graden van een toonladder, de noot F in de C majeure toonladder = 4, stelt ons in staat digital patterns te vormen, ook wel 'Scale Patterns' genoemd. Met de noten van de majeure toonladder kunnen we dan bijvoorbeeld het motief 1-2-3-5 vormen, C-D-E-G. Ditzelfde motief in de mineure toonladder zou dan worden C-D-Eb-G, en in een mixolydisch b9 ladder C-Db-E-G. (Saxofonist Jerry Bergonzi prefereert voor een mineur akkoord het digital pattern 1-2-4-5 boven 1-2-b3-5).

Het is duidelijk dat er een groot arsenaal is aan digital patterns. Alleen al met de graden 1-2-3-5 kunnen 24 combinaties gevormd worden.

1235	2153	3125	5123
1253	2135	3152	5132
1325	2315	3215	5213
1352	2351	3251	5231
1523	2513	3512	5312
1532	2531	3521	5321

fig. 1

fig. 2

fig. 3

In fig. 1 en fig. 2 worden respectievelijk selecties gegeven van veel voorkomende twee en vier tellen durende digital patterns.

Voor het instuderen van deze motieven is het aangewezen een akkoordprogressie te nemen met snel wisselende akkoorden. Het stuk *Giant Steps* van John Coltrane wordt veelal gebruikt om zijn duidelijke herkenbare tonale centra (B, Eb, G) met bijbehorende V-I of II-V-I cadensen. Hoe je digital patterns kunt oefenen wordt geïllustreerd in fig. 3. Een willekeurig 2-tellen en een 4-tellen motief worden gecombineerd over de akkoordprogressie van *Giant Steps*. Probeer deze oefeningen in een relatief hoog tempo te spelen. Snelheid en het vrijwel constante gebruik van achtste noten zijn belangrijke componenten in deze improvisatiestijl.

In fig. 4 worden patterns iets vrijer gebruikt. Ze hebben alle dezelfde contour, maar een andere startpositie. Zo zien we in het eerste voorbeeld achtereenvolgens de patterns 5321, 9765, 5321 en 9765. De vorm van het motief blijft steeds gelijk, maar de wisselende relatieve start-

LEON LHOËST

noot maakt de muzikale zin gevarieerder.

Digital patterns zijn zeker geen doel op zich. Het is een hulpmiddel om de zgn. chord scales beter te leren beheersen en de onderliggende akkoordprogressies beter te leren horen en uit te drukken. Het gebruik ervan stelt de uitvoerend musicus daarbij beter in staat om met grote snelheid over complexe, elkaar snel opvolgende akkoorden te soleren.

In fig. 5 worden nu op het schema van *Giant Steps* digital patterns gecombineerd met andere improvisatietechnieken en met meer gevarieerde ritmes. Hier kan men al van een echte improvisatie spreken.

We eindigen met de eerste chorus van de solo van John Coltrane op zijn eigen compositie *Giant Steps* uit 1959 (fig. 6). John Fordman, jazzcriticus bij de Britse krant *The Guardian* zegt hierover het volgende:

"Giant Steps, an astonishing tenor-saxophone improvisation Coltrane recorded in 1959, has been a model for aspiring sax players ever since, but it's far more than a technical exercise, pointing the way toward the lava-flows of scales and runs that the critic Ira Gitler famously described as 'sheets of sound'. Like an engineer obsessively building a machine that could blast free of the restraints of time, space and mortality, Coltrane assembled a distinctive technique from miniscule parts and infinitesimal details. But his mission was to fuse them all into one single, huge, imploring sound in which all the details, while crucial, were no longer individually audible. For him, Giant Steps was more like a first step."

fig. 4

1) gmaj7 D7 Qmaj7 Bb7 Ebmaj7
 2) gmaj7 D7 Qmaj7 Bb7 Ebmaj7
 3) gmaj7 D7 Qmaj7 Bb7 Ebmaj7

fig. 5

gmaj7 D7 Qmaj7 Bb7 Ebmaj7 Am7 D7
 5 Qmaj7 Bb7 Ebmaj7 F#7 gmaj7 Fm7 Bb7
 9 Ebmaj7 Am7 D7 Qmaj7 C#m7 F#7
 13 gmaj7 Fm7 Bb7 Ebmaj7

fig. 6

GIANT STEPS

JOHN COLTRANE SOLO

FAST SWING C#m7 F#7 gmaj7 D7 Qmaj7 Bb7 Ebmaj7 Am7 D7
 5 Qmaj7 Bb7 Ebmaj7 F#7 gmaj7 Fm7 Bb7
 9 Ebmaj7 Am7 D7 Qmaj7 C#m7 F#7
 13 gmaj7 Fm7 Bb7 Ebmaj7 C#m7 F#7

Bronnen & literatuur

- » D. Baker - *Jazz Improvisation*, Alfred Publishing Company, 1988
- » J. Bergonzi - *Inside Improvisation Vol. 1*, Advance Music, 1994
- » J. Novello - *The Contemporary Keyboardist*, Source Productions, 1986
- » M. Kerper - *Jazz Riffs for Piano*, Music Sales Ltd, 1985
- » H. Crook - *How To Improvise*, Advance Music, 1991
- » N. Slonimsky's - *Thesaurus of Scales & Melodic Patterns*, AMSCO Music, 1999
- » J. Cocker - *Patterns For Improvisations*, Non Basic Stock Line, 1982
- » J. Coltrane - *CD: Giant Steps*, Atlantic Jazz Masters, 2002
- » J. Fordham - *50 Great Moments in Jazz*, theguardian.com, 2010

Mischa Andriessen

foto: © Felix Kalkbaur

Het beeld laat me niet los en ik was er niet eens bij. Een avond lang geleden in het Bimhuis waar Archie Shepp kwam spelen en meteen alle aandacht naar zich toe wilde trekken. Nogmaals ik was er niet aanwezig, maar zoals het me verteld is, zie ik het haarscherp voor me. Ook omdat ik Shepp bij andere gelegenheden op dezelfde manier te werk heb zien gaan; de suggestie van grootmoedigheid in zijn gebaren die wanneer je er even langer over doordent juist het tegenovergestelde verbeelden; hij is het middelpunt en zo lang niemand dat betwist, gaat alles goed. Maar die avond stelde iemand de houding van Shepp wel degelijk ter discussie, namelijk Misha Mengelberg die geen zin had op het tweede plan te staan en het stugge muzikale gesprek tussen de twee musici besloot door drie keer hard met de pianoklep te slaan.

Later zag ik Mengelberg in een ontmoeting met de Amerikaanse drummer Tyshawn Sorey. De rollen werden genadeloos omgedraaid. Het begon er al mee dat Mengelberg dit keer eens niet als laatste het podium betrad. Sorey liet lang op zich wachten, ging ten slotte traagzaam zitten, maar maakte nog weinig aanstalten om te spelen. Pas na enige tijd kwam een antwoord op Mengelbergs fraaie, zoekende noten; Sorey pakte de snaredrum op en begon er hard op te hoesten. Het was nog maar het begin, het hele arsenaal aan sabotagetruks werd uit de kast gehaald. Mengelberg vond het op zeker moment genoeg en ging in de zaal zitten. Afgaande op het zojuist verschenen boek *Worp en wederworp* een heerlijke selectie uit vaak hilarische interviews, zal Mengelberg van beide ontmoetingen hebben genoten. Weinigen hebben zo'n overduidelijk plezier beleefd aan het in het honderd laten lopen van plannen en van het in de war brengen van musici en publiek. De consequenties daarvan mocht ik eens aan den lijve ondervinden. Mengelberg stond geprogrammeerd op Jazz Brugge. Hij kwam op in de karakteristieke houding, het hoofd gebogen, de rug krom. In plaats van het gebruikelijke kopje koffie, had hij twee glazen witte wijn in handen. Hij zette ze op de piano, dronk een paar teugen en begon te spelen, schijnbaar onvoorbereid, als het ware op de tast. Ineens was het klaar, van het geplande uur was misschien pas een der-

de verstreken, maar Mengelberg maakte een haastige buiging, nam een slok, pakte zijn glazen op en verdween. Dat liet het publiek niet gebeuren, meer, meer, er moest nog gespeeld. Mengelberg kwam schoorvoetend terug, frommelde een mopje Monk en was weg, een groot deel van de zaal verward achterlatend. Onder hen een paar oudere mannen die op de een of andere manier doorkregen dat Mengelberg en ik uit hetzelfde land van de dikke nekken naar Brugge waren afgezakt. Een van hen had toevallig een Jazzmozaïek bij een van de standjes opgepikt, bladerde erin en zag mijn foto. Het hele gezelschap ging om me heen staan, geen uitweg mogelijk: kon ik hen zeggen wat ze van dat optreden van zo-even moesten denken?

Dat was een heel goede vraag.

Wat voor antwoord ik destijds gaf, herinner ik me helaas niet meer, maar ik weet nage genoeg zeker dat ik nu een ander antwoord zou geven. De reden daarvoor is eenvoudig.

tent lokken van het publiek moet je het publiek serieus nemen en dat deed Mengelberg niet, althans niet op de manier waaraan we intussen gewend zijn geraakt. Door zich niet om hen te bekommeren, nam Mengelberg het publiek in wezen veel serieuzer. Hij sprak hen aan op hun persoonlijkheid en individualiteit. Dat deed hij door zelf precies die twee eigenschappen op de voorgrond te stellen. Hij zat op het podium als het tegendeel van een ster, hij was er zichzelf; iemand die graag spelletjes speelde, iemand die in plaats van een antwoord te geven liever een vraag stelde. Heel goede vragen, net als die keer dat hij met de pianoklep sloeg en Shepps toefig versterde: enigszins geëerd publiek accepteren jullie dat iemand zo'n show bouwt? Accepteren jullie dat iemand zo'n show bouwt ter meerdere glorie van enkel maar zichzelf en zulks ten koste van andere muzikanten? Voor mij is Mengelberg niet zomaar een muzikant. Ik ben naar hem vernoemd en je naam is je lot. Dat weten is weten dat er nog veel werk aan de winkel is.

Ik heb hier al eerder over de documentaire *Misha Enzovoort* geschreven, die documentaire is nu op DVD uitgebracht. Het beeld van Ab Baars die tegen zijn tranen vecht wanneer hem wordt gevraagd hoe het verder zonder Misha moet, laat me evenmin los. Wellicht zonder het te weten, stelt filmer Cherry Duyns daarmee ook een fundamentele vraag; hoe moeten we verder zonder musici, of in wezen kunstenaars in brede zin, die zo volkomen zichzelf durven te zijn, dat ook hun nukken en zwakheden voor iedereen zicht- en hoorbaar zijn? De Hongaarse schrijver

Imre Kertész schreef al lang geleden in zijn dagboek dat de tragische mens, hij die zichzelf schept en daaraan ten onder gaat, dat die tragische mens verdwijnt ten opzichte van de zich aanpassende mens. Ik zie dat in de muziek en zeker ook in het meest menselijke, want tragische genre de jazz, volop gebeuren en ik merk dat ik hem nu al mis.

Misha Mengelberg

Negen jaar geleden toen de betreffende aflevering van JazzBrugge plaatshad, was ik geneigd Mengelbergs optreden af te doen als een provocatie van de burgerij en eerlijk gezegd had ik het met dat epateren wel gehad. Waarom ik er nu anders tegen aankijk, heeft in de eerste plaats te maken met het feit dat een dergelijk uitdagen vrijwel volledig van de concertpodia die ik bezoek verdwenen is. Ik merk dat ik het mis. Onlangs zag ik pianist Oscar-Jan Hoogland een Leidse presentator in het ootje nemen en ik genoot daar vreselijk van. Hoogland was overigens een leerling van Mengelbergs lawaaiaklas. De tweede reden is echter veel wezenlijker: ik zag het verkeerd, voor het opzettelijk uit de

- > *Worp en wederworp* interviews met Misha Mengelberg samengesteld door Erik van den Berg, Uitgeverij Huis Clos
- > *Misha Enzovoort en ICP-Orchestra live at the Vortex ICP 052/053* www.icporchestra.com

JAZZ in ROMA

in RATA PLAN

• ZA 10 OKTOBER

YARON HERMAN
 "EVERYDAY" *feat.* ZIV RAVITZ
 YARON HERMAN (PIANO); ZIV RAVITZ (DRUMS)

• ZA 31 OKTOBER

CHICK COREA & THE VIGIL
 CHICK COREA (PIANO, KEYBOARDS); TIM GARLAND (SAX, FLUIT, KLARINET); MARCUS GILMORE (DRUMS); CARLITOS DEL PUERTO (BAS); CHARLES ALTURA (GITAAR)

• DO 5 NOVEMBER

ESPERANZA SPALDING
presents: EMILY'S D+EVOLUTION

• VR 11 DECEMBER - **DUBBELCONCERT**

JORIS ROELOFS TRIO
 JORIS ROELOFS (SAXOFOONS, BASKLARINET, KLARINET); MATT PENMAN (CONTRABAS); TED POOR (DRUMS)

JASPER BLOM QUARTET
feat. BERT JORIS
 JASPER BLOM (TENOR SAX); JESSE VAN RULLER (GITAAR); FRANS VAN DER HOEVEN (BAS); MARTIJN VINK (DRUMS); SPECIALE GAST BERT JORIS (TROMPET)

• DO 17 DECEMBER

PHILIP CATHERINE & STRINGS
 PHILIP CATHERINE (GITAAR); NICOLAS FISZMAN (GITAAR, BAS); NICOLA ANDRIOLI (PIANO); PHILIPPE AERTS (CONTRABAS); HANS VAN OOSTERHOUT (DRUMS); HET ORCHESTRE ROYAL DE CHAMBRE DE WALLONIE ONDER LEIDING VAN FRANK BRALEY

EN VERDER IN HET VOORJAAR:

- **TORD GUSTAVSEN**
feat. SIMIN TANDER (OP 22 JAN)
- **DJANGO MEETS DUKE** (OP 31 JAN)
- **JEF NEVE & MYRDDIN DE CAUTER** (OP 11 FEB)
- **DHAFER YOUSSEF** (OP 24 FEB)
- **GREGORY PORTER** (OP 11 MRT)
- **JOOLS HOLLAND** (OP 8 APR)
 & HIS RHYTHM & BLUES ORCHESTRA
- **VIJAY IYER TRIO** (OP 15 MEI)

• ZA 26 SEPTEMBER

FREE DESMYTER QUARTET
 FREE DESMYTER (PIANO); JOHN RUOCCO (SAX, KLARINET); MANOLO CABRAS (BAS); MAREK PATRMAN (DRUMS)

• ZA 3 OKTOBER - **DUBBELCONCERT**
BUT IS IT JAZZ? *ism* THE WRITER'S BENCH
POLAR BEAR (GB) + DANS DANS

SEBASTIAN ROCHFORD (DRUMS); PETE WAREHAM, MARK LOCKHEART (TENORSAXOFOON); TOM HERBERT (BAS); LEAFCUTTER JOHN (ELECTRONICA WIZARD, GITAAR); BERT DOCKX (GITAAR); FRED LYENN (BAS); STEEN CASSIERS (DRUMS)

• DI 6, DI 13, DI 20 & DI 27 OKTOBER

JAZZCLASS SERIES: MEETING MILES
 IN VIER AVONDEN MAAKT FREDERIK GOOSSENS IEDEREEN WEGWIJS IN HET WERK VAN DE TROMPETTIST MILES DAVIS EN ZIJN INVLOED OP DE BELGISCHE JAZZSCÈNE.

• DO 15 OKTOBER

CORPO (S)
 EBBA WESTERBERG (PERCUSSION); THOMAS MARKUSSON (BAS); LARS-ERIK NORRSTRÖM (KEYBOARD, PIANO); MIKAEL GODÉE (SOPRAANSAX); ANNA LUND (DRUMS)

• VR 16 OKTOBER - **CONNECTIONS 15:16**

JK'S KAMER
 STIJN COOLS (DRUMS), BERT COOLS (GITAAR), NIELS VAN HEERTUM (EUPHONIUM), NATHAN WOUTERS (CONTRABAS) EN MYSTERY GUEST

• VR 23 OKTOBER - **JAZZLAB SERIES**

TRIO MASSOT/FLORIZOONE/HORBACZEWSKI
invites CLARON MCFADDEN
 CLARON MCFADDEN (ZANG); MICHEL MASSOT (TUBA, TROMBONE); TUUR FLORIZOONE (ACCORDEON); MARINE HORBACZEWSKI (CELLO)

• WO 28 OKTOBER - **DUBBELCONCERT**

LABTRIO + THE LAURA JURD QUARTET (GB)
 LANDER GYSELINCK (DRUMS); ANNELEEN BOEHME (CONTRABAS); BRAM DE LOOZE (PIANO)
 LAURA JURD (TROMPET); ELLIOT GALVIN (KEYBOARDS, PIANO); CONOR CHAPLIN (BAS); CORRIE DICK (DRUMS)

• DO 12 NOVEMBER - **JAZZLAB SERIES**

KEENROH XL
 THIJS TROCH (PIANO); JAN DAELMAN (FLUIT); NIELS VAN HEERTUM (EUPHONIUM, BUGEL); THOMAS JILLINGS (TENORSAXOFOON, ALTKLARINET); RUBEN VERBRUGGEN (BARITONSAXOFOON); MARTI MELIA (TENORSAXOFOON, KLARINET); LAURENS SMET (BAS); BART MARIS (TROMPET); TEUN VERBRUGGEN (DRUMS)

• VR 27 NOVEMBER - **CONNECTIONS 15:16**

VVOLK: BOOK OF AIR
 STIJN COOLS (DRUMS & COMPOSITIE); SEP FRANÇOIS (DRUMS, PERCUSSIE); HENDRIK VANATTENHOVEN, NATHAN WOUTERS (CONTRABAS); LAURENS SMET (CONTRABAS & ELEKTRISCHE BAS); BERT COOLS, RUBEN MACHTELINCKX, BENJAMIN SAUZEREAU (GITAREN); NIELS VAN HEERTUM (EUPHONIUM); VIKTOR PERDIEUS, THOMAS JILLINGS (TENORSAX); ERIK BOGAERTS, FRANS VAN ISACKER (ALTSAX & KLARINET); MATHIEU ROBERT (ALTSAX, KLARINET, SOPRAANSAX); STEFAN BRACAVAL (ALT- & SOPRAANSAX, FLUIT); INDRE JURGELEVICIUTÉ (KANKLES); WOUT GOORIS (RHODES); FRUS TONTELING (HARMONIUM)

• VR 4 DECEMBER - **JAZZLAB SERIES**

SINISTER SISTER
 MAAYAN SMITH (TENORSAX); JAN GHESQUIÈRE (GITAAR); PIETER CLAUS (VIBRAFOON); MICHEL HATZIGEORGIU (BASGITAAR); LANDER GYSELINCK (DRUMS)

JAZZ ★ GLOBAL SOUNDS ★ AVANT-GARDE

CONCERTSEIZOEN 2015-2016 / VOORLOPIG PROGRAMMA

- 25/09 Amadou & Mariam ★ Doylu Afrobues *
- 02/10 Massot-Florizoone-Horbaczewski & Claron McFadden / 'Secrets' Jazz *
- 03/10 OTO-Machine Funk
- 09/10 Stéphane Galland presenteert: Lobi Fusion/Jazz
- 16/10 Casino Boite > Dez Mona ★ The Valerie Solanas Indie
- 23/10 Ivan Paduart Trio ★ Bas Buldeel Trio Jazz *
- 28/10 Roland Van Campenhout & Vali Racila feat. Steven De Bruyn ★ Tiny Legs Tim Roots/blues
- 29/10 Casino Boite > Illuminine ★ Innerwoud Soundscapes
- 06/11 Henri Texier Hope Quartet Jazz
- 13/11 Orchestre National de Barbès Chaäbi/Rai/Gnawa *
- 14/11 Aksak Maboul ★ Cro Magnon & Aranis Avant-garde/Geluidskunst/Impro *
- 18/11 Tigran Hamasyan Trio Jazz
- 19/11 Nadar ★ Hands on (Hands off) Hedendaags klassiek/Geluidskunst *
- 27/11 Jemeel Moondoc Quartet ★ 3/4 Peace Jazz
- 05/12 Orkesta Mendoza Mambo/Rancho
- 12/12 Anna Rune ★ Eli Acoustic Roots/Pop @ Stadsschouwburg *
- 16/12 Richard Galliano & Sylvain Luc / La Vie en Rose - Een ode aan Edith Piaf Musette *
- 18/12 Casino Boite > Stuff ★ Altertape Crossover/Jazz
- 23/01 Generations / Fred Wesley, Leo Corradi & Tony Match Jazz/Funk
- 08/03 Thomas de Pourquery & Supersonic / Een ode aan Sun Ra Jazz
- 12/03 Dani Klein & Sal La Rocca Quartet / Lady Klein sings Billie Holiday Jazz @ Stadsschouwburg *
- 18/03 Christophe Devisscher Quartet Jazz *
- 26/03 An evening with Douglas Firs Pop *
- 16/04 Sander De Winne Group feat. IKI / 'Traekfugle' Jazz/Koorzang *
- 21/05 Melingo Tango/Chamarita/Gitano *

* In samenwerking met Cultuurcentrum Sint-Niklaas en/of Jazzlab Series

STATIONSSTRAAT 104, 9100 SINT-NIKLAAS • T. 03 776 11 98 • INFO@DECASINO.BE

TICKETS, MEDIA EN INFO OP WWW.DECASINO.BE